

ispiel gern eine.
meinsames Verständnis der
Staats durch Kapitulation

es die Basis unserer Politik,
gefangenen, nicht mehr gibt.
auch nennt - das hat die
beschafft, wo's nicht eh

ss, über ga's p a s s i v i t ä
hand hätte - bis zum dem Herrn

r weiss wo er ist + was -
toten leader denunziert.

ihr noch fühlen könnt.
ht aus dem Bauch. und

pfen.

ätzung der Situation, die
ht diskutieren können - ist
en : ihr liquidiert ihn.)

Γιάννης Πλιώτας

w'hd - dass du beim Besuch gesag
unal' zustande kommt, dann könnte
lde schreibt in nem Brief an le

unsern Kampf um m a t e r i e l
entribunal sowieso uninteressant.
i s c h e Funktion sein können.
on ai (oder ikrk) ist das was gar

nfach diesen Gedanken von dir für
ei nem Besuch (u . s . w .) raus
tige Information gibst über deine
ght. und sei mal sicher: auf kaur
r als zu erfahren, wie wir das di
keln.

isolation, ja der - m a
flexion, dass du die schlie
auch zu mog. sowas rausge
n - und ich glaube, dass das eine
du in der Isolation nicht zur mor
s entwickelt nun dient, die

τα συγγρικά ψάρια

Βορειο
δυτικές
εκδόσεις

heute haben uns die bullen gesagt, dass i
mahlzeit. wir könnten kotzen... ihr wieder frisst.
der schlag in dieser situation - die ihr nicht mehr be-
greifen wollt.
erklärt mal den break - nur nicht, wie grashof sowas macht.
12-4-

versteht das nicht falsch :
wir wollen nichts von euch -
nicht mal erklärungen der abb:
interessieren, wenn's nicht zu
von ha + kh hätten wir zum bei
tatsache ist: es gibt kein ger
situation mehr.
dass man einer offensive des :
begegnet - ist neu.
wir tun das nicht.

aber für uns ist n fact, dass
das k o l l e k t i v der
welche 'schwierigkeiten' ihr
maschine in nem halben jahr ge
schon so war.

und was anfängt -
von rattes verhalten im proze:
- obwohl s i e alles in der
rechtsanwalt -
ist der haufen, der nicht mehr
mit ihm - geschieht. der die

traurig macht das auch - wenn
unsere politik kommt eben nicht
wir werden da nicht mitmachen.
wir sagen: man muss immer kämp
(und dass wir über dieeinschä
perspektive dieses fights nicht
eine seiner bedingungen gewese

we le ig
am 14.4.78

kh -
hier kam an - über die antifa
hast: wenn dies 'zwischentribu
mit dem hs aufhören. - und hil
dass du sowas sagst.

wenn's dein bauch ist ... für
veränderung wäre solch zwische
hätte ne wichtige p o l i t i
mit ernsthaften initiativen ve
anderes.

viel beschissener noch als eir
ich nun aber, dass du sowas be
also dem staatsschutz ne wicht
entschlossenheit in diesem fig
was sind sie zur zeit: schärfe
bestimmen # wohin wird entwick

ich weiss nicht - ist das die
kommunikation/interaktion/refl
nicht halten kannst. hast ja e
du musst vielleicht mal ticker
schärfsten waffen ist, damit c
wirst - dass was du bewusstlos
e i n zuwickeln. in der falsch
das bild: blind taub stumm die
erschreckt. sie können auch r
und wir fragen uns ja , was he
warum das so ist.
7-4- we

Ο Γιάννης Πλιώτας γεννή-
θηκε το 1981. Κατάγεται
από το Σταυροδρόμι Αρκα-
δίας και ζει στα Γιάννενα.
Τα συγγρικά ψάρια είναι το
τέταρτο βιβλίο του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΛΙΩΤΑΣ

Τα ουγγρικά ψάρια

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Βορειο
δυτικές
εκδόσεις

Γιάννης Πλιώτας, Τα συγγρικά ψάρια
Γραφιστική επιμέλεια: Ελένη Λαμτροπούλου
ISBN έντυπης έκδοσης: 978-960-99666-4-1
Ιούλιος 2011

Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και καταστάσεις δεν είναι συμπτωματική. Στο βιβλίο περιγράφεται η σκληρή πραγματικότητα.

ΒΟΡΕΙΟΔΥΤΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κάνιγγος 16, 45444, Ιωάννινα

2651302783 / 6947328011 / voreiodytikes@gmail.com

<http://voreiodytikes.blogspot.com>

www.facebook.com/voreiodytikes

Άδεια Creative Commons 0
(το περιεχόμενο του βιβλίου διατίθεται ελεύθερο για κοινή χρήση από τον αναγνώστη)

Με τη χρήση της άδειας CC0 ο συγγραφέας αποποιείται όλων των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συσχετιζόμενων ή συγγενικών δικαιωμάτων που έχει στο έργο.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στο:
<http://creativecommons.org/about/cc0>

στους γονείς και στον αδερφό μου για τη στήριξη όλα αυτά τα χρόνια

στους πραγματικούς ήρωες αυτού του βιβλίου

πρόλογος

Πρωινοί κολυμβητές

Η θάλασσα το πρωί της Δευτέρας είναι συνήθως κρύα, αλλά αυτό δεν θα μπορούσε κατά το ελάχιστο να πτοήσει τον Μάγο και τον Γιάννη, δηλαδή εμένα. Κάθε Δευτέρα είχαμε αποφασίσει να παίρνουμε το αμάξι μου και να κατεβαίνουμε πολύ πρωί στην πιο κοντινή θάλασσα για βουτιές, στα πλαίσια μιας υγιεινής και ισορροπημένης ζωής. Ήταν μία παρορμητική απόφαση, ανάμεσα στην τρίτη και την τέταρτη μπίρα (ή την πέμπτη και την έκτη), ένα βράδυ που είχαμε βρεθεί στο μόλο, να συζητάμε για την αποδόμηση του συστήματος και χαμένες αγάπες. Και είχαμε βάλει σκοπό να την τηρήσουμε ευλαβικά. Έτσι, χωρίς λόγο. Για να αποδείξουμε στο σύμπαν ότι δεν μπορεί να κερδίζει πάντα.

Γενικά ήταν μια γενναία απόφαση γιατί δεν ήμουν απόλυτα σίγουρος αν το ηρωικό μου Iada έπιασε το κατώτερο όριο ταχύτητας στην Εγνατία, ούτε για το αν η μηχανή του άντεχε τόσες συγκινήσεις. Πάντως, αν το καλοσκεφτείς, αμάξια σαν αυτό δεν φτιάχνονται πια.

Όταν εκείνη τη Δευτέρα πατήσαμε τα σκονισμένα χαλίκια της παραλίας, έριξα μια ματιά στο ρολόι του κινητού μου. Ήταν περασμένες δώδεκα, ο ήλιος ψηλά κρυμμένος στα σύννεφα. *Δεν τα είχαμε πάει άσχημα*, σκέφτηκα. Την προηγούμενη Δευτέρα είχαμε φτάσει περίπου στις τέσσερις το απόγευμα και την προπροηγούμενη είχαμε φτάσει μόνο μέχρι την παρακείμενη καντίνα για σουβλάκια, *περιποιημένα όπως πάντα*.

«Βελτιώνουμε τους χρόνους μας αισθητά», είπα στον Μάγο που γδυνόταν. Ο Μάγος σήκωσε για λίγο το κεφάλι, μπλεγμένος ως συνήθως στο δεξί μπατζάκι. Δεν είπε τίποτα, η έκφρασή του ερωτηματική. Ξεφύσηξα και επανέλαβα: «Είπα: Βελτιώνουμε τους χρόνους μας α-ι-σ-θ-η-τ-ά». Ο Μάγος κούνησε το κεφάλι και συνέχισε να παλεύει με το μπατζάκι. Κατά τη γνώμη του όσο περνούσαν τα χρόνια, τα έφτιαχναν όλο και πιο πολύπλοκα αυτά τα μαραφέτια.

Η δημοτική πλαζ ήταν σχεδόν άδεια. Κάτω ήταν στρωμένη με βότσαλα και γόπες– όχι τα ψάρια. Η θάλασσα ανέδιδε μία στιλνή μυρωδιά– όχι αλάτι. Αστικοί μύθοι έκαναν λόγο για αποχετεύσεις παραλιακών μαγαζιών που έχυναν το περιεχόμενό τους εκεί. Παρακολουθώ

ντας ύποπτα κυλινδρικά εκτοπλάσματα να επιπλέουν παντού, αναρωτήθηκα πού σταματάνε τα όρια του μύθου και πού αρχίζει η πραγματικότητα. Λίγο μακρύτερα καφετέριες και μπαράκια άπλωναν το τσιμέντο τους μέχρι τη θάλασσα καταπατώντας το Σύνταγμα των Ελλήνων.

Ρούφηξα λίγο απ' το φραπέ μου, τον οποίο είχα παρασκευάσει με περισσή φροντίδα πριν ξεκινήσουμε. Άφησα το βλέμμα μου να περιπλανηθεί σε μέρη μακρινά, σε μέρη θνητά, απ' όπου μπορείς ν' αγναντέψεις αλαργινές Ιθάκες. Χάιδεψα την παραλία, ξέπλυνα τη ματιά μου στα κύματα, άγγιξα τις γραμμές του ορίζοντα, έφτασα μέχρι τις τολύπες των σωριασμένων στο στερέωμα σύννεφων. Ξαφνικά τράβηξε την προσοχή μου ένα κορμί.

Μία κοπέλα –αναμφίβολα φοιτήτρια– είχε ντυθεί με εμπριμέ μπικίνι και είχε κατέβει στην πλαζ για να αποσυντονίσει τους άνδρες. Και αφού εκείνη την ώρα στην πλαζ δεν υπήρχε ψυχή, η κοπέλα με το μπικίνι είχε αποσυντονίσει μόνο εμένα και τον Μάγο, ο οποίος είχε μείνει ακίνητος, σχεδόν αιωρούμενος, με το ένα πόδι μόνο στο έδαφος και το μπατζάκι τυλιγμένο σε χέρια, αστραγάλους και αγκώνες, να χαζεύει το θέαμα.

Μεταξύ μας, δεν ήταν κάποιο υπερφυσικό φαινόμενο, ούτε εκείνη η κοπέλα είχε κατέβει από μεταμεσονύκτιο τηλεοπτικό πρόγραμμα. Ήταν μια συνηθισμένη κοπέλα, σαν αυτές που βλέπεις στο αστικό, στο μανάβη, στο ταχυδρομείο. Το γεγονός, όμως ότι φορούσε μπικίνι και ήταν η μοναδική κοπέλα σε ακτίνα δύο χιλιομέτρων, αμέσως την εκτίνασσε σε δυσθεώρητα ύψη δημοτικότητας.

Η κοπέλα τίναξε τα μαλλιά της δεξιά κι αριστερά, και μετά ξάπλωσε μπρούμυτα σε μια ροζ πετσέτα που κουβαλούσε μαζί της. Για λίγα δευτερόλεπτα, όλων των ειδών οι φαντασιώσεις διέσχισαν τα μυαλά μας. Αμέσως μετά η Γη συνέχισε να γυρνά και ο κόσμος επέστρεψε στις πραγματικές του διαστάσεις. Ρούφηξα λίγο ακόμα φραπέ σκέτο. Ήταν αναμφίβολα καλά χτυπημένος.

Ο Μάγος αφού απελευθερώθηκε επιτέλους, με κοίταξε και ρώτησε: «Λοιπόν Γιάννη; Διάβασες εκείνο το βιβλίο που σου έδωσα;»

Ο Μάγος μου δάνειζε τακτικά στρατευμένη λογοτεχνία, μπροσου-

ρες και περιοδικά, που σε άλλες εποχές θα μας εξασφάλιζαν διακοπές μακράς διαρκείας στη Γυάρο (και όχι στη Γαύρο, όπως νόμιζα παλιότερα). Έπρεπε να συγκεντρωθώ όμως. *Το βιβλίο... Το βιβλίο... Α, να! Το βιβλίο.*

«Εεε, στη μέση είμαι ακόμα Μάγε. Προσπαθώ να το διαβάσω πριν κοιμηθώ, αλλά είναι πολύ βαρύ ρε και πολύ μπερδεμένο. Ακόμα δεν κατάλαβα ποιος ήταν με το καθεστώς και ποιος ήταν αποστάτης. Κάθε φορά με παίρνει ο ύπνος μετά από μια-δυο παραγράφους», διαμαρτυρήθηκα.

Ο Μάγος επέμεινε: «Και τότε πώς έχεις φτάσει στη μέση; Πριν τρεις μέρες σ' το έδωσα».

Σήκωσα τους ώμους: «Ξεκίνησα να το διαβάσω απ' τη μέση. Είναι ένα κόλπο που εφαρμόζω κι έτσι τα βιβλία τελειώνουν γρηγορότερα και δεν είναι τόσο βαρετά. Υπάρχει το μυστήριο του τι έχει γίνει πιο πριν, ανατροπές, σασπένς».

«Μα δεν σου έδωσα κάνα μυθιστόρημα ρε!» Ο Μάγος έμοιαζε θυμωμένος.

«Α, όχι;» Πραγματικά είχα εκπλαγεί. «Σαν μυθιστόρημα μού φάνηκε απ' τις λίγες παραγράφους που πρόλαβα να διαβάσω. Δηλαδή όχι πάρα πολύ», παραδέχτηκα για να ελαφρύνω κάπως τη θέση μου. Δεν ήθελα μετά την επανάσταση να με στείλουν κι εμένα στα Γκούλας.

Ο Μάγος έτριψε τα δάχτυλα των ποδιών του. Μετά άπλωσε λίγο αντηλιακό στους ώμους. Σκούπισε τα λάδια στο μαγιά του. Άρχισε να σιγοτραγουδάει κάτι ανάμεσα σε επαναστατικό εμβατήριο και ύμνο της τοπικής ποδοσφαιρικής ομάδας την οποία υποστηρίζαμε φανατικά.

Ένα κύμα έσκασε απ' άκρη σ' άκρη στην παραλία στέλνοντας ρανίδες αλμυρού νερού πάνω μας και προοιωνίζοντας σημαντικά γεγονότα. Έριξα μια κλεφτή ματιά προς το μέρος της ξαπλωμένης φοιτήτριας. Διάβαζε ένα βιβλίο. Αναλογίστηκα το ενδεχόμενο να αρχίσουμε να παίζουμε ρακέτες για να την εντυπωσιάσουμε. *Απερρίφθη.* Δεν είχαμε αρκετές ρακέτες.

Σήκωσα τους ώμους. Ήταν ώρα για την πρωινή, δευτεριάτικη βουτιά.

1

Όπου ο Γιάννης δέχεται μια πολύ παράξενη επίσκεψη

Ήταν αρχές Αυγούστου και έκανε ζέστη. Πηχτή. Εγώ περνούσα τις ώρες μου γράφοντας ποίηση που κάποια μέρα σκόπευα να εκδώσω μέσω ενός γνωστού που έχει φίλο έναν εκδότη. Κατά τη γνώμη μου δεν είχα αγγίξει ακόμα το απόγειο του ταλέντου μου, αλλά οπωσδήποτε διατηρούμουν σταθερά πάνω από το μέσο όρο των υπόλοιπων συγγραφέων. Τα ποιήματά μου είχαν συνήθως θέμα την αγάπη ή το θάνατο, ή έναν καλοζυγισμένο συνδυασμό αυτών των δύο.

*Αγάπη και θάνατος/ Θάνατος και αγάπη/
Πόσο πέθανα αγαπώντας σε
Μα ήρθε ένα ακρογιάλι/ Το είδα από μακριά με κιάλι
Ξαπλώνω στο ντιβάνι/ Κρύο έχει βάνει*

Για τις καθημερινές ανάγκες μου συνήθιζα να βγαίνω στο μπαλκόνι με το φορητό υπολογιστή, μιας και έκλεβα ίντερνετ από έναν αδαή γείτονα. Επίσης σε ένα από τα διαμερίσματα της απέναντι πολυκατοικίας ζούσε μια ντροπαλή φοιτήτρια που περνούσε τις περισσότερες ώρες διαβάζοντας, συγυρίζοντας και βλέποντας τηλεόραση. Δυστυχώς –για κάποιον ανεξήγητο λόγο– έκανε συνήθως όλα τα παραπάνω με κλειστές κουρτίνες. Εγώ βέβαια, ως άνθρωπος του πνεύματος, λίγη σημασία έδινα σε τέτοιες μικροαστικές συμπεριφορές. Σχεδόν αγανακτισμένος επέστρεψα και το τηλεσκόπιο που είχα αγοράσει από το μαγαζί αστρονομίας.

Τον Μάγο δεν τον έβλεπα συχνά. Τον τελευταίο καιρό είχε πιάσει δουλειά ως μπάρμαν σ' ένα παρηκμασμένο ροκάδικο και καμάκωνε οποιοδήποτε θηλυκό αποτολμούσε έστω και να πλησιάσει σε ακτίνα λίγων μέτρων. Αράδιαζε φανφαρόνικους μονολόγους για φιλοσοφία, σοδιαλισμό, τανκς και ανεξάρτητο αμερικανικό κινηματογράφο. Αφηγούνταν με ζέση ιστορίες από συναυλίες των Σκόρπιονς και του Τζιμ Μόρισον, ενώ παρασκεύαζε μυστηριώδη ποτά που υποτίθεται είχε μάθει από ημίγυμνους αυτόχθονες στα λιμάνια της Παραγουάης (μην το ψάξετε, δεν έχει θάλασσα). Γυρνούσε κάθε πρωί σπίτι τύφλα και ποτέ δεν προλάβαινε να φτάσει παραπέρα από τον καναπέ του σαλο-

νιού. Μερικές φορές ούτε εκεί.

Οι υπόλοιποι φίλοι μας ήταν παντρεμένοι, είχαν κρυφτεί στις τρύπες τους, άφησαν τα χρόνια να τους καταπλακώσουν και αποφεύγαμε να μαθαίνουμε νέα τους. Αν οι άνθρωποι θέλουν να καθούν, χάνονται. Εγώ και ο Μάγος είχαμε σεβαστεί την επιθυμία τους να γλιστρήσουν στο περιθώριο.

Οι ζωές μας κυλούσαν ήσυχα. Απλά. Λιτά. Δωρικά. Κανείς δεν υποψιαζόταν την ωρολογιακή βόμβα στα θεμέλια της ευτυχισμένης καθημερινότητάς μας. Ώσπου, συνέβη ένα λάθος. Ένα λάθος από αυτά που συμβαίνουν και στην αρχή υποτιμάς τη σημασία τους. Όμως είναι αρκετό για να στρέψει τα πάντα προς τη χειρότερη δυνατή πορεία. Είναι ο αναπόδραστος νόμος του Μέρφυ.

Η καταστροφική αλληλουχία γεγονότων ξεκίνησε με ένα τηλεφώνημα στο σπίτι μου, ακριβώς τρεις ώρες μετά τα μεσάνυχτα. Είχα αποκοιμηθεί μόλις πριν λίγα λεπτά προσπαθώντας να διαβάσω λίγες σελίδες από έναν ακόμα παχύ τόμο που μου είχε δανείσει με το ζόρι ο Μάγος. Κάθε φορά που τον έπαιρνα στα χέρια μου, ερχόμουν αντιμέτωπος με το βλοσυρό βλέμμα ένας μουσάτου τύπου στο εξώφυλλο. Και μετά το περιεχόμενο. *Αααα... Το περιεχόμενο...* Από τις πρώτες λέξεις ένας πονοκέφαλος σφυροκοπούσε το εσωτερικό του κεφαλιού μου. Όσες παραγράφους κι αν διάβαζα πάλι δεν μπορούσα να καταλάβω ποιος ήταν με το καθεστώς και ποιος όχι.

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου ήταν επίμονο, κάτι απροσδιόριστο κρυβόταν μέσα του. Αναδύθηκα με άφατο κόπο από τον ύπνο και χρειάστηκα κάμποσα δευτερόλεπτα για να συνειδητοποιήσω ότι βρισκόμουν στο κρεβάτι μου και όχι σ' ένα βρομερό χειρουργικό τραπέζι στη Βομβάη. Για καλό και για κακό ψηλάφισα το στέρνο μου για πρόσφατες ραφές. Δεν ήταν λίγες οι ιστορίες που είχα ακούσει για απαγωγές ανυποψίαστων πολιτών και κλοπές νεφρών. Αυτά συμβαίνουν.

Ακόμα μπερδεμένος, σήκωσα το ακουστικό και το έφερα στο αυτί μου. Από την άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκαν ηλεκτρονικοί βόμ-

βοι και διακόπτες που ανεβοκατέβαιναν. Παράσιτα. Θόρυβος. Μπουκαπόρτες που ανοιγόκλειναν, πιστόνια που παλινδρομούσαν. Πριν καταλάβω κάτι συγκεκριμένο, μια αλλοιωμένη φωνή μίλησε ψιθυριστά: «Έλα Γιάννη. Με ακούς;»

Κοίταξα το ακουστικό εκνευρισμένος. *Ποιος διάλογος ήταν τρεις η ώρα το βράδυ;*

«Εγώ είμαι ρε. Με ακούς;» επανέλαβε η φωνή, αμελώντας να δώσει περισσότερα στοιχεία για την ταυτότητά της. Αισθάνθηκα όπως όταν μια φορά στην Πάτρα με είχε πάρει κάποιος και μου είπε: Έλα, ο Αντρέας είμαι. Δεν το ανάλυσα περαιτέρω.

«Ναι, έλα. Σε ακούω», είπα.

«Ωραία», είπε η άγνωστη φωνή, εμφανώς ανακουφισμένη και συνεχίσισε ψιθυριστά: «Άκουσέ με προσεκτικά. Μπήκα στα αρχεία τους, έσπασα την ασφάλειά τους. Είδα απαγορευμένα πράγματα. Είναι εκεί. Τα είδα σου λέω!»

Τώρα κάπως ξεκαθάριζαν τα πράγματα. Προφανώς ήταν ο Χάκερ, ένας παλιός φίλος μου, γνωστός και ως Φρικάκας, παρατσούκλι που είχε κολλήσει σε κάποια φυλακή. Ένας τύπος δυσπροσδιόριστος και αινιγματικός, που από τη μία φαινόταν καλοσυνάτος και από την άλλη έδινε την εντύπωση ότι θα άρχιζε να σε γρονθοκοπεί χωρίς αφορμή. Κοντοκουρεμένος ξανθός, μουστάκια αμερικάνικου νότου, τετράγωνοι ώμοι και δύο τατουάζ που διέσχιζαν κατά μήκος τα χέρια του και ποιος ξέρει μέχρι πού έφταναν. Συνήθως φορούσε φανέλες της Εθνικής Γιουγκοσλαβίας ή της Λάτσιο. Λέγεται ότι παλιά είχε πολεμήσει με συμμορίες σε φαβέλες. Ότι είχε μπλεχτεί σε ξεκαθαρίσματα της μαφίας. Ότι είχε επικηρυχθεί για πειρατεία στις ολλανδικές Αντίλλες. Πάντως, τα τελευταία χρόνια είχε ειδικευτεί στο χάκινγκ, στην αποδόμηση τειχών προστασίας και στο chat roulette. Ένας μοναχικός καουμπόι.

«Έλα ρε Χάκερ. Τι λέει; Γιατί παίρνεις τέτοια ώρα; Ανησύχησα», είπα μολονότι δεν είχα ανησυχήσει ιδιαίτερα. Τα σεμινάρια υποκριτικής που είχα παρακολουθήσει πριν δύο χρόνια με βοηθούσαν σε ανάλογες περιπτώσεις.

«Άκουσέ με προσεκτικά», είπε ο Χάκερ και τα λόγια του διαδέχθηκε βαθιά σιωπή. Κύλησαν κάμποσα δευτερόλεπτα. Τελικά μίλησα εγώ:

«Ε, άντε ρε. Σε ακούω. Πες».

«Άκουσέ με πολύ προσεκτικά Γιάννη», επανέλαβε ο Χάκερ βαθιά-νοντας τη φωνή του.

Αναστέναξα. Ήξερα ότι αυτή η ανοησία μπορεί να συνεχιζόταν για πολλή ώρα. Μερικές φορές ο Χάκερ κολλούσε και επαναλάμβανε τις ίδιες φράσεις, ένα κουσούρι που είχε αποκτήσει από την ενασχόλησή του με τα κομπιούτερς. Μερικές φορές νόμιζα ότι σταδιακά εξελισσόταν σε έναν τετραπύρηννο υπεράνθρωπο-μηνανή.

«Άκουσέ με πάρα πολύ προσεκτικά Γιάννη», είπε πάλι ο Χάκερ επιβεβαιώνοντας τη σκέψη μου. Ευτυχώς ήξερα πώς να τον ξεκολλήσω:

«Έλα Χάκερ, reset. Πάμε πάλι απ' την αρχή».

«Εντάξει, εντάξει το έχω. Άκου. Πρέπει να συναντηθούμε. Αμέσως. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Ή και ακόμα παραπάνω».

Χμ... Δεν ήξερα τι συμπέρασμα να βγάλω από εκείνα τα λόγια. Αν ήμασταν ήρωες ταινίας ή βιβλίου ίσως και να ψάρωνα και να του έλεγα ναι. Όμως με είχε ξυπνήσει στα άγρια χαράματα, όταν είχα κοιμηθεί πριν λίγη ώρα, επιστρέφοντας από ξενύχτι και έχοντας προσπαθήσει επανειλημμένως και ανεπιτυχώς να εντυπωσιάσω με στίχους την αδερφή ενός φίλου. Δεν ήταν η καλύτερη ώρα. Ήθελα μόνο να βυθιστώ στη λήθη του ύπνου. Ομολογώ ότι αν ήταν η αδερφή του φίλου στο τηλέφωνο ή έστω η φοιτήτρια από απέναντι θα ξεσποκωνόμουν. Για οτιδήποτε άλλο ήμουν αρκετά επιφυλακτικός, έως και αρνητικός θα έλεγα.

«Είναι αργά ρε Χάκερ. Δεν μπορεί να περιμένει ως το πρωί;» αναρωτήθηκα φωναχτά.

«Όχι, όχι σου λέω, όχι. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου», ήρθε η αναστατωμένη απάντηση.

«Μα τουλάχιστον πες μου τι συμβαίνει!» διαμαρτυρήθηκα. Ήταν μια έξυπνη ερώτηση παγίδα. Αν ο Χάκερ απαντούσε –όπως περίμενα– ότι δεν μπορεί να μου πει γιατί η γραμμή δεν είναι ασφαλής, θα τού το έκλεινα στα μούτρα αγανακτισμένος από τα κλισέ. Παραδόξως

δεν έγινε έτσι.

«Πόσα γνωρίζεις για τα λεφτά Γιάννη;»

Η ερώτηση με αιφνιδίασε με τη γενικότητά της. *Ποια λεφτά; Το τσαλακωμένο πεντάευρω στην τσέπη του παντελονιού μου; Τα 21,48 ευρώ στην τράπεζα; Εκείνα που έχασα την πρωτοχρονιά στο πόκερ; Το δίλεπτο που βρήκα στο δρόμο προχθές; Τα 300 δις που χρωστάμε; Ποια απ' όλα;*

«Είδες;» θριαμβολόγησε ο Χάκερ, εκμεταλλευόμενος άνανδρα την εύλογη σιωπή μου. «Σε περιμένω. Κάτω απ' την πολυκατοικία σου. Κατέβα. Τώρα. Δεν πρέπει να αργήσουμε. Δεν μας επιτρέπεται να αργήσουμε!» τόνισε με στόμφο.

Το επόμενο που άκουσα ήταν πολλά εκνευριστικά «τουτ» συνεχόμενα. Κατέβασα το ακουστικό με δύναμη. Ζύγισα την κατάσταση. *Λεφτά... Η μερκαντιλιστική εφελθήριος δύναμη της κοινωνίας. Ο αμοραλιστικός αντικατοπτρισμός του καπιταλιστικού συστήματος. Η αιώνια πάλη μεταξύ της μονεταριστικής διαπαιδαγώγησης και της ναυτοπροσκοπικής κουμπαγιά. Το ρευστό. Τα καφετιά. Τα μπιμπικίνια. Το παρσάκι. Το σάλιο.*

Κάτι μεγάλο συνέβαινε εδώ. Έπρεπε να συναντήσω τον Χάκερ. Ίσως είχε όλες τις απαντήσεις. Πέταξα το πάπλωμα, σκώθηκα απ' το κρεβάτι, έβαλα παπούτσια και βγήκα στο διάδρομο. Κάλεσα το ασανσέρ, άνοιξα την πόρτα, μπήκα στο θάλαμο, απέφυγα επιδέξια τα βλέμματα του καθρέφτη και πάτησα το κουμπί.

Είκοσι επτά δευτερόλεπτα αργότερα βρισκόμουν στην είσοδο της πολυκατοικίας. Ερημιά. Νύχτα. Σκοτάδι. Μια σκιώδης φιγούρα απέναντί μου. Ρανίδες φωτός απ' την παρακείμενη κολώνα της ΔΕΗ δημιουργούσαν παράξενες γωνίες στα χαρακτηριστικά του. Φορούσε ένα πλατύγυρο καπέλο. Κάπου μακριά ένα σκυλί αλύχτησε δυσοίωνα. Ο Χάκερ με κοίταξε σαν να είχε να με δει χρόνια. Σιωπή μας χώρισε.

«Γιατί είσαι τόσο τσαλακωμένος;» ρώτησε τελικά. Αντί να απαντήσω «με τσαλάκωσε η ζωή», σήκωσα τους ώμους. Αταβιστικά προσπάθησα να ισιώσω τις ζάρες στο κοντομάνικο, καρό πουκάμισό μου. Απέτυχα. Ο Χάκερ πλησίασε. Φορούσε σαγιονάρες, βερμούδα και φανέ-

λα της Λάτσιο. Το «πλαφ-πλαφ» από τις σαγιονάρες του τεμάχισε την ησυχία σε κβάντα.

Αν και είχε 28 βαθμούς και είχε να φυσήξει εδώ και τουλάχιστον μία εβδομάδα, ο Χάκερ προστάτεψε με τη χούφτα του ένα αναμμένο σπίρτο για ν' ανάψει τσιγάρο. Κάπου μακριά ακούστηκε ένας γκιώνης. *Άραγε καλούσε ερωτικά την αγαπημένη του ή θρηνούσε για το χαμό της;* Η σελήνη κρύφτηκε στα σύννεφα και ξαναεμφανίστηκε.

Και ξανακρύφτηκε.

Μια νουάρ περιπέτεια ξεκινούσε και εγώ μόλις είχα αρπαχτεί απ' τη δίνη των γεγονότων.

Πόσα αλήθεια ήξερα για τα λεφτά;

Και ακόμα περισσότερο: πόσα άντεχα να μάθω;

2

Τις πτύει;

Από ένα τρανζιστοράκι έπαιζε παραμορφωμένα η «Άνοιξη»– όχι του Vivaldi. Βρισκόμασταν σε μια απομονωμένη γωνιά της ιχθυόσκαλας, οι μυρωδιές που μας κύκλωναν ήταν έντονες.

Η πόλη μας είναι χτισμένη στη σκιά ενός βουνού, στη μέση ενός εύφορου λεκανοπεδίου. Συνορεύει με μια λίμνη η οποία παλαιότερα θεωρούνταν άκρως μολυσμένη από τους τόνους φυτοφαρμάκων και τους βόθρους που κατέληγαν στον υδροφόρο ορίζοντά της (πάντα ήθελα να χρησιμοποιήσω αυτή τη λέξη). Για να καταπολεμηθεί η μόλυνση ένας οραματιστής αντιδήμαρχος αποφάσισε να εισάγει γόνους παράξενων ψαριών από την Ουγγαρία, τα οποία σύμφωνα με τις φήμες θα έτρωγαν τη μόλυνση. Τα ουγγρικά ψάρια έγιναν πελώρια, έφαγαν το καταπέτασμα, πολλαπλασιάστηκαν ανεξέλεγκτα και πλέον άρχισαν να επιτίθενται σε γλάρους, κωπηλάτες και ψαρόβαρκες.

Μπροστά στον κίνδυνο, ο ίδιος αντιδήμαρχος αποφάσισε να εισάγει παροπλισμένα φαλινοθηρικά, που όλως τυχαίως ένας μπατζανάκης του μόλις είχε αγοράσει από ινδιάνους στην πολιτεία της Αλάσκας. Τουλάχιστον η αλιεία στη λίμνη αυξήθηκε κατακόρυφα και η ιχθυόσκαλα μας εισήχθη με τυμπανοκρουσίες στο χρηματιστήριο.

Στην αρχή είχα εκφράσει ενστάσεις για το μέρος όπου είχαμε έρθει, αλλά τουλάχιστον κανείς απ' όσους στριφογυρνούσαν πάνω απ' τα κεφάλια μας δεν μας έδινε σημασία. Τελάρα με ουγγρικά ψάρια άλλαζαν χέρια, πετονιές δολώνονταν, κρεμασμένες γαλότσες στέγγωναν, όλα έμοιαζαν φυσιολογικά και νόμιμα. *Ήταν όμως;* Από τις ταινίες του Αλ Καπόνε είχα μάθει να μην είμαι τόσο εύπιστος. Ακόμα και στην ιχθυόσκαλα μπορεί να κρυβόταν βρομιά. Πολλή βρομιά. Πίσω από έναν πάγκο είδα έναν ψαρά να δίνει είκοσι ευρώ σε έναν άλλον. Έπρεπε να έχω τα μάτια μου δεκατέσσερα. Ή μάλλον είκοσι.

Ο Χάκερ πολύ σοφά είχε μεριμνήσει να φέρει μαζί του ένα θερμός με ζεστό καφέ. Άδειασε λίγο από το περιεχόμενο σε ρηχά πλαστικά ποτήρια. Μου έδωσε ένα. «Σου έβαλα διπλό ποτήρι για να μην καείς απ' τον καφέ», είπε πατρικά. Έγνεψα και έφερα το αχνιστό ποτήρι κοντά στα χείλη μου. Μύριζε ωραία. Καφές με ένα ελαφρύ άρωμα από κάτι άλλο, απροσδιόριστο. Ίσως μια ποικιλία που είχε φέρει λαθραία

απ' τις βραζιλιάνικες φαβέλες, παλιά. Ήταν αυτό ακριβώς που χρειάζονται για να πάρω μέρος σε μια κανονική συζήτηση και να αναπολήσω μερικά γκολ του Ριβάλντο.

Για λίγες στιγμές δεν μιλήσαμε, βυθιστήκαμε στις σκέψεις μας. Τα βλέμματά μας καρφωμένα σε μια τράτα που έδενε εκείνη την ώρα στο λιμάνι. Τα μάτια του Χάκερ ήταν θαμπά. Οι γραμμές στο μέτωπό του είχαν πυκνώσει. *Ποιος ξέρει με τι φουρτούνες πάλευε το λογικό του...*

«Ωραία ουγγρικά ψάρια», είπε τελικά ο Χάκερ δείχνοντας ένα σωρό από ουγγρικά ψάρια στο κατάστρωμα της τράτας. Δεν ήξερα αν ήταν σαρκαστική η παρατήρησή του. Ποτέ δεν καταλάβαινες τι εννοούσε με αυτά που έλεγε, σαφέστατα μια συνήθεια που του είχε ξεμείνει απ' τα χρόνια της φυλακής. Ανεξικνίαστος. Πάντα έτσι ήταν και έτσι ήθελε να τον θυμόμαστε. Δύσκολα ανοιγόταν. *Ουγγρικά ψάρια; Ουγγρικά ψάρια.*

Αντί για απάντηση κούνησα το κεφάλι μου. Πάντως ήταν ωραία για ουγγρικά ψάρια, το σωστό να λέγεται. Συνήθως τα σκοτώνουν με δυναμίτη και δεν φτάνουν στο πιάτο μας με την καλύτερη δυνατή εμφάνιση. Πείνασα. Θα ήθελα ένα τοστάκι.

«Ξέρεις τι κάνει ένα ουγγρικό ψάρι όταν αισθανθεί ότι θα πιαστεί στα δίκτυα του φαρά;» ήταν η επόμενη κουβέντα του. Ομολογώ ότι δεν είχα ιδέα. Όποτε πετύχαινα ντοκιμαντέρ με μαλάκια ή χέλια άλλαζα κανάλι. Το ατομικό μου ρεκόρ αλλαγής ήταν κοντά στα τέσσερα δέκατα.

«Την τελευταία νύχτα αποχαιρετά τους συντρόφους του έναν προς έναν», είπε με τη φωνή του να ραγίζει. Προς στιγμήν αναρωτήθηκα αν λέγοντας “ουγγρικά ψάρια” εννοούσε κάτι άλλο. Ίσως χρησιμοποιούσε κάποια ορολογία της φυλακής που δεν είχα μάθει παρακολουθώντας και τις τέσσερις σεζόν του prison break. Σίγουρα στα λόγια του Χάκερ κρύβονταν αλληγορίες.

«Τα ουγγρικά ψάρια έχουν τιμή ρε φίλε», είπε μετά. Σε αυτό θα μπορούσα να συμφωνήσω. Ακριβό ψάρι γενικά. «Το ουγγρικό ψάρι δεν θα πουλήσει ποτέ το άλλο ουγγρικό ψάρι», πρόσθεσε έτοιμος να βάλει τα κλάματα. Προφανώς κάπου το πήγαινε, αλλά δυσκολεύομουν να

ακολουθήσω. Κάτι είχε πει και ο Χριστός για ψάρια θυμάμαι. Νομίζω.

«Μα τι έγινε; Θα μου εξηγήσεις;» ρώτησα.

Ο Χάκερ τινάχθηκε όρθιος. Προς στιγμήν φοβήθηκα ότι θα βγάλει ένα πιστόλι με σιγαστήρα και θα με καθαρήσει. Έβαλε τα χέρια στις τσέπες. Έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα και σπέρτα. Στο πακέτο είχε μείνει ένα τελευταίο τσιγάρο. Το τράβηξε. Τσαλάκωσε το πακέτο και το πέταξε στη λίμνη. Έφτυσε από πάνω με σιχασιά, σαν να ήθελε να καταραστεί το νερό για όσες ψυχές ναυτικών είχε κλέψει άδικα.

«Βρίσκομαι σε πολύ δύσκολη κατάσταση. Ακριβώς στο σημείο όπου το σφυρί χτυπάει το αμόνι. Μπορώ να σε εμπιστευτώ Γιάννη; Να σε εμπιστευτώ σαν φίλο;» με ρώτησε κοιτώντας προς τα βουνά στο βάθος. Ο ήλιος εκείνη την ώρα ανέτελλε ηγεμονικά.

«Ναι, υποθέτω. Γιατί όχι;» απάντησα. *Τι θα μπορούσε να πάει στραβά;* Τότε ο Χάκερ ξεκίνησε να αφηγείται μια ιστορία.

«Θα ξεκινήσω Γιάννη να σου αφηγούμαι μια ιστορία. Μια ιστορία που πρέπει να υποσχεθείς ότι θα κρατήσεις μέσα σου». Τον κοίταξα. Βλεφάρισα. Με κοίταξε. Συνέχισε: «Μια ιστορία θα σου αφηγηθώ Γιάννη. Και πρέπει να την κρατήσεις μέσα σου. Είναι μια σημαντική ιστορία αυτή που θα...»

Ω, γαμώτο. Πάλι είχε κολλήσει.

3

Ο Πάμπλο Γκαρσία Μάρκεζ λίγο πριν πεθάνει

Δεύτερη τεκίλα, τρίτη, μπορεί και τέταρτη. Δεν είχε σημασία πια, είχα σταματήσει να μετρώ. Ήμουν απλωμένος πάνω στην μπάρα του παρηκμασμένου ροκάδικου και περίμενα ο Μάγος να τελειώσει τη δουλειά. Έπρεπε να μιλήσουμε. Δεν του είχα πει πολλές λεπτομέρειες για να μην τον τρομάξω. Μπαίνοντας στο μαγαζί, σιβυλλικά του δήλωσα ότι μετά τη δουλειά έπρεπε να μιλήσουμε. Εκείνος είχε κατανέψει με το σοβαρό του ύφος. Με την άκρη του ματιού μου τον είδα να βάζει σφηνάκια σε μια παρέα από κορίτσια, που κατά πάσα πιθανότητα η μόνη εκλογική διαδικασία στην οποία είχαν συμμετάσχει ήταν για την ανάδειξη δεκαπενταμελούς.

Τα κορίτσια ήταν σχεδόν δίπλα μου, αν άπλωνα τα χέρια μου θα μπορούσα να τα αγγίξω. Χωρίς να με αντιληφθούν κοίταξα πάνω από τον ώμο μίας που έγραφε ένα μήνυμα. «Αγάπη μου, είμαι στο κρεβατάκι μου και σε σκέφτομαι», έλεγε. Ποιος ξέρει πού το έστελνε.

«Ρε, εσύ Μάγε. Δεν είναι παράνομο να σερβίρεις ανήλικους;» του σφύριξα διακριτικά με την πρώτη ευκαιρία. Εκείνο το βράδυ δεν ήθελα μπλεξίματα με τις αρχές. Ο Μάγος με κοίταξε συνωμοτικά, μου έκλεισε το μάτι και είπε κάτι που δεν άκουσα και πιθανότατα ήταν άσχετο με την παρατήρησή μου. Σήκωσα τους ώμους. Επέστρεψα στο ποτήρι με την τεκίλα και τα δικά μου. Ο πάγος δημιουργούσε παράξενους ιριδισμούς. Έβλεπα να παίρνουν μορφή αλλόκοτες φιγούρες. Δαίμονες του παρελθόντος με κυνηγούσαν. Ένωθα κουρασμένος.

«Συγγνώμη, έχετε φωτιά;» Η ερώτηση με αιφνιδίασε. Σήκωσα το κεφάλι και είδα ένα από τα κοριτσάκια της παρέας να με κοιτάζει χαμογελαστή. Αυτό ήταν σίγουρα έργο του Μάγου που τώρα είχε γυρισμένη την πλάτη και διάλεγε μπουκάλια για να αδειάσει το περιεχόμενό τους σε ένα σέικερ.

Η κοπελίτσα στο ένα χέρι κρατούσε τσιγάρο και κατά πάσα πιθανότητα φορούσε μπλε φακούς επαφής, που προς στιγμήν με αποσυντόνισαν. Ζύγισα λίγο τις πιθανότητες. Μπορεί τελικά και να μην ήταν ανήλικη. Ποτέ δεν μπορείς να καταλάβεις έτσι όπως βάζονται. Μερικές φορές είναι πολύ μικρότερες απ' ό,τι φαίνονται. Γνώριζα ότι η επιχειρηματολογία μου ήταν αυτοαναιρούμενη, αλλά αποφάσισα να

παίξω με τη φωτιά. Αναθεμάτισα που είχα ξεχάσει στο σπίτι το πλατύ-γυρο, ψάθινο καπέλο μου, που μου έδινε εξωτικό κύρος.

«Φωτιά, ναι, φυσικά», απάντησα με άνεση. Έψαξα στις τσέπες μου. Ψηλάφισα μερικά κέρματα, κλειδιά, έναν συνδετήρα, ένα πλυμένο εισιτήριο λεωφορείου, ένα διπλωμένο απόκομμα εφημερίδας κι ένα λευκό αξιωματικό. Σίγουρα ο Μαγκάιβερ θα μπορούσε να φτιάξει με όλα αυτά έναν αναπτήρα και πιθανότατα και έναν πυροσβεστήρα για παν ενδεχόμενο.

«Λυπάμαι», απολογήθηκα. «Πάντα κάπως εξαφανίζεται ο αναπτήρας τη χειρότερη στιγμή. Την άλλη φορά θέλαμε να κάψουμε ένα πευκόδασος στην Κυπαρισσία και μείναμε με τα στουσιά στο χέρι».

«Δεν πειράζει», απάντησε εκείνη χαμογελαστή, «μισό λεπτό».

Πετάχτηκε μέχρι την παρέα της και επέστρεψε με αναπτήρα. Αφού άναψε το τσιγάρο με κοίταξε. «Είμαι η Λίζα», είπε πρόσχαρα.

«Γεια σου Λίζα», απάντησα φέρνοντας το ποτήρι στο στόμα μου και πίνοντας έμπειρα μιάμιση γουλιά τεκίλα. «Εγώ είμαι ο Γιάννης».

«Χάρηκα!»

«Ελπίζω να μην παρεξήγησες αυτό που είπα για τα στουσιά στην Κυπαρισσία. Ήταν αστείο, ξέρεις. Μερικές φορές κάνω αυτό που λένε “χιούμορ”».

«Ναι, ναι κατάλαβα! Ο Μάγος μου είπε ότι γράφεις και ότι πολλοί σε θεωρούν σπουδαίο συγγραφέα της γενιάς σου», είπε η Λίζα με θαυμασμό στη φωνή της.

Ζύγισα λίγο ακόμα την κατάσταση. Αν και οι περισσότεροι που με θεωρούσαν σπουδαίο συγγραφέα είχαν το ίδιο επώνυμο με εμένα ή ήταν κολλητοί μου, έκρινα ότι *εδώ* με έπαιρνε: «Πάντα υπερβολικός ο καλός φίλος Μάγος. Ας πούμε ότι ανάμεσα σε πολλή σαβούρα έχω γράψει στον καιρό μου και κάνα-δύο πράγματα για τα οποία είμαι περήφανος». Τη συγκεκριμένη φράση την έχω προβάρει αρκετές φορές. Στο ηλικιακό γκρουπ της Λίζας έχει απήχηση που αγγίζει το 97%.

«Και τι γράφεις;» ρώτησε με υπερβολικό ενδιαφέρον η Λίζα.

Συνοφρυώθηκα. Η απάντηση θα μπορούσε να ξεκινάει από «πολιτικοποιημένη ποίηση» και να καταλήγει στο «προγνωστικά για το στοί-

χημα σε τοπικές εφημερίδες». Αλλά είναι δεδομένο ότι όλοι οι ποιητές πεθαίνουν στην ψάθα και ότι η Τζουγκάρντεν δεν σταυρώνει νίκη με τίποτα. Αποφάσισα να παίξω εντός έδρας:

«Αχ, καλή μου Λίζα, δεν έχει σημασία τι γράφω. Σημασία έχει αν τα μάτια που το διαβάζουν είναι μπολιασμένα με τις εικόνες που γεννούν οι λέξεις μου. Πουλιά αποδημητικά οι σίχοι κι ο ποιητής μοναχικό σκιάχτρο σ' ένα στέρφο λιβάδι, όπως είχε πει κάποτε και ο στοχαστής Πάμπλο Γκαρσία Μάρκες λίγο πριν πεθάνει».

Το υπόλοιπο της βραδιάς κύλησε.

4

Αρχή διατήρησης φραπέ

Εκείνο το βράδυ οι περιστάσεις δεν μου επέτρεψαν να συζητήσω με τον Μάγο. Μετά από μερικές τεκίλες ακόμα και αθώα κουβεντούλα με τη Λίζα, επέστρεψα σπίτι και ξανάπεσα στο κρεβάτι με τα ρούχα, έχοντας την παράλογη πεποίθηση ότι ίσως το τσαλάκωμα αλληλοεξουδετερώνεται. Το επόμενο μεσημέρι πήρα διπλό πρωινό και σχημάτισα τον αριθμό του Μάγου. Το σήκωσε μετά το δέκατο πέμπτο κουδούνισμα και άκουσα τη φωνή του να αναρριχάται από ακατανόμαστα βάθη.

«Αγεεκρομφιιμφρεοαμδκδλ», μούγκρισε περίπου. Του είπα ότι έπρεπε επειγόντως να συναντηθούμε. Χρησιμοποίησα φράσεις απ' το ρεπορτόριο του Χάκερ, περί ζητημάτων ζωής και θανάτου. Δώσαμε σε τρεις ώρες ραντεβού στο στέκι μας, το café Κάρμα. Του είπα ότι θα τον ξαναπάρω σε δύο ώρες να τον ξυπνήσω πάλι. Αποκρίθηκε με έναν λαρυγγισμό και το έκλεισε. Πιθανότατα ένταξε το τηλεφώνημα μου σε κάποιο όνειρο.

Όση ώρα είχα στη διάθεσή μου, την αφιέρωσα σε έρευνα στο ίντερνετ. Βγήκα στο μπαλκόνι. Οι κουρτίνες απέναντι σφαλιστές· επικεντρώθηκα στη δουλειά. Τα λόγια του Χάκερ περί χρημάτων και οικονομικού συστήματος στριφογύριζαν στο μυαλό μου. Πάτησα μερικά πλήκτρα. Άνοιξα καρτέλες στον firefox. Βρισκόμασταν μπροστά σε μεγάλα γεγονότα. Αν όλα ήταν όπως τα είχε περιγράψει ο Χάκερ, οι πράξεις μας θα μπορούσαν να επηρεάσουν το ρου της ιστορίας. Πάτησα κι άλλα πλήκτρα. Έκανα κλικ με το ποντίκι. Η αλήθεια κρύβεται στις πιο σκοτεινές σκιές είχε πει ο Χάκερ. *Πόση σοφία έκρυβαν τούτα τα λόγια!* Έκανα ελαχιστοποίηση σε μερικά παράθυρα. Εισήγαγα λέξεις κλειδιά σε μηχανές αναζήτησης και έκανα log in όπου μου ζητήθηκε. Τελικά το πρόσωπό μου έλαμψε. Η έρευνά μου είχε αποδώσει καρπούς. Βρισκόμουν μπροστά στη σελίδα που έψαχνα.

Ναι ρε φίλε, η Λίζα είχε facebook! Συνήθως όσοι συχνάζουν στο μπαράκι όπου δουλεύει ο Μάγος είναι αριστεροί σινεφίλ που δεν ενδιαφέρονται για την κοινωνική δικτύωση, αλλά η τύχη είχε αποφασίσει να μου χαμογελάσει. Έστειλα ένα αίτημα φιλίας στη Λίζα, μαζί με μία άνω-κάτω τελεία, ακολουθούμενη από το κλείσιμο μιας παρένθεσης. Έσβησα τον υπολογιστή με ύφος χιλίων καρδινάλιων. Τεντώθη-

κα στην καρέκλα. Άκουσα τα κόκαλά μου να τρίζουν. Έφαγα λίγο ακόμα πρωινό για επιδόρπιο.

Φτάνοντας λίγο αργότερα στο Κάρμα, γράπωσα την πρώτη εφημερίδα που βρήκα για να ρίξω μια ματιά στα νέα της ημέρας. Δεν χρειαζόταν καν να παραγγείλω. Με ήξεραν όλοι· σύχναζα σε εκείνο το café, ήμουν γνωστός. Άνοιξα κατ' ευθείαν τις τελευταίες σελίδες για να διαβάσω τα νέα των μεταγραφών. Μαροκινοί ποδοσφαιριστές με γαλλικά διαβατήρια, Αργεντινοί, Γιουγκοσλάβοι. Δοκιμάζεται κι ένας Κονγκολέζος. Αύξηση στα διαρκείας. Ο πρόεδρος είπε ότι φέτος πάμε σίγουρα για άνοδο. Αμήν, μπας και δούμε άσπρη μέρα με τον Κονγκολέζο. Γέλασα από μέσα μου με το ευφυές αστείο μου.

«Καλησπέρα, τι θα πάρετε;»

Η φωνή άνηκε στη σερβιτόρα που στεκόταν πάνω από το κεφάλι μου. Κοιταχτήκαμε. Μεσολάβησε μια μικρή σιωπή.

«Ε, έναν φραπέ», είπα τελικά.

Εκείνη συνέχιζε να με κοιτάζει, μάλλον εκνευρισμένη: «Ναι, και τι φραπέ;»

«Εεε, Σκέτο. Φραπέ σκέτο».

Η κοπέλα έκανε μεταβολή και απομακρύνθηκε. *Μα πώς δεν με θυμόταν; Αφού σύχναζα εδώ. Θα είναι καινούργια, δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.* Γύρισα αντίστροφα μερικές σελίδες της εφημερίδας για να προσπεράσω τα φαρμακεία και να φτάσω στα κοσμικά. Μερικά πάρτι σε πισίνες, φωτογραφίες από club, ο dj John Pappas, ένας γάμος της χρονιάς. Επέστρεψα στα αθλητικά προσπερνώντας για δεύτερη φορά τα φαρμακεία. *Πώς είπαμε 'λεγαν τον Κονγκολέζο;*

Τότε, η διπλανή μου καρέκλα μετακινήθηκε. Ο Μάγος μόλις είχε φτάσει φορώντας σορτσάκι και μια φθαρμένη μπλούζα με τον Τζιμ Μόρισον. Χαιρέτησε από μακριά τη σερβιτόρα, που ανταποκρίθηκε χαμογελαστή. Σε ένα λεπτό έφτασε ο φραπές μου κακοχτυπημένος και μαζί του ένας φρέντο. Πάνω στο αφρόγαλα του φρέντο επέπλεε ένα γατάκι φτιαγμένο από κανέλα. Η σερβιτόρα χαμογέλασε ξανά με νάζι στο Μάγο. Έφυγε.

«Έρχεται καμιά φορά στο παρηκμασμένο ροκάδικο και την κερνάω

σφηνάκια. Καλό κορίτσι. Φοιτήτρια», διευκρίνισε ο Μάγος.

«Κοιμήθηκες, εντάξει;» ρώτησα ρητορικά. Ο Μάγος τεντώθηκε και ήπιε μια μεγάλη ρουφηξιά καφέ. «Όχι και τόσο. Κάποια στιγμή είδα σε όνειρο ότι μιλούσα μαζί σου και αναλύαμε το μανιφέστο του Μπα-κούνιν».

Δεν το σχολίασα. Ο Μάγος είδε την εφημερίδα στο τραπέζι: «Σημερινή είναι; Λέει τίποτα σοβαρό; Πήραμε κάνα παιχνίδι;»

Του την παρέδωσα: «Μπα, όχι σπουδαία πράγματα. Έρχεται την άλλη εβδομάδα ένας Αργεντίνος. Έχει παίξει και στην εθνική παιδών. Πέρσι έβαλε πέντε γκολ. Και δοκιμάζεται κι ένας Κονγκολέζος. Λένε είναι γρήγορος σαν πούμα». Ο Μάγος κούνησε το κεφάλι του ξεφυλλίζοντας κατ' αρχάς και κατ' αρχήν τα κοσμικά. Δεν είχε εντυπωσιαστεί με τα πέντε γκολ. Και δεν θα ήρεπε. Ξαφνικά σήκωσε το βλέμμα του από ένα εκτενές άρθρο που έφερνε τη δημοτική αρχή προ των ευθυνών της για μια χαλασμένη τραμπάλα.

«Ρε Γιάννη τι έγινε; Χθες βράδυ είπες ότι πρέπει να μου μιλήσεις και ότι ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου. Αλλά μετά όταν ήρθε η Λίζα τα ξέχασες όλα. Ωραία η Λίζα ε; Και πρωτοετής», συμπλήρωσε κλείνοντας το μάτι.

«Άσ' τη Λίζα για άλλη ώρα, δεν είναι σημαντικό. Έχουμε να μιλήσουμε για άλλα. Τα γεγονότα τρέχουν».

«Για πες».

«Χθες –ή μάλλον προχθές– στις τρεις το πρωί με πήρε τηλέφωνο ο Χάκερ. Είχαμε πολύ καιρό να μιλήσουμε, νόμιζα ότι εξέτιε πάλι. Είπε ότι έπρεπε να μιλήσουμε για ένα ζήτημα ζωής και θανάτου. Τον συνάντησα και πήγαμε στην ιχθυόσκαλα...»

«Γιατί στην ιχθυόσκαλα;» με διέκοψε ο Μάγος. Μία εύλογη απορία.

«Μην με διακόπτεις. Θα καταλάβεις. Άκου. Ο Χάκερ είπε ότι είχε μάθει πολλά για κάτι που δεν έπρεπε. Έσπασε κάτι κωδικούς. Πέρασε κάτι firewall. Υπέκλεψε μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Διάβασε αποκαλυπτικά έγγραφα. Και φοβόταν ότι μετά από αυτό κινδυνεύει. Ότι κάποιοι αργά η γρήγορα θα προσπαθήσουν να του κλείσουν το στόμα».

Προσπάθησα να βάλω δραματικό τόνο στη φωνή μου, για να πείσω τον Μάγο να με βοηθήσει. Τον χρειαζόμουν σε αυτό, δεν μπορούσα να το κάνω μόνος. Μαζί ήμασταν ομάδα. Τα σεμινάρια υποκριτικής και πάλι έβγαζαν τα λεφτά τους, ο Μάγος έδειχνε ν' ανησυχεί.

«Τι λες τώρα. Ποιοι θα του κλείσουν το στόμα; Μήπως είναι σαν την άλλη φορά που τον κυνηγούσαν οι Γεωργιανοί;»

«Δεν ξέρω. Δεν νομίζω. Τότε ήταν αλλιώς. Χρωστούσε στον Γκεόργκι. Τώρα πια είναι καθαρός από άλογα. Αλλά κάτι τον είχε πανικοβάλει ρε εσύ Μάγο. Έτρεμε σαν ψάρι έξω απ' τα νερά του». Οι δύο παρομοιώσεις που είχα ενώσει δεν έβγαζαν νόημα, αλλά σκέφτηκα ότι ίσως δικαιολογούσαν το κομμάτι "ιχθυόσκαλα".

«Κι εμείς τι πρέπει να κάνουμε;» ρώτησε παραγμένος ο Μάγος.

Ανακάτεψα αργά με το καλαμάκι το φραπέ. Τα παγάκια κροτάλισαν καθώς άλλαζαν απρόθυμα θέση. Βυθίστηκα στη σιωπή μου. *Τι έπρεπε να κάνουμε θεοί;*

Τι να κάνετε σε περίπτωση χρεωκοπίας*

**όσα γράφονται στο κεφάλαιο που ακολουθεί είναι αυθαίρετες προσωπικές εκτιμήσεις του συγγραφέα και σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να εκληφθούν ως οικονομικές συμβουλές ή ως προτροπή για την τέλεση αξιόποινων πράξεων*

ΚΑΠΟΥ ΣΤΑ ΝΟΤΙΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΥΡΡΟΥ

11:27 ΤΟΠΙΚΗ ΩΡΑ

ΗΛΙΟΦΑΝΕΙΑ, ΑΝΕΜΟΙ 2 ΜΠΟΦΟΡ ΑΣΘΕΝΕΙΣ

Βρισκόμουν στην άκρη ενός πεζοδρομίου. Ήταν Σάββατο πρωί στο κέντρο της αγοράς. Πλήθος παντού, ύποπτες φάτσες εναλλάσσονταν στο οπτικό μου πεδίο. Φορούσα γυαλιά ηλίου. Το ίδιο και όλοι γύρω μου. Με προσπέρασε ένας ημίτρελος τύπος με πλακάτ που έγραφε: «ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ, το τέλος ακίνητης περιουσίας είναι κοντά».

Το τελευταίο μισάωρο προσποιούνται ότι διάβαζα κηδεϊόσημα σε μια κολώνα της ΔΕΗ. Είχα ύφος αδιάφορο. Ύφος ότι δεν συνέβαινε τίποτα· τα σεμινάρια υποκριτικής και πάλι έσωζαν τη μέρα. *Κώστας Παπαδόπουλος, 97 ετών, συνταξιούχος δάσκαλος, οι λατρευτοί συγγενείς, ανίψια, θείοι, παιδιά, σκυλιά.* Ένας Έλλην λιγότερος. Αναστέναξα μοιρολατρικά. Ζέστη.

Στην πραγματικότητα δεν διάβαζα τα κηδεϊόσημα όπως εσφαλμένα θα νόμιζε κάθε περαστικός που με είχε δει εκείνο το πρωί. Χωρίς να γίνομαι αντιληπτός, παρακολουθούσα το ακριβώς απέναντι πεζοδρόμιο. Είχα στραμμένη την προσοχή μου σ' ένα χώρο που περικλείει η βιτρίνα ενός μαγαζιού με υποδήματα, ένας κάδος σκουπιδιών και ένα καρτοτηλέφωνο. Μέσα σε αυτό το τρίγωνο βημάτιζε νευρικά ένας άνθρωπος φορώντας γυαλιά ηλίου, φανέλα της Εθνικής Σερβίας και έχοντας μακρόσυρτα τατουάζ στα χέρια. *Ναι, ήταν ο Χάκερ.*

Τράβηξε το τελευταίο τσιγάρο από ένα πακέτο και το έβαλε στα χείλη του. Όπως ταίριαζε στο ατίθασο πνεύμα του, αγνόησε την προειδοποίηση του Υπουργείου Υγείας. Τσαλάκωσε το πακέτο και το πέταξε στον κάδο. Κούνησε το κουτί με τα σπέρτα πριν το ανοίξει. Μειδιώντας έβγαλε το τελευταίο σπέρτο. Έβαλε τις χούφτες του να προστατέψει τη φλόγα.

Απ' όσα είχε προλάβει να μου εξηγήσει σε ένα βιαστικό και τρομαγμένο μήνυμα στον τηλεφωνητή μου λίγο νωρίτερα, οι διώκτες του

τον είχαν πάρει τηλέφωνο και του ζήτησαν μια συνάντηση σε δημόσιο χώρο. Μια συνάντηση που θα ξεκαθάριζε το τοπίο. Μπορεί να του έκαναν κάποια προσφορά για να ξεχάσει όσα έμαθε, μπορεί και να τον απειλούσαν. Ο Χάκερ δέχτηκε, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι όλα τα ενδεχόμενα ήταν ανοιχτά. Ήθελε να καταστήσει σαφές ότι δεν τους φοβόταν. Πίστευε ότι θα αποδεικνυόταν εξυπνότερος. Ήταν σαν αίμα λιονταριού να κυλούσε στις φλέβες του. Δυστυχώς, τότε ακόμα δεν ήξερε πού είχε μπλέξει. Κανείς μας δεν ήξερε.

Εγώ, θα ήμουν η δικλείδα ασφαλείας του. Σε περίπτωση που κάτι πήγαινε στραβά θα παρέμβαινα επί τόπου ή αν ήταν πολύ σκούρα τα πράγματα θα ειδοποιούσα την αστυνομία. Επιπλέον είχα κανονίσει ότι σε ένα παρακείμενο καφέ θα ήταν κρυμμένος και ο Μάγος τη συμφωνημένη ώρα. Μαζί του θα είχε μια φωτογραφική μηχανή με τηλεφάκο: θα χρειαζόμασταν κάθε στοιχείο από τη συνάντηση. Είχα φανταστεί ασπρόμαυρες φωτογραφίες κρεμασμένες σε έναν τοίχο και νήματα να συνθέτουν μια σκοτεινή ιεραρχία. Ένιωσα τις παλάμες μου να ιδρώνουν. Στην τσέπη της βερμούδας μου έκρυβα ένα σπρέι πιπεριού που είχα αγοράσει από το ebay για ένα δολάριο, χωρίς ταχυδρομικά. Μια καλή ευκαιρία. Σχεδόν τόσο καλή όσο ο φορητός φορτιστής κινητού με μανιβέλα ή ο ασύρματος αποφλοιωτής ηλιόσπορου.

Έκανε ζέστη κι είχε πολλή κίνηση. Ο κόσμος συνωστιζόταν στα πεζοδρόμια, βρισκόμασταν στην πρώτη μέρα των έκτακτων αυγουστιάτικων εκπτώσεων. Η κρίση είχε επιφέρει δραματικές ανακατατάξεις στην κοινωνία, άνθρωποι έχαναν τις δουλειές τους, μαγαζιά έβαζαν λουκέτο, φήμες για χρεωκοπία διασπείρονταν, παγόβουνα ποντίζονταν. Η αβεβαιότητα είχε απλωθεί παντού, ακόμα και οι μετοχές της εταιρείας ιχθυόσκαλας είχαν κατρακυλήσει. Πολλοί κοιτάζαν, λίγοι ψώνιζαν. Εγώ προτιμούσα να κρατάω μικρό καλάθι και να μην παρασύρομαι. Μόνο δύο φορές είχα βγάλει και ξαναβάλει τα λεφτά μου στην τράπεζα. Επίσης είχα ψάξει στη συλλογή μου για παλιές δραχμές με τον Βασιλέα. Τέλος για παν ενδεχόμενο είχα κρύψει στο πατάρι γάλα σε σκόνη, μια σφυρίχτρα, μπαταρίες και μερικά χταπόδια. Σε κονσέρβα.

Η θέα μου προς τον Χάκερ ήταν διακεκομμένη. Η γαλάζια φανέλα κρυβόταν και εμφανιζόταν, σαν να πάλευε να επιπλεύσει σε μια ανταρσιασμένη ανθρώπινη θάλασσα. Μια εύσωμη κυρία με εμπριμέ φόρεμα στάθηκε δίπλα του για να δει τη βιτρίνα με τα παπούτσια. Μαζί της είχε ένα κοριτσάκι που κρατούσε ένα κόκκινο μπαλόνι και μασούσε τσίχλα. Ένα άσχημο προαίσθημα ενόχλησε το πίσω μέρος του μυαλού μου. Ευχήθηκα ο Μάγος να είχε καλύτερη οπτική γωνία προς το στόχο, αν και του είχα τυφλή εμπιστοσύνη και δεν χρειαζόταν να ανησυχώ. Ο Μάγος ήταν εγγύηση για τέτοιες καταστάσεις. Στο στρατό είχε υπηρετήσει σε πτέρυγα μάχης. Μια φορά ένας ανθυπασπιστής του είχε δώσει εύσημα για τις υπηρεσίες του στο ΚΕΠΙΚ. Κατά τη διάρκεια μιας άσκησης πλωτών είχε επισκευάσει μια χαλασμένη Καναδέζα. Στο Medal of Honor 2 είχε σκοτώσει εκατοντάδες Ναζί. Αναμφίβολα σε περίπτωση κήρυξης πολέμου θα ήταν από τους πρώτους που θα επιστρατεύονταν.

Θυμάμαι ότι κάποια στιγμή έριξα το βάρος μου από το ένα πόδι στο άλλο γιατί είχε αρχίσει να μουδιάζει. Θυμάμαι ότι μόλις τότε είδα καθαρά το πρόσωπο του Χάκερ στο απέναντι πεζοδρόμιο. Θα μπορούσα να ορκιστώ ότι άκουγα τις ανάσες του. Ο Χάκερ κοίταζε κάπου προς τα δεξιά, οι γραμμές του μετώπου του γαλήνιες. Το τσιγάρο στο στόμα του είχε σχεδόν σωθεί. Στην πλάτη του η γαλάζια φανέλα είχε το νούμερο 8, Μάτιας Κέζμαν. Φορούσε αυτή τη φανέλα έξω για καφέ, και στους αγώνες της τοπικής ομάδας, και όταν πηγαίναμε για 5Χ5, και όταν παίζαμε πιנגκ-πονγκ, και στο καρναβάλι, και στα πανηγύρια, και στις συγκεντρώσεις του Καραμανλή. Τα τατουάζ σαν φίδια ξεπρόβαλαν απ' τα μανίκια και κατέληγαν στους καρπούς του. Νομίζω στην άκρη των χειλιών του είχε σχηματιστεί ένα χαμόγελο. Έτσι ακριβώς τον θυμάμαι πριν συμβεί το αδιανόητο.

Τα πάντα εξελίχθηκαν σε αργή κίνηση. Πρώτα άκουσα τα ανατριχιαστικά στριγκλίσματα και αμέσως μετά είδα ένα λευκό βαν να στρίβει με ταχύτητα απ' τη γωνία. Από το σημείο όπου ήμουν μπορούσα να διακρίνω μόνο τον οδηγό. Τα χαρακτηριστικά του χαράχτηκαν στη μνήμη μου. Μετά τα ξέχασα. Το βαν σταμάτησε ακριβώς απέναντί μου, εμπο-

δίζοντας τη θέα προς τον Χάκερ. Μια χορδή κόπηκε μέσα μου. Άκουσα το κοριτσάκι με το μπαλόνι να ουρλιάζει τρομαγμένο. Ακολούθησε ένας απαίσιος γδούπος και πνιχτοί ήχοι πάλης. Μια συρόμενη πόρτα άνοιξε κι έκλεισε με πάταγο. Αμέσως μετά το λευκό βαν ανέπτυξε ταχύτητα, παραβίασε έναν ερυθρό σηματοδότη και εξαφανίστηκε στο βάθος του δρόμου. Όλα έγιναν μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα.

Κοίταξα απέναντι με αγωνία. Το καρτοτηλέφωνο στη θέση του. Το κοριτσάκι έκλαιγε γιατί της είχε φύγει το μπαλόνι απ' το χέρι και η μητέρα της την κατσάδιαζε. Κόσμος περπατούσε βιαστικά μπροστά απ' τη βιτρίνα με τα παπούτσια, το μπαλόνι πετούσε πια πάνω απ' τις τάρτσες των πολυκατοικιών.

Και ο Χάκερ είχε εξαφανιστεί.

6

Σε κατάσταση πολιορκίας, το 2

Χρειάστηκα λίγη ώρα για να συνέλθω από το σοκ της επίθεσης. Έτρεξα αλαφιασμένος στο απέναντι πεζοδρόμιο. Ο Χάκερ πουθενά, μόνο στο ρεϊθρο είχε απομείνει ένα αναμμένο, μισοτελειωμένο τσιγάρο. Οι περαστικοί συνέχιζαν να πηγαиноέρχονται αδιάφοροι, χαμένοι στα προβλήματά τους. Πρώτα παθαίνουν κάτι οι δεξιοί, αλλά κανείς δεν δίνει σημασία. Μετά είναι οι ομοφυλόφιλοι. Χθες ήταν οι αριστεροί. Σήμερα ο Χάκερ. Αύριο ποιος θα είναι ο επόμενος; Η κοινωνία μας αποσυντίθεται. Κράτησα το κεφάλι μου με τα χέρια. Δεν ήξερα τι να κάνω, τα πάντα είχαν γίνει τόσο γρήγορα.

Αρχικά σκέφτηκα να πάω στην αστυνομία. Μετά φοβήθηκα ότι δεν θα έβγαζα άκρη, άλλωστε δεν γνώριζα σχεδόν τίποτα για την υπόθεση πέρα από σκόρπιες κουβέντες για ουγγρικά ψάρια. Ο Χάκερ μου είχε αποκαλύψει ελάχιστα εκείνο το υγρό βράδυ στην ιχθυόσκαλα. Αισθανόμουν μαριονέτα μπλεγμένη σε γρανάζια μαγγανοπήγαδου ή κάτι τέτοιο, πάντα μπέρδευα αυτές τις παρομοιώσεις. Αν κατέφευγα στις επίσημες αρχές μπορεί να έμπλεκα κι εγώ, και τότε κανείς δεν θα βοηθούσε τον Χάκερ. *Και αν και οι ίδιες οι “αρχές” ήταν ανακατεμένες στη συνωμοσία εναντίον Χάκερ;*

Προσπάθησα να σκεφτώ καθαρά. Τουλάχιστον είχαμε μια καθοριστική δικλείδα ασφαλείας, το σχέδιο που είχαμε καταστρώσει ήταν αλάνθαστο. Ο Μάγος με τον τηλεφακό του θα πρέπει να είχε συλλάβει τα πάντα καρέ-καρέ. Την τελευταία θέση του Χάκερ, τους αυτόπτες μάρτυρες, τα πρόσωπα αυτών που τον απήγαγαν, την πινακίδα του λευκού βαν. Αναστέναξα με ανακούφιση. Κοίταξα γύρω. Υπήρχαν τέσσερις-πέντε καφετέριες σε κοντινή απόσταση, αλλά θα ήταν αδύνατον να εντοπίσω τον Μάγο, που προφανώς είχε χρησιμοποιήσει τακτικές κάλυψης-απόκρυψης.

Κοιτώντας τη βιτρίνα με τα παπούτσια, έβγαλα το κινητό και σχημάτισα το νούμερό του. *Χμ, είχε κάτι καλές προσφορές σε πέδιλα.* Αφού το τηλέφωνο χτύπησε ανησυχητικά πολλές φορές, ο Μάγος το σήκωσε και η φωνή του για μια ακόμα φορά αναδύθηκε από απύθμενα βάθη: «Αγκρμφντζασαφρεκφδφιρτ...» είπε περίπου. Κατάλαβα. Και ταυτόχρονα θύμωσα: «Ρε Μάγε;! Ακόμα κοιμάσαι; Δεν είχαμε πει ότι θα εί-

σαι στη θέση σου με μια φωτογραφική μηχανή στις έντεκα ακριβώς;»

Μεσολάβησε ένοχη παύση. Ο Μάγος ψέλλισε τελικά με κόπο: «Σόρυ ρε φίλε. Άργησα λίγο να γυρίσω σπίτι χθες. Έμπλεξα με κάτι φοιτήτριες. Η μία είναι απ' τις Σέρρες, τη λέγανε Βιολέτα και ήξερε και τον Μπακούνιν. Θα στα πω από κοντά. Τώρα, πριν λίγο ξύπνησα. Τι ώρα είναι; Προλαβαίνω να 'ρθω;»

«Έχει πάει έντεκα και τέταρτο ρε Μάγε...»

«Ε, εντάξει, δεν έχω αργήσει πολύ. Θα πεταχτώ τώρα στο μαγαζί να δω αν είναι ο ξάδερφός μου και να του πω να μου δανείσει τη φωτογραφική του. Πάω μία και απ' την τράπεζα να τραβήξω ένα εικοσάευρω κι έρχομαι, δεν νομίζω να αργήσω...»

Του το έκλεισα για να μην τον βρίσω. Χωρίς τις φωτογραφίες από την απαγωγή το παιχνίδι έμοιαζε χαμένο για μας. Πλέον έπρεπε να περιμένουμε να κάνουν εκείνοι την πρώτη κίνηση. Αγανακτισμένος με την εξέλιξη έστειλα ένα μήνυμα στο Μάγο: «Είσαι Μαλάκας». Το «Μ» κεφαλαίο. Ήμουν σίγουρος ότι θα το διάβαζε αφού ξυπνούσε πάλι, δηλαδή σε μερικές ώρες. *Ε, ήταν μαλάκας. Άκου φοιτήτρια απ' τις Σέρρες...*

Περπάτησα νευρικά μερικές φορές πάνω-κάτω στο πεζοδρόμιο. Είχα ιδρώσει. Αποφάσισα να επιστρέψω σπίτι και να βάλω σε τάξη τις σκέψεις μου, υπό την ευεργετική επίδραση του κλιματιστικού. Μαζί και με έναν παγωμένο φραπέ ίσως ξεκαθάριζαν κάποια πράγματα. Κοίταξα πάλι τη βιτρίνα. Ήταν ωραία πέδιλα, με λουράκι που κούμπωνε. *Άραγε να είχαν στο νούμερό μου;*

Βγαίνοντας λίγη ώρα μετά από το μαγαζί φορώντας τα καινούργια μου πέδιλα και κρατώντας στο χέρι τα παλιά παπούτσια, κοίταξα ξανά τον τόπο του εγκλήματος. Τίποτα αξιοποιήσιμο, το πεζοδρόμιο στη θέση του, άτεγκτο. Σίγουρα ο Σέρλοκ Χολμς θα έφτανε σε ονόματα και διευθύνσεις. Εγώ ήμουν χαμένος.

Ακριβώς τη στιγμή που ετοιμαζόμουν να εξαφανιστώ, πήρα την απόφαση να κόψω οριστικά τους δεσμούς με το παρελθόν. Έριξα μια τελευταία θλιμμένη ματιά στα παλιά μου παπούτσια. Ετοιμάστηκα να τα εκσφενδονίσω στα σκουπίδια, όταν το βλέμμα μου αγκιστρώθηκε στο

εσωτερικό του κάδου. Τα μάτια μου σχεδόν πετάχτηκαν απ' τις κόγχες τους. Ανάμεσα σε μισοφαγωμένα μπέργκερ, αθλητικές εφημερίδες και άδεια κουτιά αναψυκτικών υπήρχε ένας κίτρινος φάκελος και πάνω του είχε γραμμένο βιαστικά με μαρκαδόρο τη λέξη «Γιάννης», με το γραφικό χαρακτήρα του Χάκερ.

Κοίταξα δεξιά κι αριστερά για περιέργες κινήσεις ή μάτια κολλημένα στην πλάτη μου. Για να μην εγείρω υποψίες, αποφάσισα να κάνω ένα αστραπιαίο τέχνασμα. Με το δεξί χέρι πέταξα τα παλιά παπούτσια στον κάδο και με το αριστερό γράπωσα το φάκελο, έδωξα ένα κρεμμύδι από πάνω του και τον παράκωσα στην τσέπη της βερμούδας μου. Έβαλα στοίχημα ότι κανείς απ' τους περαστικούς δεν είχε αντιληφθεί το έξυπνο κόλπο μου. Κοίταξα ξανά δεξιά κι αριστερά. Απομακρύνθηκα σαν να με κυνηγούσαν όλοι οι δαίμονες της κολάσεως. Ο Σέρλοκ Χολμς θα είχε χλομιάσει απ' τη ζήλια του.

Χάιδεψα τον κίτρινο φάκελο που αναπαυόταν στην τσέπη της βερμούδας δίπλα στο λευκό αξιωματικό. Πλέον μες στο κεφάλι μου σχηματιζόταν η εικόνα ενός καπεταναίου της Εθνικής Αντίστασης. Ένας νέος προορισμός υπήρχε για μένα...

7

Ο Ναπολέων Ζέρβας

Στο ογδόοντα δύο της οδού Ναπολέοντος Ζέρβα, λίγο πιο ψηλά απ' την κεντρική πλατεία της πόλης, έμενε ο Χάκερ. Ήταν μια παλιά μονοκατοικία, μία από τις ελάχιστες που είχαν απομείνει στο κέντρο. Ποτέ δεν είχα μάθει πώς είχε καταλήξει το σπίτι στα χέρια του. Διάφορες ομιλώδεις υποθέσεις στριφογύριζαν στο μυαλό μου, αλλά καμία δεν είχε επικρατήσει οριστικά. Μπορεί παράνομο ποντάρισμα σε ντοπαρισμένα άλογα, μπορεί και κάτι λιγότερο νόμιμο.

Ένα πλακοστρωμένο μονοπάτι κατέληγε σε έναν απέραντο, απεριποίητο κήπο. Ζιζάνια, πόες και θάμνοι είχαν θεριέψει τόσο πολύ που σε συνδυασμό με δύο-τρία παρατημένα υπόστεγα, μερικές σκουριασμένες κούνιες και ένα κουρελιασμένο σκιάχτρο, θα έκαναν τον οποιονδήποτε να νομίζει ότι το σπίτι ήταν εγκαταλειμμένο. Αυτή ακριβώς ήταν και η πρόθεση του Χάκερ. Πέρα απ' τους πιο γηραιούς γείτονες και την αστυνομία που κάποτε είχε εισβάλει χρησιμοποιώντας πολιορκητικό κριό και δακρυγόνα, οι περισσότεροι αγνοούσαν τον ένοικο του σπιτιού-φάντασμα της οδού Ναπολέοντος Ζέρβα 82.

Πάντως το εσωτερικό του σπιτιού ήταν επιμελώς φροντισμένο. Άνετοι χώροι στο ισόγειο, βαριές διακοσμήσεις, απέραντες βιβλιοθήκες, ένα αρχοντικό τζάκι και κειμήλια από την εποχή της τουρκοκρατίας. Ο δεύτερος όροφος βρισκόταν σε διαφορετική εποχή. Τα δωμάτια ήταν γεμάτα με ηλεκτρονικούς υπολογιστές, οθόνες, ρούτερ, σκληρούς δίσκους και αόρατα ηλεκτρομαγνητικά πεδία. Παλιότερα πήγαινα αρκετά συχνά εκεί για να παίρνω dvd με καουμπόικες ταινίες που κατέβαζε ο Χάκερ απ' το ίντερνετ και να βεβαιώνω γνήσια της υπογραφής με κάτι σφραγίδες που είχαν πέσει στα χέρια του. Έτσι ήξερα ότι σε μια απ' τις δεκάδες γλάστρες της αυλής υπήρχε το κλειδί της μπαλκονόπορτας του δευτέρου ορόφου, όπως άλλωστε συμβαίνει σε όλα τα βιβλία.

Πάρκαρα απέναντι από την είσοδο του Χάκερ και μπροστά στην είσοδο ενός γκαράζ. Άφησα το lada με αναμμένα τα alarm. Το γραμματοκιβώτιο του Χάκερ είχε ξεχειλίσει από ξεθωριασμένα διαφημιστικά φυλλάδια. Αφού βεβαιώθηκα ότι δεν με έβλεπε κάποιος περίοικος, πήδηξα την καγκελόπορτα και βρέθηκα στον κήπο. Τα αγριό-

χορτα είχαν μεγαλώσει απ' την τελευταία φορά που τον είχα επισκεφτεί πριν από μερικούς μήνες: οι τοίχοι ήταν ξεβαμμένοι και οι βροχές του χειμώνα είχαν γεμίσει με λάσπη τις πλάκες. Η εντροπία αυξανόταν με σταθερό ρυθμό στον κήπο του Χάκερ, που είχε σχεδόν μετατραπεί σε ζώνη ζούγκλας. Προχωρώντας, είδα στο τέλος του μονοπατιού το σκιάχτρο να με κοιτάζει περίεργα. Ήταν μέχρι τη μέση πνιγμένο σε καλαμπόκια. Κακός οιωνός. Νομίζω.

Βρήκα το κλειδί εκεί που περίμενα και από μια εξωτερική σκάλα ανέβηκα στον επάνω όροφο. Ξεκλείδωσα, έσπρωξα την μπαλκονόπορτα με τον ώμο και μπήκα επιφυλακτικά μέσα. Τα υπνοδωμάτια ήταν αναστατωμένα και μερικά ρούχα ήταν πεταμένα στο πάτωμα, μαζί με πάκους αλληλογραφίας που δεν είχε ανοιχτεί. Αναλογίστηκα το ενδεχόμενο να με είχαν προλάβει οι «άλλοι». Ή ακόμα χειρότερα –σκέφτηκα και ανατρίχιασα– μπορεί να ήταν ακόμα μες στο σπίτι.

Κράτησα την αναπνοή μου και αφουγκράστηκα. Τίποτα ανησυχητικό. Ήμουν μόνος, εκτός κι αν ήταν παγίδα και κάποιος άλλος κρατούσε επίσης την αναπνοή του. Απέρριψα το ενδεχόμενο. Μπήκα στο άβατο του Χάκερ, το δωμάτιο με τους υπολογιστές. Κουβάρια από καλώδια κάλυπταν σχεδόν κάθε τετραγωνικό εκατοστό του χώρου και παντού αναβόσβηναν λαμπάκια. Ένωσα ηλεκτρονικά βλέμματα να με παρακολουθούν.

Κάθισα στη μαύρη πολυθρόνα μπροστά στον κεντρικό υπολογιστή. Ήξερα ότι από εκεί ο Χάκερ επικοινωνούσε με το υπόλοιπο σύμπαν και επίσης ενεργοποιούσε τα κλιματιστικά του σπιτιού. Κούνησα με τον αγκώνα μου το ποντίκι να φύγει η ενοχλητική προστασία οθόνης και αμέσως μου ζητήθηκε κωδικός ασφαλείας. Επίσης ένα μήνυμα με προειδοποιούσε ότι είχα μόνο μία ευκαιρία και μετά θα σήμανε συναγερμός. Ο Χάκερ πραγματικά φύλαγε τα ρούχα του.

Δίπλα απ' τους υπολογιστές υπήρχαν δεκάδες κολώνες με dvd που άγγιζαν το ταβάνι. Δεν ήξερα ποιες περιείχαν πολύτιμα δεδομένα και ποιες τη μεγάλη συλλογή του Χάκερ με καουμπόικες ταινίες. Καλύτερα να μην έκανα βιαστικές κινήσεις. Κάπου ανάμεσα στα μηχανήματα ήταν χωμένο και το κρεβάτι του Χάκερ. Τα σεντόνια ήταν πεταμένα

στο πάτωμα, όπως και το μαξιλάρι. Σε μια κούπα υπήρχε μισός παγωμένος καφές– λίγη ζάχαρη, πολύ γάλα. Μάλλον ο Χάκερ είχε αναγκαστεί να φύγει βιαστικά απ’ το σπίτι. Η υπόθεση γινόταν όλο και πολυπλοκότερη. Βγήκα απ’ το υπνοδωμάτιο και κατέβηκα στον κάτω όροφο, με την ξύλινη σκάλα να τρίζει σε κάθε μου βήμα– ένας ακόμα κακός οιωνός.

Η ατμόσφαιρα εκεί ήταν βαριά εξαιτίας διάφορων αρωματικών χώρου και καμένου λιβανιού. Πάνω σε ένα τραπέζι ήταν απλωμένα τα χαρτιά μιας τράπουλας, φαινόταν σαν μια παρτίδα μπριτζ να είχε διακοπεί στη μέση. Αναρωτήθηκα με ποιους έπαιζε χαρτιά ο Χάκερ. Γενικά δεν είχε παρτίδες με κανέναν, εκτός από εμένα και περιστασιακά τον Μάγο. Ικανοποιήθηκα, γιατί ακόμα και σε μια δύσκολη περίπτωση το χιούμορ μου ήταν καλά ακονισμένο.

Μπήκα στην κουζίνα, βέβαιος ότι εκεί θα ανακάλυπτα κάτι χρήσιμο. Άνοιξα με προσοχή το ψυγείο και όντως ανακάλυψα μία τούρτα σε ζελατίνα και ένα μπουκάλι γάλα. Κλείνοντας την πόρτα του ψυγείου είδα διάφορα χαρτιά και σημειώσεις κολλημένα με μαγνητάκια. Άφησα την τούρτα και το γάλα στο τραπέζι και κοίταξα προσεκτικότερα. Απλήρωτοι λογαριασμοί, μια κιτρινισμένη παιδική ζωγραφιά, ένα απόκομμα εφημερίδας από τη μεγάλη νίκη της τοπικής ομάδας επί του Ολυμπιακού και μια απόδειξη από ένα ιατρείο για μια εξέταση ούρων. Στο τέλος ο γιατρός είχε σημειώσει με κόκκινο στυλό: «Θα σας παρακαλούσα να μην ξαναφέρετε τα ούρα μέσα σε θερμός».

Κάθισα στο τραπέζι. Η κατάσταση του σπιτιού με είχε βάλει σε υποψίες. Υπήρχε κάτι απροσδιόριστο που δεν ταίριαζε με όλα τα υπόλοιπα. Έφαγα μια μπουκιά τούρτας. *Ωραία, σοκολάτα.* Κάποιο στοιχείο μου διέφευγε. *Μμμ, και κομματάκια από μπισκότο.* Αν ο Χάκερ ήξερε ότι είχε μπλέξει και πήγαινε σε μία συνάντηση, δεν θα φρόντιζε να αφήσει κάποια ένδειξη πίσω του; *Ήπια και γάλα. Σχετικά φρέσκο. Παγωμένο.* Αν ήμουν στη θέση του κάπου θα είχα κρύψει ένα ίχνος. *Λίγο ακόμα κέικ δεν θα έβλαπτε. Ήταν απολαυστικό.* Αλλά έπρεπε να είναι ένα ίχνος που δεν θα αντιλαμβανόταν ο καθένας. *Και λίγο γαλατάκι ακόμα να κατέβει η μπουκιά. Λογικά θ’ αργήσει να επιστρέψει ο*

Χάκερ, κρίμα να πάει χαμένο. Κάτι που θα ήξερα μόνο εγώ να αποκρυπτογραφήσω. *Θάνατος αυτή η τούρτα, ό,τι καλύτερο.* Για ένα δευτερόλεπτο ευχαρίστησα τους Θεούς που είχε απαχθεί ο Χάκερ και μου δόθηκε η δυνατότητα να τη γευτώ.

Σηκώθηκα. Έφαξα λίγο στις κατσαρόλες, στα τοιχώματα του φούρνου και –κλασικά– μέσα στο φίλτρο του απορροφητήρα. Μετά στην κατάψυξη. Ξετύλιξα μερικές παγωμένες μπάμιες για να βεβαιωθώ ότι δεν έκρυβαν μυστικά. Άνοιξα μια στοίβα με κονσέρβες ουγγρικού ψαριού– ο Χάκερ πάντα στήριζε την τοπική οικονομία. Αναποδογύρισα το περιεχόμενό τους στο νεροχύτη. Άφησα τη βρύση να τρέξει νερό. Ήπια λίγο. Με ένα χαρτοκόπτη άνοιξα όσα κουτιά με δημητριακά βρήκα στα ντουλάπια. Ξεβίδωσα το φωτιστικό και έφαξα ακόμα και στο ντουί. Ξήλωσα τις εταζέρες, κοσκίνισα τα βαζάκια με καφέ και ζάχαρη και σάρωσα τα μαχαίροπήρουνα με έναν φακό black light. Ήμουν έτοιμος να πάρω από τον κήπο ένα σκεπάρνι και να αρχίσω να δοκιμάζω τα κούφια πλακάκια, όταν θυμήθηκα ότι δεν είχα ψάξει το σαλόνι. Σημείωσα με το μυαλό μου μερικά ύποπτα πλακάκια και επέστρεψα στο σαλόνι.

Όλα έδειχναν στη θέση τους. Πάνω από το τζάκι υπήρχαν δύο διασταυρούμενα κουμπούρια, απομεινάρια ποιος ξέρει ποιας επανάστασης. Τους τοίχους κάλυπταν μεγαλοπρεπή κάδρα, όπου ανάμεσά τους ξεχώριζε ένας γενειοφόρος Ναπολέον Ζέρβας. Στο στήθος του σταυρώνονταν φυσεκλίκια και με το βλοσυρό του βλέμμα αναζητούσε κομμουνιστάς. Στο διπλανό κάδρο ο Νίκολας Τέσλα πόζαρε σκεπτικός δίπλα σε μια παράξενη μηχανή που δημιουργούσε ηλεκτρικές κενώσεις– κακός οιωνός σίγουρα.

Το δάπεδο καλυπτόταν από ένα παχύ χαλί του οποίου οι άκρες χάνονταν μυστηριωδώς κάτω απ' τα πόδια των επίπλων. Τίποτα ύποπτο. Έριξα μια αφηρημένη ματιά στην ογκώδη βιβλιοθήκη, που καταλάμβανε τους μισούς τοίχους. Πλησίασα. Από το ψηλότερο ράφι έλειπε ένα βιβλίο και κρίνοντας από το κενό που είχε δημιουργηθεί πρέπει να είχε περίπου χίλιες σελίδες. Θυμήθηκα ένα παλιό, σοφό ρητό: «κανένα βιβλίο που είναι πάνω από πεντακόσιες σελίδες δεν πρέπει

να κατεβαίνει απ' τη βιβλιοθήκη εκτός αν είναι του Ντίκενς ή κάποιου νεκρού Ρώσου συγγραφέα». Κοίταξα πάλι γύρω. Κάτι μέσα μου μου έλεγε ότι το χαμένο βιβλίο ήταν το κλειδί της υπόθεσης.

Έψαξα χωρίς αποτέλεσμα αρκετή ώρα σε όλο το σπίτι χωρίς να βρω παραπεταμένα βιβλία. Και αφού όταν παρακολουθούσα τον Χάκερ το πρωί, δεν είχε κανένα βιβλίο μαζί του, αυτό σήμαινε πολλά πράγματα. Δεν ήξερα τι ακριβώς, αλλά χρειαζόμουν χρόνο να σκεφτώ. Να βάλω τα κομμάτια του παζλ στη θέση τους. Στο σπίτι του Χάκερ έκανε αποπνικτική ζέστη. Καλύτερα να επέστρεφα στο δικό μου. Αν ήξερα τον κωδικό για τον κεντρικό υπολογιστή θα έλυνα ένα μεγάλο μέρος του αινίγματος (και θα ενεργοποιούσα τα κλιματιστικά), αλλά για την ώρα έπρεπε να αρκεστώ σε όσα σημαντικά είχα ανακαλύψει.

Άφησα τα πάντα στο σπίτι ακριβώς όπως τα είχα βρει και βγήκα πάλι απ' την μπαλκονόπορτα, σπρώχνοντάς την με τον αγκώνα μου για να κλείσει, ώστε να μην αφήσω δακτυλικά αποτυπώματα. Είχα τυλίξει προσεκτικά σε αλουμινόχαρτο τα απομεινάρια της τούρτας. Το σκιάχτρο εξακολουθούσε να βρίσκεται στη θέση του. Με κοίταζε σαν να καταλάβαινε όσα είχαν γίνει εκείνο το πρωί. Ένας κακός οιωνός δίχως άλλ... *Εχμ, νομίζω το ξανάγραψα αυτό.* Τέλος πάντων είναι λίγο περιέργο να σε κοιτάζει το σκιάχτρο.

Καθώς ζοριζόμουν για να χωρέσω στο lada, χτύπησε το κινητό. Κοίταξα την οθόνη, ένα άγνωστο νούμερο. Τα χέρια μου άρχισαν να τρέμουν. Προσπάθησα να ηρεμήσω. Το νούμερο επέμεινε. Έπρεπε να τους αντιμετωπίσω. Για χάρη του φίλου μου. Για χάρη της δικαιοσύνης. Για χάρη της ελευθερίας. Για χάρη της αλήθειας και όσων είναι τίμια και ειλικρινά.

«Παρακαλώ;» ρώτησα ξεψυχισμένα.

«Είστε ο κύριος Πλιώτας;» ρώτησε μια γυναικεία φωνή σε χαρούμενο τόνο και συνέχισε: «Σας τηλεφωνώ για μια μοναδική ευκαιρία, που δεν πρέπει να χάσετε!» Η ζυγαριά επέστρεψε κάπως στην πρότερη ισορροπία της.

«Λυπάμαι πολύ, δεν ενδιαφέρομαι», ξεκαθάρισα κι ετοιμάστηκαν να κλείσω.

«Μα είναι εκπληκτική προσφορά και είναι κρίμα να τη χάσετε κύριε Πλιώτα!» είπε με νάζι η φωνή, φανερώνοντας ότι πραγματικά θα απογοητευόταν αν δεν επωφελούμουν. Για λίγο αποφάσισα να παίξω το παιχνίδι της, βέβαιος ότι είχα την κατάσταση υπό έλεγχο. Ήταν κρίμα να στεναχωρήσω μια τόσο γλυκιά φωνούλα. *Τι θα μπορούσε να πάει στραβά;*

«Εντάξει, σ' ακούω. Τι σόι προσφορά είναι;» Σε αυτές τις περιπτώσεις πρέπει πάντα να έχεις το πάνω χέρι. Να μην αφήνεις χώρο για περιττούς συναισθηματισμούς.

«Χαίρομαι που είστε έξυπνος κύριε Πλιώτα! Στην εποχή μας όλοι χρειαζόμαστε ένα καινούργιο iphone. Χωρίς το νέο iphone 5 –που είναι σαφώς βελτιωμένο απ' το iphone 4– μένετε πολύ πίσω απ' τις εξελίξεις των smart phones. Τώρα έχετε λίγο περισσότερο αποθηκευτικό χώρο, την ίδια οθόνη αφής, μεγαλύτερη κατά τριάντα γραμμάρια μπαταρία, δωρεάν σύνδεση με το facebook, άριστη λήψη σήματος (αρκεί να μην το κρατάτε από την κάτω αριστερά γωνία), και όπως πάντα κλειδωμένο το λογισμικό για δική σας προστασία από κακόβουλους χάκερς. Και ειδικά για εσάς –επειδή είστε πολύ καλός πελάτης– έχουμε εξασφαλίσει μία μοναδική προσφορά!»

Με έβαλε σε διαδικασία σκέψης. Δεν είχε εντελώς άδικο. Με το νέο iphone 5 σίγουρα θα βελτιωνόταν το κοινωνικό και διαδικτυακό μου status. Και το iphone χρειαζόταν μεγαλύτερη μπαταρία σίγουρα.

«Και ποια είναι αυτή η μοναδική προσφορά;» επιχείρησα να αιφνιδιάσω τη χαριτωμένη φωνή. Είχαμε φτάσει στο σημείο όπου θα έπρεπε πραγματικά να με εντυπωσιάσει.

«Δίνοντας 699,99 ευρώ συν φπα –που μπορείτε από τώρα να προκατάβαλετε στο κοντινότερο κατάστημα μας– θα προπαραγγείλετε το καινούργιο iphone 5 που θα έρθει σε λίγους μήνες και στην πόλη μας».

Χμ, χμ... Για δεξ. Λίγοι μήνες δεν ήταν και τόσο πολύ για να δεσμεύσω τα 699,99 ευρώ μου. Και το καινούργιο iphone 5 θα είναι αναμφί-

Βολα σαφώς βελτιωμένο από το iPhone 5, έτσι είχε πει. Ήταν ώρα να παίξω το γερό μου χαρτί.

«Εντάξει. Αλλά θα σας πληρώσω μέχρι μεθαύριο το μεσημέρι», είπα κοφτά. Η φωνή κόμπιασε, αλλά τελικά απάντησε:

«Εντάξει κύριε Πλιώτα. Αλλά φροντίστε να μην αργήσετε».

Συμφώνησα και με αποχαιρέτησε ευγενικά και –κατά 15%– λάγνα. Έκλεισα το τηλέφωνο ικανοποιημένος. Τώρα έπρεπε να επιστρέψω σπίτι και να σκεφτώ εντατικά την υπόθεση.

Εν τω μεταξύ το Lada είχε γίνει φούρνος. Κούμπωσα τη ζώνη. Γύρισα το κλειδί στη μηχανή. Καμία ανταπόκριση. Το ξαναγύρισα. Δεν έγινε τίποτα. Όπως φαίνεται τα alarm είχαν καταβροχθίσει την μπαταρία. Έκλεισα τα μάτια και έκανα μια τελευταία προσπάθεια βάζοντας όλη μου την πίστη. Ήξερα ότι αν θέλεις κάτι πολύ, το σύμπαν συνωμοτεί για το πετύχεις. Η μηχανή *ΕΠΡΕΠΕ* να πάρει μπροστά.

Ακούστηκε ένα ξερό «κράκ». Το κλειδί έσπασε μες στη μίζα. Διατήρησα την ψυχραιμία μου, θα μπορούσα να πάρω ταξί για το σπίτι. Δίνοντας πέντε ευρώ στο ταξί και άλλα τεσσεράμισι για να φάω, υπολόγισα ότι θα μου έμεναν αρκετά λεφτά για να προπαραγγείλω μεθαύριο το νέο iPhone 5. Πάτησα το κουμπί που απελευθερώνει τη ζώνη. Δεν έγινε τίποτα. Το ξαναπάτησα. Το ίδιο. Συνέχισα να το πατάω μανιασμένα χωρίς αποτέλεσμα. Είχε κολλήσει. Συγκρατήθηκα να μην βγάλω αφρούς απ' το στόμα κι αρχίσω να κοπανάω το κεφάλι μου στο τιμόνι.

Τριάντα πέντε λεπτά αργότερα είχα απελευθερωθεί με τη βοήθεια μιας στομωμένης τανάλιας που έτυχε να βρίσκεται στο ντουλαπάκι του συνοδηγού. Βγήκα απ' το Lada και βρόντηξα την πόρτα πίσω μου, με κίνδυνο να μου μείνει στο χέρι. Παράτησα το παλιάμαξο εκεί που ήταν και σταμάτησα ένα ταξί. Τα πάντα πήγαιναν απ' το κακό στο χειρότερο. Το νέο iPhone 5 ήταν η μοναδική αχτίδα ελπίδας στον ορίζοντα. Αναρωτήθηκα αν είχε application που να μετράει αχτίδες ελπίδας.

8

x12ph76DFh34Sf8

Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που είδα πριν καταπέσω στο κρεβάτι καταρρακωμένος. «x12ph76DFh34Sf8». Ήταν μέσα στον κίτρινο φάκελο που είχα βρει στα σκουπίδια στο σημείο της απαγωγής. Και πάνω ακριβώς από το x12ph76DFh34Sf8, ο Χάκερ είχε γράψει: «Γιάννη, σε περίπτωση που μου συμβεί κάτι αυτός είναι ο κωδικός για τον κεντρικό υπολογιστή στο σπίτι μου. Εκεί θα βρεις όσα στοιχεία χρειάζονται. Το νου σου στο δικέφαλο».

Νωρίτερα, το ταξί –που δεν είχε κλιματισμό– κόλλησε στην κίνηση για τρία τέταρτα, στη μέση της διαδρομής έμεινε από λάστιχο, η ταμειακή μηχανή του είχε “χαλάσει”, τα λεωφορεία είχαν απεργία, το ασανσέρ της πολυκατοικίας δεν δούλευε και μισό κιλό γραβιέρα στο πάνω ράφι του ψυγείου μου, είχε ανεξήγητα μouxλιάσει. Επίσης δεν βρήκα ποτέ ένα πακέτο μπισκότα που νόμιζα ότι υπήρχαν σε ένα ντουλάπι και ενώ επιχειρούσα να ανοίξω ένα λάντσιον-μιτ, μού έσπασε το κλειδί στο γύρισμα. Μετά την καταστροφική απόπειρα να ανοίξω το λάντσιον-μιτ με σφυριές, κατάπια δύο ασπιρίνες, δάγκωσα το μαξιλάρι και κατέβασα παροχή. Μετά, σκοτάδι.

Είδα κάτι φοβερούς εφιάλτες, αλλά δεν τους περιγράψω όπως κάνουν συνήθως στα βιβλία γιατί πάντα βαριέμαι σε εκείνα τα σημεία και προσπερνάω τις σελίδες.

Γκουπ, γκουπ, γκουπ. ΓΚΟΥΠ, ΓΚΟΥΠ, ΓΚΟΥΠ. ΓΚΟΥΠ, ΓΚΟΥΠ, ΓΚΟΥΠ.

Ξύπνησα βίαια από επαναλαμβανόμενα χτυπήματα στην εξώπορτα. Μέσα στη σύγχυσή μου δεν μπορούσα να καταλάβω πόσο είχα κοιμηθεί. Μπορεί πέντε λεπτά, μπορεί πέντε χρόνια. Ήμουν βέβαιος ότι με έψαχναν “αυτοί” ή η αστυνομία. Ένιωσα μια θηλιά να σφίγγει γύρω απ’ το λαιμό μου. Αυτό ήταν. *Το παιχνίδι τελείωσε Γιαννάκη*, είπα στον εαυτό μου.

Το κοπάνημα συνέχιζε επίμονα. Φόρεσα ένα βαμβακερό μπουρνούζι, τις καλές μου σαγιονάρες, έσυρα τα βήματά μου μέχρι την πόρτα και άνοιξα, έτοιμος να παραδοθώ, τουλάχιστον με στιλ, όπως ο Ροβε-

σπιέρος στον όχλο της επανάστασης. *Δρυός πεσούσης πας ανήρ ξυλεύετο*, ψιθύρισα μοιρολατρικά. Παραδόξως βρέθηκα απέναντι στον Μάγο.

«Πώς είσαι έτσι;»

Αυτή η ερώτηση θα μπορούσε να είχε γίνει και από τους δυο μας. Ο Μάγος ήταν αξύριστος-αχτένιστος, φορούσε ένα ζευγάρι ρετρό γαυβα και κρατούσε στο ένα χέρι δύο φραπέδες και στο άλλο μια ανυπόληπτη τοπική εφημερίδα. Στην πρώτη σελίδα δέσποζε η φωτογραφία ενός χνουδωτού πάντα και δίπλα ένας πρώην δήμαρχος, που νόμιζα ότι ήταν στη φυλακή, αλλά ξαναέβαζε υποψηφιότητα. Προφανώς η εφημερίδα έκανε κάποιο βλακώδες λογοπαίγνιο που δεν έπιανα με τη μία. Ο Μάγος με παραμέρισε σείοντας το κεφάλι του και κάθισε στον καναπέ εκσφενδονίζοντας την εφημερίδα προς αυτό που έμοιαζε πολύ με τραπεζάκι –αν κοιτούσες από τον καναπέ–, αλλά στην πραγματικότητα ήταν το ενυδρείο με τα πιράνχας.

«Τι ώρα είναι;»

Και αυτή την ερώτηση θα μπορούσε να την είχε κάνει οποιοσδήποτε απ' τους δυο μας. Έκλεισα την πόρτα και σωριάστηκα σε μια πολυθρόνα. Από τα παράθυρα έμπαινε έντονο φως, πρέπει να ήταν μεσημέρι. Νομίζω εκείνη τη στιγμή διαπίστωσα ότι έπασχα από δυσανεξία στο φως. Έπρεπε να θυμηθώ κάποια στιγμή για πρώτη φορά στη ζωή μου να πάρω κουρτίνες. *Χμ, μπορεί να έπαιρνα απ' το ebay*. Αρκεί να έβρισκα με ένα δολάριο χωρίς ταχυδρομικά.

«Ποιος είναι ο δικός μου καφές τώρα;»

Μία ακόμα ερώτηση που και οι δυο μας θα κάναμε αντικρίζοντας τα πανομοιότυπα ποτήρια από αφρολέξ. Πήραμε από ένα ποτήρι στην τύχη. Ρούφηξα λίγο, ευτυχώς είχα πετύχει το σκέτο. Ο Μάγος έπινε κάτι άλλο. Στο ενυδρείο η εφημερίδα κατακαθόταν αργά και βασανιστικά στον πάτο. Τα πιράνχας αφού διαπίστωσαν ότι δεν τρώγεται, έκαναν ότι διαβάζουν.

«Πώς από εδώ;» ρώτησα με ύφος. Ήμουν ακόμα αρκετά θιγμένος για όσα είχαν διαδραματιστεί πριν λίγες ώρες. Οι αλλεπάλληλες απεισκευές είχαν θέσει σε κίνδυνο τον αγαπημένο φίλο μας, Χάκερ. Ο

Μάγος χαμήλωσε το κεφάλι:

«Ήρθα να βοηθήσω. Συγγνώμη για το πρωί. Με πήρε ο ύπνος», είπε ταπεινά.

Δεν χρειαζόταν να το τραβήξω παραπάνω:

«Ας το ξεχάσουμε. Έχω λίγη τούρτα. Θες ένα κομμάτι; Είναι πολύ καλή». Έφερα απ' το ψυγείο όση είχε μείνει. Την έκοψα σε τρία ίσα μέρη και έδωσα το ένα στο Μάγο.

«Μμμ, ναι είναι όντως πολύ καλή ρε. Ποιος την έφτιαξε;» ρώτησε μπουκωμένος.

«Δεν ξέρω», απάντησα με ειλικρίνεια, ρίχνοντας προσεκτικά με τη σπάτουλα ένα κομμάτι μες στο ενυδρείο.

«Δεν κρυώνεις εδώ μέσα; Στους πόσους βαθμούς έχεις το κλιματιστικό;» αναρωτήθηκε.

«Εχμ, πάντα μπερδεύομαι με τα φαρενάιτ και τους κελσίου. Κάπου κοντά στο απόλυτο μηδέν νομίζω. Το μηχανήμα με ρώτησε τρεις φορές αν είμαι σίγουρος ότι θέλω τόσο χαμηλή θερμοκρασία. Όταν επέστρεψα το μεσημέρι ήμουν σε τραγική κατάσταση».

«Τι έγινε τελικά με τον Χάκερ; Πού είναι τώρα; Δεν μου εξήγησες στο τηλέφωνο. Ή τέλος πάντων μου εξήγησες και κοιμόμουν».

Περίεγραφα εν συντομία όσα δραματικά είχαν γίνει. Ο Μάγος στην αρχή έμεινε με το στόμα ανοιχτό, αλλά ανακτώντας την ψυχραιμία του άρχισε αμέσως να καταστρώνει τις επόμενες κινήσεις και εναλλακτικά σχέδια σε περίπτωση που κάτι πήγαινε στραβά. Κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε ήταν πολύτιμο.

«Μα δεν καταλαβαίνω. Τόσο σημαντικό ήταν αυτό που ανακάλυψε; Ποιες σκοτεινές δυνάμεις ενόχλησε; Και γιατί δεν πήγαν σπίτι του να αφιρέσουν τους σκληρούς δίσκους, να ψάξουν παντού, να ξηλώσουν τα πλακάκια;»

«Σου είπα Μάγε, δεν ξέρω. Δεν αποκλείω να είχαν ήδη πάει στο σπίτι του ή να είναι εκεί αυτή τη στιγμή που μιλάμε. Με αυτούς τους ανθρώπους ποτέ δεν μπορείς να είσαι σίγουρος. Ούτε για το ποιои είναι».

«Μήπως να καταγγέλλαμε το γεγονός στη χωροφυλακή;» ρώτησε. Ο

Μάγος πάντα αποκαλούσε την αστυνομία “χωροφυλακή”. Κανείς δεν ξέρει γιατί.

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι: «Το σκέφτηκα κι εγώ, αλλά καλύτερα όχι. Θα βάλουμε τον Χάκερ σε μεγαλύτερο κίνδυνο και επίσης δεν έχουμε αρκετά στοιχεία για να τους πείσουμε να ασχοληθούν σοβαρά. Μέχρι να επικοινωνήσουν οι απαγωγείς μαζί μας, τα χέρια μας είναι δεμένα».

«Τότε, σύμφωνα με αυτά που μου είπες, κινδυνεύεις και εσύ. Αν ο Χάκερ μιλήσει, το πρώτο όνομα που θα δώσει ως συνεργάτη είναι το δικό σου. Για εμένα δεν ξέρει ότι έχω ανακατευτεί, αλλά εσύ είσαι χωμένος μέχρι το λαιμό Γιάννη. Χωμένος μέχρι το λαιμό...» επανέλαβε με στόμφο και πιο αργά, μια συνήθεια που σαφέστατα είχε κολλήσει από τις ατελείωτες ώρες παρακολούθησης Λάμψης.

Ένας φόβος με γαργάλησε. Ίσως ο Μάγος είχε δίκιο. Ήμουν χωμένος μέχρι το λαιμό. Αλλά είχα και εμπιστοσύνη στο Χάκερ– ποτέ δεν θα πρόδιδε την εμπιστοσύνη μου. Κοίταξα τον Μάγο: «Δεν ανησυχώ για όσα τους πει ο Χάκερ. Δεν πρόκειται να σπάσει. Είναι σκληρός σαν διαμάντι».

_την ίδια στιγμή σε ένα άλλο σημείο της πόλης, μέσα σε ένα κακοφωτισμένο υπόγειο

Ο ψηλόλιγνος άνδρας με τις περιποιημένες φαβορίτες και το κουστούμι, πλησίασε τον Χάκερ. Πιο πίσω και κοντά στην πόρτα του δωματίου, στεκόταν ένας ακόμα κουστουμαρισμένος άνδρας, κοντός και με σφικτοδεμένο σώμα. Και οι δύο έμοιαζαν απειλητικοί.

«Να λοιπόν που συναντιόμαστε επιτέλους», είπε μειλίχια ο ψηλός. Ο Χάκερ σταύρωσε γενναία τα χέρια του στο στήθος:

«Όποιοι και να 'στε δεν πρόκειται να μάθετε τίποτα για τις δουλειές μου. Δεν έχω καμία σχέση με οποιοσδήποτε κατηγορίες, οι νόμοι της Ελλάδος με προστατεύουν. Ο μόνος που μπορώ να φανταστώ ότι σας ενδιαφέρει είναι ο επιχειρησιακός προϊστάμενός μου, Γιάννης Πλιώ-

τας του Πάνου, Λαμπρίδου 18, ΤΚ 45332, πέμπτος όροφος. Διατηρεί κι ένα blog, δεν θυμάμαι πώς λέγεται. Αν ψάξετε στο γκούγκλ θα το βρείτε. Γιάννης Πλιώτας. Με ωμέγα».

Ο ψηλός χαμογέλασε. «Πολύ ωραία. Πάρα πολύ ωραία. Βλέπω ότι θα συνεργαστούμε μια χαρά εμείς οι δύο. Μήπως θες να σου φέρω κάτι φίλε μου;»

Ο Χάκερ αποφάσισε να πιέσει την τύχη του: «Δυο ντόνατς με άσπρη σοκολάτα και έναν φρέντο. Πες του να τον κάνει γλυκό. Περιποιημένο».

—πίσω στη Λαμπρίδου 18, πέμπτος όροφος

«Σε κάθε περίπτωση θα έλεγα ότι κινδυνεύεις. Καλύτερα να έρθεις να μείνεις μαζί μου για λίγες μέρες», αποφάνθηκε ο Μάγος γλείφοντας το κουτάλι. Μετά έσκυψε πάνω απ' το άδειο κουτί της τούρτας και έγδαρε με έμπειρες κινήσεις όση σαντιγί είχε κολλήσει στον πάτο. Για λίγο απογοιτεύτηκε. Είχα ελπίσει να γδάρω εγώ το κουτί αργότερα. «Μην το σκέφτεσαι καθόλου, θα περάσουμε φίνα», είπε μπουκωμένος ο Μάγος.

Αρχικά δίστασα, αλλά μόλις το καλοσκέφτηκα δεν μου φάνηκε άσχημη σαν προοπτική η προσωρινή μετακόμιση: «Εντάξει, θα μαζέψω μερικά πράγματα και φεύγουμε αμέσως. Πότε λες είναι η καλύτερη ώρα να επιστρέψουμε στο σπίτι του Χάκερ, να ψάξουμε στους υπολογιστές; Θα είναι εύκολο τώρα που ξέρουμε τον κωδικό».

«Πάμε καλύτερα πρώτα από σπίτι να τακτοποιηθείς και να παραγγείλουμε τίποτα, να σου δείξω κάτι βιντεάκια με τον Έντι Μέρφι στο youtube, να ακούσουμε λίγους Pink Floyd, βγαίνουμε μετά για ένα καφεδάκι Κάρμα και το βραδάκι πηγαίνουμε απ' το παρηκμασμένο ροκάδικο να πιούμε καμιά μπίρα», ήταν η άσχετη απάντηση του Μάγου.

Τον κοίταξα. Ανοιγόκλεισα τα βλέφαρα. Ήταν μια καλή αρχή. Κατένευσα και πήγα να ετοιμάσω τη βαλίτσα. «Κερνάω το φαί, κερνάς τις μπίρες», του φώναξα απ' το δωμάτιο.

9

Η πρώτη μέρα του πολέμου

Καθώς πηγαίναμε σπίτι του Μάγου με τα πόδια, πιάσαμε συζήτηση για διάφορα φλέγοντα ζητήματα της επικαιρότητας.

«Πού το 'χεις το lada ρε; Εσύ δεν το αποχωρίζεσαι ποτέ», είπε.

«Έμεινε από μπαταρία έξω απ' το σπίτι του Χάκερ. Το παράτησα όπως είναι, δεν θυμάμαι καν αν έκλεισα τα παράθυρα. Είχα φτάσει στο αμύν. Καταραμένη κομμουνιστική υπερτεχνολογία».

«Μπαταρία ήταν; Σίγουρα;»

«Μπορεί και βενζίνη. Δεν αποκλείεται. Ή το μπουζί ή το καλμπυρατέρ ή το ρεμπραγιάζ ή κάποια άλλη γαλλική λέξη που δεν ξέρω τι σημαίνει. Πάντως έσπασα και το κλειδί μες στη μίζα. Καθαρή ατυχία σου λέω».

Ο Μάγος ύψωσε το φρύδι του, αλλά δεν σχολίασε. «Και από πού λες να είχε πάρει την τούρτα ο Χάκερ;»

«Σου είπα: δεν γνωρίζω».

«Μήπως να ρωτούσαμε στα γειτονικά ζαχαροπλαστεία; Σε μια ακτίνα πεντακοσίων μέτρων π.χ.»

«Είναι μια καλή ιδέα. Αλλά υπάρχει η πιθανότητα να του την είχε πάρει καμιά θεία. Έχει κάτι θείες θυμάμαι. Μια φορά μας είχε κεράσει κάτι μπακλαβάδες. Νομίζω ήταν σίγουρα μιας θείας. Ναι, ωραίοι μπακλαβάδες. Πολύ σιρόπι, κρατσανιστό φύλλο».

«Γνωρίζουμε ονόματα και διευθύνσεις απ' όλες τις θείες του;»

«Στο περίπου θυμάμαι κάνα-δυο. Αλλά θα δυσκολευτούμε να τις εντοπίσουμε. Ίσως αν διασταυρώσουμε ονοματεπώνυμο με τον τηλεφωνικό κατάλογο και φωτογραφίες από κορνίζες στο σαλόνι του».

«Κάπου θα υπάρχουν και αρχεία με ακτινογραφίες οδοντοστοιχιών».

«Θα μπορούσα ίσως να βρω μια άκρη για να ελέγξω τη λίστα με τους γάμους στη Μητρόπολη τις τελευταίες δεκαετίες. Οι θείες συνήθως είναι παντρεμένες».

«Καλώς. Κι εγώ ξέρω έναν θαμώνα του μπαρ που δουλεύει στο ληξιαρχείο. Έχω λίγη βρομιά για να τον εκβιάσω».

Συμφωνήσαμε και ικανοποιημένοι μπήκαμε στην πολυκατοικία του Μάγου. Στην είσοδο μας περίμεναν μερικές πολύχρωμες, χαρούμενες επιστολές με το ονοματεπώνυμο του Μάγου στην κάτω δεξιά γωνία

νία, αλλά έμειναν με την όρεξη. Επίσης υπήρχαν στοίβες με ιλουστρασιόν διαφημιστικά φυλλάδια, απ' τα οποία ο Μάγος πήρε κάμποσα. «Κάπου θα χρησιμέψουν», είπε χωρίς να δώσει περαιτέρω εξηγήσεις. Δυστυχώς μια ταμπέλα στην πόρτα του ασανσέρ υποστήριζε ότι είχε χαλάσει και αναγκαστήκαμε να ανέβουμε απ' τις σκάλες- μην σας τύχει με τόσο ζέστη.

Ο Μάγος έμενε στον πρώτο όροφο με οικογενειάρχες, συντηρητικούς γείτονες και κακή ηχομόνωση ένθεν κακείθεν. Εισήλθαμε στο διαμέρισμα στάζοντας ιδρώτα. Ανεμιστήρες τέθηκαν σε λειτουργία στο φουλ και παγωμένα νερά γέμισαν ποτήρια. Και τα ξαναγέμισαν. Κάθισα στον καναπέ και ο Μάγος σε μια πολυθρόνα απέναντί μου. Δεν χρειαζόταν να πούμε πολλά, συνεννοηθήκαμε με τα μάτια. Ο Μάγος σχημάτισε σοβαρός ένα νούμερο στο καντράν του σταθερού του και έδωσε ρητές οδηγίες στην άλλη άκρη της γραμμής.

Μετά ανοίξαμε ένα σκάκι. Οι αναμετρήσεις μας στο σκάκι θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν επικές. Ήμασταν και οι δύο άριστοι παίκτες. Εγώ μια φορά στο συνοικιακό, μαθητικό πρωτάθλημα είχα φτάσει στα προημιτελικά. Ο Μάγος κάποτε είχε κερδίσει έναν Ρώσο στο ίντερνετ. Στήσαμε τα πιόνια και κάναμε μερικές αναγνωριστικές κινήσεις περιμένοντας τα σουβλάκια. Τέσσερα χοιρινά, τέσσερα κοτόπουλο, μία πατάτες και μία τζατζίκι. Περιποιημένα όλα.

«Ρουά», έσπασε μετά από λίγα λεπτά τη σιωπή ο Μάγος. Είχε μία τάση να μου επιτίθεται χωρίς να λογαριάζει τις συνέπειες. Προφανώς ξεχνούσε ότι η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση.

«Παλιά», απάντησα μετακινώντας, ομολογουμένως έξυπνα, το βασιλιά μου.

«Ρουά», επανέλαβε ο Μάγος μετά από έναν ακόμα ελιγμό του αλόγου του.

«Θα ήθελες», είπα μετακινώντας με διορατικότητα ξανά το βασιλιά μου.

«Ρουά», είπε κουνώντας αυτή τη φορά τη βασίλισσά του. Ήμουν στριμωγμένος. Έπρεπε να κερδίσω λίγο χρόνο- τα σουβλάκια δεν θ' αργούσαν.

«Σιγά τα αυγά», είπα βάζοντας για ασπίδα το μοναδικό μου πύργο.

«Ρουά», εκστόμισε χαιρέκακα ο Μάγος κουνώντας ξανά το άλογο.

Είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι. Μα ποιος ηλίθιος είχε σκεφτεί ότι το άλογο μπορεί να πηδήξει πάνω από άλλα πiónια; «Δέκα ώρες κάνουν αυτά τα σουβλάκια!» αναφώνησα στέλνοντας το βασιλιά μου να στριμωχτεί στη γωνία.

«Ρουά», είπε ο Μάγος για πολλοστή φορά. Οφείλετε να παραδεχτείτε ότι το παιχνίδι του χαρακτηριζόταν από έλλειψη φαντασίας. Και ιπποτισμού.

«Το ήξερα ότι θ' αργούσαν αυτοί οι караγκιόζηδες. Πάντα αργούνε», διαμαρτυρήθηκα, δοκιμάζοντας παράλληλα να σταματήσω την επίθεση θυσιάζοντας ένα αναλώσιμο αλογάκι. Στο σύγχρονο πόλεμο δεν υπήρχε χώρος για ιππικό.

«Ρουά», είπε ο ακατανόμαστος, καρατομώντας το αλογάκι.

«Την άλλη φορά να πάρουμε από τον άλλον στην πλατεία, τον Μπάμπη. Που βάζει και κόκκινο πιπέρι και τα φτιάχνει πιο περιποιημένα», συνέχισα το μονόλογό μου, διατάζοντας το δεύτερο άλογο να προστατέψει –επί ματαίω– το βασιλιά μας.

«Ρουά», είπε ο Μάγος απτόντος, κάνοντας και το δεύτερο άλογο σαλάμι. Από φιλοζωικής άποψης, το παιχνίδι του θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αμφιλεγόμενο.

Για κακή του τύχη και εξαιτίας μίας σειράς χρονοτριβών μου, δεν πρόλαβε ποτέ να φτάσει στο ματ. Το λυτρωτικό κουδούνισμα του θυροτηλεφώνου έφτασε σαν γλυκιά μελωδία στ' αυτιά μου την ώρα που έκανα για εφτά λεπτά ότι σκεφτόμουν την επόμενη κίνηση. Η σκακιέρα έμεινε άθικτη στο τραπέζι και μετακινηθήκαμε στην κουζίνα για να φάμε.

Ξετυλίγοντας τα σουβλάκια ήρθε στην κουβέντα και η υπόθεση του Χάκερ. Η απαγωγή ξεπερνούσε κατά πολύ τα δεδομένα μας· θάνατος τα χοιρινά. Ίσως είχαμε να αντιμετωπίσουμε πλοκάμια της μαφίας. Μπουκωμένος έδειξα τα λαδωμένα δάχτυλά μου στο Μάγο και αυτός μου πάσαρε ένα μέρος απ' τα ιλουστρασιόν φυλλάδια. «Κάπου θα χρησιμέψουν σε καμιά ώρα και τα υπόλοιπα», είπε. Αποφασίσαμε

ότι θα ήταν καλύτερα να αφήσουμε να περάσει λίγος χρόνος μέχρι να πάμε στο σπίτι του Χάκερ και να ερευνήσουμε ξανά. Στο ενδιάμεσο θα μπορούσαμε να πιούμε καφέ, να πιούμε μπίρες, να πιούμε σφηνάκια, να πιούμε γενικότερα. Έστυψα μπόλικο λεμόνι στο επόμενο σουβλάκι. Ήξερα ότι τα οξέα του λεμονιού εξουδετερώνουν απόλυτα το λίπος. Ήταν ένα από τα κόλπα που εφάρμοζα για να κάνω υγιεινή διατροφή.

Μετά από ώρα, χορτάτοι επιστρέψαμε στο σαλόνι για να συνεχίσουμε την παρτίδα. Στα μάτια του Μάγου καθρεφτιζόταν η προσδοκία ενός μασετρικά ενορχηστρωμένου ρουά-ματ, μα δεν ήταν γραφτό. Καθώς πήγαινα να καθίσω σκόνταψα, κατά λάθος, στο χαλί και, κατά λάθος, σκούνηξα τη σκακιέρα. Είδα σε αργή κίνηση όλα τα πιόνια να εκτοξεύονται προς κάθε πιθανή γωνιά το δωματίου– κατά λάθος. Ο χρόνος πάγωσε. Και αμέσως ξεπάγωσε. Η έκφραση του Μάγου ήταν αυτή της απελπισίας. Τον έπιασα απ' τους ώμους για συμπαράσταση.

Νομίζω αυτό θα καταχωρούνταν στα βιβλία ως ισοπαλία.

10

Ο Τζιμ Μόρισον και ο Γενάντι Λιτόφτσενκο μπαίνουν σ' ένα μπαρ

Αφού κύλησαν αρκετές ώρες χωρίς έκτροπα και με αλλεπάλληλα ντέρμπι Άρσεναλ - Λίβερπουλ στο ργο, τηλεμεταφερθήκαμε στο παρκασμένο ροκάδικο. Ο Μάγος πίσω απ' την μπάρα, εγώ μπροστά, αμφότεροι με ποτήρια λευκής τεκίλας στα χέρια. Από τα megάφωνα έπαιζε κάτι που προσποιούνται ότι ήξερα τα λόγια του. Η ανησυχία μας για τον Χάκερ είχε σχεδόν κορυφωθεί, καθ' ότι δεν είχαμε νέα από τους συγγενούς απαγωγείς.

«Ρε Γιάννη. Με τα πιράνχας τι θα κάνεις; Ποιος θα τα ταΐζει όσο λείπεις;»

Κοίταξα τον Μάγο. *Πώς δεν το είχα σκεφτεί νωρίτερα εγώ αυτό;* Έκανα το μόνο που θα μπορούσα να κάνω: σήκωσα τους ώμους. Ήμουν σίγουρος ότι αν πεινούσαν πολύ, η μουλιασμένη εφημερίδα θα άρχιζε να φαίνεται πολύ νόστιμη. Γέλασα μέσα μου με το ευφυές αστείο μου.

Πάντως δεν είχα ιδιαίτερη διάθεση να μιλήσω στον Μάγο, γιατί νωρίτερα είχε σχολιάσει υποτιμητικά τα πέδιλα που είχα επιλέξει για τη βραδινή μου έξοδο. Μα δεν καταλάβαινα γιατί τον πείραζαν. Καλοκαίρι δεν είχαμε; Οι αρχαίοι Έλληνες μαλάκες ήταν που φορούσαν πέδιλα δηλαδή; Ο Αριστοτέλης. Ο Περικλής. Ο Κρέοντας. Ο Ανακρέοντας. Ο Μέγας Αλέξανδρος. Ο Ιόλαος. Ο Αυτόλυκος. Ο Ίων Δραγούμης. Ο Οδυσσέας Ανδρούτσος. Όλοι μαλάκες δηλαδή; Να σβήσουμε μονοκονδυλιά όλους αυτούς που έδωσαν το αίμα τους για το Έθνος μας; Για κάτσε ρε Μάγε...

Η κίνηση στο ροκάδικο ήταν πεσμένη λόγω θέρους, αλλά πάντα υπήρχαν περιθώρια για βελτίωση. Στην άλλη γωνία της μπάρας μια παρέα αθών κορασίδων συζητούσε μεγαλοφώνως για την οικονομική κατάσταση της χώρας και τα νέα σκληρά μέτρα της κυβέρνησης. Ένας νέος νόμος είχε απαγορεύσει για τέταρτη συνεχόμενη χρονιά το κάπνισμα σε δημόσιους χώρους και παράλληλα το υπουργείο είχε εκτοξεύσει τους φόρους στα τσιγάρα. Επίσης σε όλα τα πακέτα προειδοποιούσε ότι όσοι καπνίζουν θα πεθαίνουν, χωρίς να διευκρινίζει αν αυτό θα γίνεται από τον καρκίνο ή από ειδικά αποσπάσματα της δημοτικής αστυνομίας. Διά της απόπου απαγωγής και για να αυξηθούν θεαματικά τα έσοδα του κράτους, προφανώς οι ιθύνοντες έλ-

πιζαν ότι οι πολίτες θα αγόραζαν μανιωδώς πακέτα τσιγάρα τα οποία δεν θα κάπνιζαν. Όπως πάντα είχαν αυξήσει και τους φόρους στη βενζίνη, προσδοκώντας ότι ο κόσμος ενθουσιασμένος θα βγει στους δρόμους να πανηγυρίσει. Α, ναι. Είχαν αυξήσει και τον φπα. Ό,τι και να έλεγαν, είχα καταλάβει το κόλπο τους. Σιγά-σιγά θα πήγαιναν τον φπα στο 100% ή και παραπάνω. Ήπουλο. Αλλά καλό.

Αρκετά όμως με πολιτική και οικονομικά. Σχετικά με τα πιο σοβαρά: ήταν μια ξανθιά, μια μελαχρινή και δύο καστανές. Και οι τέσσερις πλησίαζαν το μέσο όρο εμφάνισης, άρα ξεκάθαρα συμπεριλαμβάνονταν στο target group εμού και του Μάγου. Το εμού εκτός από προσωπική αντωνυμία της καθαρεύουσας, είναι και ένα μεγάλο πουλί που ζει στην Αυστραλία. Μ' αρέσει να μοιράζομαι τις αστείρευτες γνώσεις της wikipedia με τους υπόλοιπους κοινούς θνητούς.

Για λίγο κρυφάκουσα τα κορίτσια συνεχίζοντας να σιγοτραγουδάω τις καταλήξεις όσων στίχων προλάβαινα. Αφού διαμαρτύρονταν έντονα για τα μέτρα και είχαν βαφτεί διεξοδικά πριν βγουν, συμπέρανα ότι μία ή περισσότερες φορές στο παρελθόν είχαν ψηφίσει ΔΑΠ. Το σόναρ τις είχε κλειδώσει και χρειάζομασταν μόνο μία αφορμή. Μία σπίθα αρκούσε για να πυροδοτηθούν απρόβλεπτες καταστάσεις.

Αλλά και πάλι... εγώ δεν ήμουν στις καλές μου. Δεν είχα πολύ όρεξη να ενδυθώ τη στολή έμπειρου δαπίτη που έχει χειροκροτήσει διαδοχικά Αβραμό, Ντόρα, Κωστάκη, Πανίκα, Ντόρα ξανά και τώρα Αντώνη.

«Και τι έγινε με τη Λίζα; Ωραία κοπελίτσα, έτσι;» ρώτησε παιχνιδιάρικα ο Μάγος, κλείνοντάς μου το μάτι. Δεν είχα απάντηση να του δώσω. Σήκωσα τους ώμους. Ήπια τεκίλα, κατάπια μισό παγάκι, κούνησα αμήχανα το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού μου. *Χμ... Ναι, ωραία...* Και ακατάδεκτη.

Πριν έρθουμε στο μπαράκι είχα τσεκάρει τη σελίδα μου στο facebook και δεν είχα καμία ανταπόκριση στο αίτημα φιλίας μου. Για την ακρίβεια πέρασα μισή ώρα κάνοντας refresh, αλλά και πάλι χωρίς αποτέλεσμα. Ίσως είχε κολλήσει το facebook. Έγραψα στο status μου μία άνω-κάτω τελεία, ακολουθούμενη από το άνοιγμα παρένθεσης. Μόλις επέστρεφα σπίτι θα κατέφευγα στο ύστατο μέσο: το roke.

«Τον βλέπεις αυτόν;» είπε ο Μάγος δείχνοντάς μου έναν τύπο που καθόταν μόνος σε μια άκρη του μπαρ. Κοίταξα διακριτικά, κάνοντας πως ενδιαφερόμουν για το κάδρο με τη φωτογραφία του Τζιμ Μόρισον, που δέσποζε πάνω από μια φαρέτρα με ινδιάνικα βέλη. Ήταν ένας παράξενος άνδρας με ανακατωμένα, μακριά μαλλιά και σκοτεινό βλέμμα. Όχι ο Μόρισον. Ο μοναχικός τύπος κάτω απ' το κάδρο. Σιγομουρμούριζε, απευθυνόμενος ή στον εαυτό του ή στο ποτήρι ή στο σύμπαν. Δεν τον είχα ξαναδεί εκεί γύρω. Φαινόταν κομμάτια.

«Υπάρχει η φήμη ότι είναι γιατρός πού ένα πρωί του λάσκαρε η βίδα. Χειρουργός», διευκρίνισε με στόμφο ο Μάγος. Κοίταξα πάλι τον τύπο. Δεν ήταν ο κλασικός τύπος χειρουργού. Αλλά και πάλι, ποτέ δεν ξέρεις.

«Και τι κάνει δύο η ώρα εδώ σε τέτοια χάλια;» ρώτησα δικαιολογημένα. Όχι ότι ενδιαφερόμουν για την κοινωνική θέση του χειρουργού, αλλά όφειλα να τροφοδοτήσω την ανούσια συζήτησή μας. Επίσης έπρεπε να ομολογήσω ότι από πάντα ήθελα να ρωτήσω τι κάνει στον τοίχο η φαρέτρα με τα βέλη. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο οι Ινδιάνοι ανάκαθεν θεωρούνταν πολύ ροκ.

«Τα πίνει», εξήγησε ο Μάγος σείοντας το κεφάλι του. «Τα πίνει για μια γυναίκα».

«Ούτε ο πρώτος είναι, ούτε ο τελευταίος», φιλοσόφησα. «Όλες τους ιδιες είναι».

Την τελευταία φτηνή φράση, που είχα κοπιάρει από κάποιο σήριαλ, την είπα δυνατότερα. Ενώντια σε κάθε πιθανότητα, μία από τις κοπέλες της παρέας τσίμπησε, με τη βοήθεια όσου αλκοόλ είχε καταναλώσει. Η ξανθιά, συγκεκριμένα, στράφηκε προς το μέρος μου και είπε: «Ε, όχι κι όλες ίδιες ρε φιλαράκι. Εσείς ναι, είστε ίδιοι όλοι σας». Ήμουν έτοιμος να απαντήσω στο ίδιο μήκος κύματος και δήθεν θιγμένος από τη γενίκευση (σεμινάρια υποκριτικής, όλοι θυμόμαστε ότι βοηθούν), όταν παρενέβη πυροσβεστικά ο Μάγος: «Εντάξει, μπορεί να έχεις δικίο κοπελιά, αλλά θα σου πω κάτι που άκουσα από έναν χίπη, Αζέρο φιλόσοφο κάποτε στο Γούντστοκ. Ο Γενάντι Λιτόφτσενκο μού επισήμανε το εξής: “Δεν έχει σημασία πόσο δυνατά μπορείς να χτυ-

πήσεις. Σημασία έχει πόσο δυνατά μπορούν να σε χτυπήσουν και να συνεχίζεις να προχωράς”. Είναι σαν να ακούω ακόμα στο κεφάλι μου τον απόηχο απ’ τα σοφά λόγια του».

Τι κι αν ο Μάγος δεν είχε πατήσει ποτέ το πόδι του στην αμερικανική ήπειρο; Τι κι αν ο Γενάντι Λιτόφτσενκο ήταν Ουκρανός επιθετικός χαφ που αγωνίστηκε στον Ολυμπιακό τη δεκαετία του ’90; Τι κι αν την παντελώς άσχετη ατάκα την έλεγε δακρυσμένος ο Σουλβέστερ Σταλόνε στο Ρόκυ 6; Η Ξανθιά και οι φίλες της στράφηκαν εντυπωσιασμένες προς τον κοσμογυρισμένο μπάρμαν, ο οποίος με συγκαταβατικό χαμόγελο άρχισε να ετοιμάζει σφηνάκια που τη συνταγή τους είχε μάθει σε πιρόγες ιθαγενών στα ανοιχτά της Παραγουάης κλπ κλπ.

Χαμογέλασα κρυφά και επέστρεψα στο ποτό μου. Ήμουν λίγο κουρασμένος για να πάρω μέρος στο πανηγύρι. Για δικούς μου λόγους ήθελα να χαθώ λίγο στις σκέψεις μου. Να μπερδέψω τα κομμάτια του παζλ. Ασυναίσθητα στράφηκα προς το μεθυσμένο γιατρό στη γωνία, ήταν ο μοναδικός άλλος πελάτης του μπαρ. Χειρουργός. Μπορεί αύριο το πρωί να έπρεπε να πάει άυπνος να σκαλίζει με μια λαβίδα τις προσφύσεις εγκεφάλων. Απόψε συνομιλούσε με το ποτήρι του. Κάποιο μυστήριο κρυβόταν πίσω απ’ τα αξύριστα γένια και τα παραμιλητά. Τον κοίταξα καλύτερα. Από μια ανεξήγητη παρόρμηση σηκώθηκα και πήγα προς το μέρος του. Κάθισα δίπλα του χωρίς να ζητήσω άδεια.

«Ωστε γιατρός ε;» ρώτησα για να πιάσω κουβέντα. Ύψωσε το βλέμμα του και με κοίταξε καλά-καλά, προσπαθώντας να θυμηθεί αν με γνώριζε. Δεν άργησε να εγκαταλείψει την προσπάθεια.

«Ναι. Αλλά δεν εξετάζω μετά τις δώδεκα», δήλωσε απολύτως σοβαρός. Μετά έσκασε στα γέλια και απότομα έβαλε τα κλάματα. Προφανώς κάποιου είδους inside ιατρικό αστείο. Του πήρε λίγη ώρα να συνέλθει και να σκουπίσει τα σάλια απ’ τα μούσια του. Στο αριστερό του χέρι κρατούσε μια τσαλακωμένη φωτογραφία.

«Πώς και κατέληξες εδώ ρε φιλαράκι; Τι δεν πήγε καλά;»

«Η πουτάνα». Σαφής. Ρητός. Ξεκάθαρος. Είναι ωραίοι οι γιατροί. Στα καλύτερα ανέκδοτα είναι πάντα.

«Και πώς τη λένε;»

«Έρικα. Και την αγαπάω ρε γαμώτο».

«Άστα να παν», του είπα για παρηγοριά. Διακριτικά κοίταξα την τσαλακωμένη φωτογραφία. Ήταν η Βάνα Μπάρμπα. *Whatever...*

«Και εσύ; Πώς λένε τη δικιά σου ρε φίλε;»

Η ερώτηση με αιφνιδίασε. Μες στο μεθύσι του ο γιατρός είχε μια έκλαμψη διαύγειας. Δεν ξέρω ποια εικόνα παρουσίαζα, αν και δεν είχα πιει πολύ. Αλλά τελικά μάλλον αυτό ήταν που με ενοχλούσε από το μεσημέρι, αυτό που έκανε την τεκίλα να κατεβαίνει βαριά στον οισοφάγο μου. Η σκέψη ενός κοριτσιού που είχα γνωρίσει για λίγες μόνο ώρες. Και τη διάγνωση έκανε ο χειρουργός, στη χαρακωμένη, ξύλινη μπάρα του ροκάδικου.

Για μια στιγμή διάβασα όσα είχαν γράψει οι μαθητές που κάθε πρωί έκαναν κοπάνα απ' το απέναντι σχολείο. «Βασίλης Παπακωνσταντίνου, Αρώστεια», «ζ+α=ΒΦΕ», «Σούλα σ' αγαπάω, ΠΑΟΚ». Τι σήμαιναν άραγε εκείνα τα λόγια; Ίσως ότι ο άνθρωπος πάντα κάνει απέλπιδες προσπάθειες να αφήσει τα ίχνη του στην αιωνιότητα. Έπεσα σε βαθείς συλλογισμούς...

Αποφάσισα να παραδεχτώ ότι όντως ήταν ένα κορίτσι που μου έλειπε εκείνη τη μουντή βραδιά. Άλλωστε μιλούσα σε επιστήμονα. Οπωσδήποτε με προστάτευε το ιατρικό απόρρητο: «Λίζα τη λένε. Και ειλικρινά γιατρέ μου, δεν έχω ιδέα αν την αγαπάω».

Δύο (ή τρία) ποτά αργότερα ήμασταν αγκαλιασμένοι με τον γιατρό και τραγουδούσαμε το Stray απ' τους Calexico.

11

Επιστροφή στον τόπο του εγκλήματος

Χαράματα. Πέντε το πρωί. Κλείσαμε το μπαράκι. *Μεθυσμένοι*; Σχεδόν θα έλεγα. Τουλάχιστον μπορούσαμε να αρθρώσουμε τρισύλλαβες λέξεις και δεν μπουσουλούσαμε. Και ήμασταν αρκετά χαρούμενοι. Ο Μάγος είχε σκοράρει μετά την ασίστ του παλιόφιλου Γενάντι. Εγώ είχα γίνει σταυραδέρφι με το χειρουργό. Όταν χαιρετηθήκαμε και τον φόρτωσα σε ένα ταξί, μου έδωσε την κάρτα του και μια συμβουλή: «Ο χρόνος κυλάει αργότερα κοντά στο επίπεδο της θάλασσας». Σοφός άνθρωπος. Μια άλλη εποχή θα ήταν σίγουρα ο σαμάνος της φυλής, σημαντικόφωρος στην Ανίκητη Αρμάδα ή στρατηγός στα Γαυγάμπλα.

Με τον Μάγο αποφασίσαμε να ακολουθήσουμε το αρχικό σχέδιο και να επισκεφτούμε το σπίτι του Χάκερ. Ήταν η καλύτερη ώρα για να μην μας δουν περιέργα βλέμματα. Χρειαζόμασταν στοιχεία, ενδείξεις, ίχνη, πειστήρια, οποιοδήποτε συνώνυμο αυτών που θα μας βοηθούσε να καταλάβουμε τι συνταρακτικό είχε ανακαλύψει ο φίλος μας και τον είχαν εξαφανίσει. Αν μαθαίναμε την ταυτότητα των απαγωγέων, το έργο μας θα απλουστευόταν.

Πήγαμε ως τη Ναπολέοντος Ζέρβα 82 περπατώντας. Το lada όλως παραδόξως ήταν στη θέση του, ακριβώς μπροστά από την είσοδο του parking όπου το είχα παρατήσει. Αμετακίνητο. Σκονισμένο. Αγέρωχο. Ένας βράχος από λαμαρίνα. Λίγο νωρίτερα θα στοιχημάτιζα ότι μου το είχε σπκώσει ο γερανός– ξανά. Αλλά τίποτα φαίνεται δεν δούλευε σε αυτή τη χώρα καλοκαιριάτικα. *Πού βαδίζουμε ως έθνος*; Σας αφήνω να το αναλογιστείτε μόνοι σας.

Δρασκελίσουμε την αυλόπορτα –μην το επιχειρήσετε μόνοι στο σπίτι σας– και βρεθήκαμε στον κήπο της μονοκατοικίας. Ίδιο σκηνικό με χθες το πρωί. Όλα έμοιαζαν στη θέση τους: αγριόχορτα θεριεμένα, σκουριασμένες κούνιες, φθαρμένοι τοίχοι. Ο μόνος που μας καλωσόρισε κουνώντας θλιβερά τα μανίκια του, ήταν το σκιάχτρο-κακός-οιώνός. Από κάπου ακουγόταν ένας γκιώνης. Μια μαύρη γάτα είχε ανοίξει το ένα μάτι της και μας κοίταζε σκαρφαλωμένη σε ένα υπόστεγο.

«Μια μαύρη γάτα», έδειξε ο Μάγος, που παραδόξως δεν του είχε κάνει καμία εντύπωση το σκιάχτρο-κακός-οιώνός, πιθανότατα το μο-

ναδικό επιζήσαν σκιάχτρο του πολεοδομικού μας συγκροτήματος.

«Ναι, ξέρω. Είναι εδώ του σπιτιού. Θα τη φρόντιζε ο Χάκερ. Να θυμηθούμε να τηςβάλουμε λίγο γάλα φεύγοντας», απάντησα ψάχνοντας στην αριστερή τσέπη μου για το κλειδί.

«Είχε γάτα ο Χάκερ;» ξαναρώτησε ο Μάγος.

«Μάλλον». Πλέον έψαχνα στη δεξιά.

«Ναι, αλλά ήταν δικιά του η γάτα;»

«Ρε Μάγε πού να ξέρω; Μάλλον. Για να τη βλέπεις εδώ». Είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι, το κλειδί δεν ήταν πουθενά.

«Ναι, αλλά αυτός δεν είχε αλλεργία στις γάτες;» Είχα αναποδογυρίσει τρεις φορές όλες τις τσέπες. Το &%*^# κλειδί άφαντο. Άρχισα να ιδρώνω. Ο Μάγος το βιολί του: «Αν και μπορεί να μην θυμάμαι καλά. Μάλλον στο φυστικοβούτυρο είχε αλλεργία ή στα ύψη».

«Μάγε, σταμάτα λίγο να μουρμουράς ασυναρτησίες. Προσπαθώ να θυμηθώ πού μπορεί να έχω αφήσει τα σκυλιά».

«Τα σκυλιά; Ποια σκυλιά; Είχε και σκυλιά ο τρελός;»

«Κλειδιά γαμώτο, ΚΛΕΙΔΙΑ! Με μπέρδεψες με τις βλακείες σου».

«Α», είπε ο Μάγος. «Κλειδιά... Λέω κι εγώ. Γιατί πού να έχεις και γάτες και σκυλιά... Θυμάμαι μια φορά ένα φίλο μου που είχε κροκόδειλο και χελώνες στο ίδιο ενυδρείο. Δεν φαντάζεσαι, τρώγονταν σαν το σκύλο με τη γάτα. Δηλαδή, ο κροκόδειλος έτρωγε τις χελώνες».

Ζύγισα την πιθανότητα να δαγκώσω τον Μάγο. Καταπίεσα τα βίαια αισθήματά μου. *Μήπως μου είχαν πέσει τα κλειδιά στο lada;* Σίγουρα δεν τα είχα επιστρέψει στη γλάστρα, τα είχα πάρει μαζί μου, το θυμάμαι καλά αυτό. Κάποτε είχα κερδίσει έναν διαγωνισμό μνήμης.

«Λοιπόν; Έχουμε τα κλειδιά;» ρώτησε ο Μάγος στρίβοντας ανέμελα ένα τσιγάρο.

«ΟΧΙ!» σχεδόν αλύχτησα.

«Και πώς μπήκες το πρωί ρε;»

Πήρα βαθιά ανάσα. Μέτρησα μέχρι το εκατό στα γαλλικά πριν απαντήσω. Περίπου στο dixhuit υπερδεύτηκα και σταμάτησα. «Τα είχα τα κλειδιά, τα βρήκα σε μια γλάστρα. Κάπου μου έπεσαν προφανώς, μπορεί στο lada. Ή λες να τα ξέχασα σπίτι σου;»

«Και τώρα τι κάνουμε;» ρώτησε.

Σήκωσα τους ώμους. Όλες οι αναποδιές μαζί.

«Μήπως να πεταχτούμε στο lada ή να γυρίσουμε σπίτι σου να ρίξουμε μια ματιά;» πρότεινα, χωρίς σιγουριά στη φωνή μου.

Ο Μάγος με κοίταξε γουρλώνοντας τα μάτια. Καθάρισε τη φωνή του και πήρε σοβαρό ύφος: «Άκουσέ με Γιάννη. Μπορεί να μην είναι ασφαλές. Και μέχρι να επιστρέψουμε θα έχει ξημερώσει για τα καλά. Οι γείτονες δεν είναι πάντα τόσο αθώοι όσο φαίνονται. Θα εγείρωμε υποψίες», συμπλήρωσε σε άψογη καθαρεύουσα για να δώσει βάρος στα λόγια του. Γύρισα να τον κοιτάξω στα μάτια. *Και* εγώ βαριόμουν αφόρητα να πάω μέχρι το σπίτι του και να ξανάρθω πέντε το πρωί. Βαριόμουν ακόμα και μέχρι το lada να πάω.

«Εντάξει σύντροφε. Τότε ας παραβιάσουμε την μπαλκονόπορτα στον πάνω όροφο. Πόσο δύσκολο μπορεί να είναι;»

Δεν είπαμε τίποτα παραπάνω. Ανεβήκαμε την εξωτερική σκάλα νυχποπατώντας σαν πάνθηρες και στριμωχθήκαμε στο στενό μπαλκόνι σαν σκαντζόχοιροι. Όλα έμοιαζαν ήσυχια, αν και ένα ενοχλητικό προαίσθημα γαργαλούσε τον αυχένα μου. Κάτι δεν πήγαινε καλά, η διαίσθησή μου ποτέ δεν με ξεγελούσε. Κάποτε είχα κερδίσει έναν διαγωνισμό διαίσθησης· δεν θυμάμαι πού ακριβώς. Ο Μάγος είχε εμφανίσει στα χέρια του ένα τούβλο. Το τύλιξε σε ένα πανί. Κοίταξε δεξιά κι αριστερά. Μετά εμένα. Του έγνεψα να το κάνει. Ή τώρα ή ποτέ. Ύψωσε το χέρι του.

Μόλις ο Μάγος πέταξε το τούβλο στην μπαλκονόπορτα δεν έγινε τίποτα συγκλονιστικό. Το τζάμι τραντάχτηκε, αλλά δεν έσπασε. Το τούβλο αφού έκανε γκελ, στριφογύρισε σε αργή κίνηση στον αέρα και έπεσε με πάταγο στο πόδι μου. Προς στιγμήν ένιωσα ότι μου έλιωσε γύρω στα τρία δάχτυλα. Άφησα ένα διαπεραστικό βογκητό πόνου και διπλώθηκα στο πάτωμα του μπαλκονιού. Ο Μάγος για να με παρηγορήσει είπε: «Είδες που σου είπα ρε; Τι τα 'θελες τα παλιοπέδιλα; Να, τι παθαίνεις, βλάκα».

Δεν απάντησα. Ετοιμάστηκα να μαζέψω το τούβλο και να του σπάσω το κεφάλι, αλλά καθώς έσκυβα στηρίχτηκα στην μπαλκονόπορτα, η

οποία παραδόξως άνοιξε διάπλατα. Κοιταχτήκαμε. Ήξερα ότι την είχα κλειδώσει φεύγοντας. Πάντα κλειδώνω πριν φύγω. Αν θυμάμαι καλά κάποτε είχα κερδίσει έναν διαγωνισμό κλειδώματος. Κατά τα φαινόμενα μάς είχαν προλάβει οι «άλλοι». Εκείνοι. Ο άγνωστος εχθρός. Ο ανώνυμος θηρευτής. Ο καρχαρίας των ποταμών. Η Θεία Δίκη. Το εξπρές του μεσονυκτίου. Ανατρίχιασα.

Μολονότι δεν ήταν και η πιο έξυπνη κίνηση στον κόσμο, έσπρωξα λίγο ακόμα την μπαλκονόπορτα. Σιγή απόλυτη. Έκανα το πρώτο βήμα. Πριν ακόμα η λαστιχένια σόλα από το πέδιλό μου πατήσει τη μοκέτα του επάνω ορόφου, διαπίστωσα ότι είχε μεσολαβήσει η εισβολή μιας ξένης δύναμης στο σπίτι. Έκανα νόημα στο Μάγο να μην κάνει φασαρία και να με ακολουθήσει. Τα σκεπάσματα στο κρεβάτι ήταν πιο αναστατωμένα από την άλλη φορά, οι καρέκλες είχαν μετακινηθεί, οι στοίβες με τα dvd είχαν αυξομειωθεί. Αυτοί που είχαν παραβιάσει το σπίτι του Χάκερ ήταν τόσο θρασείς, που είχαν ακόμα και καπνίσει πάνω σε ένα τραπεζάκι υπήρχε πλέον ένα τασάκι με σθησμένα τσιγάρα. Έβγαλα ένα διάφανο σακουλάκι και με ένα τσιμπιδάκι έβαλα μέσα προσεκτικά στάχτες και αποτσιγάρα.

Προς μεγάλη μας απογοήτευση οι εχθροί είχαν αφαιρέσει τον κεντρικό υπολογιστή του Χάκερ, μαζί με τις τρεις οθόνες που είχε ενωμένες πάνω στο γραφείο του. Τώρα, εκεί που κάποτε ήταν τα μηχανήματα, είχαν απομείνει μόνο μεγάλες, ολοκάθαρες επιφάνειες μελαμίνης, οι οποίες περικλείονταν από αχανείς εκτάσεις σεληνιακής σκόνης. Στο πάτωμα εξακολουθούσαν να σέρνονται κουβάρια με καλώδια, σαν ένας γίγαντας να είχε μαγειρέψει μια τεράστια ηλεκτρονική μακαρονάδα. Η απογοήτευση ήταν έκδηλη στα πρόσωπά μας. Είχαμε χάσει την ευκαιρία. Γυρνούσαμε στο σημείο μηδέν.

Από τα νεύρα μου κλώτσησα ένα μαξιλάρι που σερνόταν στο πάτωμα, αλλά το μόνο που κατάφερα ήταν να σηκωθεί ένα αποπνικτικό νέφος κονιορτού και να πονέσουν ακόμα περισσότερο τα δάχτυλά μου. Δεν κάναμε καν τον κόπο να κατεβούμε στον κάτω όροφο. Δεν θα βρίσκαμε τίποτα αξιοποιήσιμο εκεί, πέρα από το επικριτικό βλέμμα του Καπετάν-Ζέρβα. Εξάλλου την προηγούμενη φορά είχα σιγουρευτεί ότι

υπήρχε μόνο *μία* τούρτα στο ψυγείο. Όσο μέναμε στο σπίτι, τόσο κινδυνεύαμε να πέσουμε σε ενέδρα.

«Μήπως αν ρίχναμε μια ματιά σ' αυτόν τον εξωτερικό δίσκο;» πρότεινε ο Μάγος, δείχνοντας ένα μαύρο, παραλληλεπίπεδο κουτί στο πάτωμα. Ίσως δεν το είχαν παρατηρήσει οι απαγωγείς λόγω της τέφρας που το κάλυπτε. Ήξερα ότι ήταν ένας εφεδρικός δίσκος που ο Χάκερ χρησιμοποιούσε αραιά και πού για να κατεβάξει, νόμιμα όπως με είχε διαβεβαιώσει, ταινίες σε dvd-rip. Πράγματι, ο εξωτερικός σκληρός ήταν μια κάποια λύσις. Ο Μάγος πήρε παραμάσχαλα τη μαύρη συσκευή και εγώ τοίμπησα έναν τόμο με τους «Watchmen» και το «Bororo» του Λένου Χρηστίδη, που είχα δανειστεί και παλιότερα από τον Χάκερ. Τραβήξαμε την μπαλκονόπορτα να κλείσει και κατεβήκαμε στην αυλή– εγώ κουτσαίνοντας έντονα. Έξω από την πόρτα της κουζίνας ήταν μια παραφουσκωμένη σακούλα με σκουπίδια και την πήρα κι αυτή, παρά την απορημένη έκφραση του Μάγου. «Θα δεις», δήλωσα σιβυλλικά, αγκομαχώντας υπό το βάρος της. Τη σακούλα μπορούσαμε να την εκμεταλλευτούμε.

Βγήκαμε στο δρόμο και φορτώσαμε τα σκουπίδια στο λίγο χώρο που είχα διαθέσιμο στο πορτ-μπαγκάζ του lada. Ο Μάγος σήκωσε το φρύδι του όταν είδε στοίβες με ανέκδοτα ποιήματα μου, αλλά δεν σχολίασε. Εγώ διάβασα μία σελίδα πάνω-πάνω που έγραφε: «Ιωάννου Πλιώτα, Ο θάνατος του έρωτα» και φευγαλέα δάκρυσα. *Γιατί να πεθαίνουν οι έρωτες; Και γιατί οι θάνατοι να ερωτεύονται;*

Άνοιξα την πόρτα του οδηγού –η οποία έτριξε μοιρολατρικά– έλυσα χειρόφρενο, έβαλα νεκρά και αρχίσαμε να σπρώχνουμε. Ταυτόχρονα, με κίνδυνο της ζωής μου, ένωσα κάτι μπλε και κόκκινα καλώδια που κρέμονταν κάτω απ' το τιμόνι. Μετά από τριάντα μέτρα αγκομαχτών και συνδυασμούς από καντήλια και Παναχαϊκές, η μηχανή πήρε ανέλπιστα μπρος, πηδήξαμε μέσα σαν τους αδερφούς Ντιουκς και ξεκινήσαμε τη μεγάλη πορεία μας, στα χνάρια του συντρόφου Μάο. Από τα κατεβασμένα παράθυρα έμπαινε φρέσκος πρωινός αέρας, στη μύτη μας έφτανε μυρωδιά φρεσκοψημένου ψωμιού, η πόλη ξυπνούσε, το ηθικό μας είχε αρχίσει να ανυψώνεται. *Ναι, ήμασταν αποφασισμένοι*

να παλέψουμε!

Εννιά δευτερόλεπτα μετά και δύο τετράγωνα παρακάτω, πάρκαρα ακριβώς έξω από το σπίτι του Μάγου, κλείνοντας μία ακόμα είσοδο parking. Για παν ενδεχόμενο άναψα τα αλάρμ. Ανεβάσαμε τα πράγματα πάνω, φάγαμε κάτι αποφάγια που έβοσκαν στο ψυγείο και πέσαμε ξεροί για ύπνο. Η κατάσταση είχε αρχίσει να περιπλέκεται. Το ξημέρωμα θα έφερνε σπουδαίες εξελίξεις...

Πριν κλείσω τα μάτια, κοίταξα έξω από το παράθυρο. Ο ήλιος ήδη έκαιγε. Τέλος πάντων το απομεινόμενο θα έφερνε σπουδαίες εξελίξεις.

12

Κροταλίες!

Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να ξυπνήσεις. Ορισμένοι ευχάριστοι, ορισμένοι δυσάρεστοι. Εγώ ξύπνησα μετά από δυόμισι ώρες ύπνου με hangover, λουσμένος στον ιδρώτα από τη ζέστη, πιασμένος σε αυχένα, πλάτη και γόνατα, με μελανιές από τις ξεχαρβαλωμένες σουσστες του καναπέ και με το σεντόνι τυλιγμένο στο λαιμό, γεγονός που εξηγούσε με ακρίβεια γιατί είχα δει στον ύπνο μου δέκα εφιάλτες με κροταλίες να με πνίγουν. Κι όμως. Όλα αυτά μαζί δεν ήταν το χειρότερο.

Ο βάνουσσος καύσωνας που από το πρωί τσουρούφλιζε την πόλη, είχε επιδράσει ευθέως στη μαύρη σακούλα με τα σκουπίδια που είχα περιμαζέψει από το σπίτι του Χάκερ. Σίγουρα κάτι πολύ κακό είχε αρχίσει να παίρνει σάρκα και οστά εκεί μέσα. Η μυρωδιά ήταν αφόρητη, οι οργανικές ζυμώσεις είχαν οργιάσει, τα μικρόβια πολλαπλασιάζονταν με γεωμετρική πρόοδο. Όχι, δεν έπρεπε να είχα ακουμπήσει τη σακούλα δίπλα στον καναπέ, ξεκάθαρα.

Άνοιξα τα μάτια σε σύγχυση, εν μέρει χαρούμενος που είχα γλιτώσει από τον εξάμετρο κροταλία. Στη θέση μου θα κάνετε εμετό από την αφόρητη μπόχα. Το ίδιο έκανα κι εγώ. Το μόνο που πρόλαβα ήταν να βάλω σημάδι ένα καλαθάκι με μπαγιάτικα τηλεοπτικά περιοδικά που υπήρχε κοντά μου. Ευτυχώς παλιά μάλλον χρησίμευε και ως ομπρελοθήκη και έτσι δεν υπήρξαν σημαντικές διαρροές προς το χαλί.

Δυστυχώς δεν είχα χρόνο να κρύψω τα στοιχεία της ιδεοχθούς πράξης μου. Λες και περίμενε πότε θα κάνω εμετό εκεί που δεν πρέπει, στο σαλόνι εισήλθε ζαλισμένος ο Μάγος, με συμπτώματα παρόμοια με τα δικά μου. Πρώτα μύρισε. Μετά είδε. Τα μάτια του γούρλωσαν. Ακαριαία, έκανε κι αυτός εμετό στο καλαθάκι. Η τελευταία εικόνα που είδα πριν τρέξω για να ξεφύγω από τα χέρια του ήταν η χαμογελαστή φάτσα της Όλγας Τρέμη, που κολυμπούσε μέσα σε ένα υδαρό διάλυμα από κοτόπουλο, μαρμελάδα φράουλα και μουστάρδα.

Τρία τέταρτα αργότερα ήμασταν και οι δύο καθισμένοι σε καρέκλες στην κουζίνα. Η μυρωδιά απ' το σαλόνι ήταν αφόρητη. Εγώ ανακάτευα τον φραπέ μου κοιτώντας το πάτωμα και ο Μάγος έπαιζε νευρικά τα

δάχτυλά του στο τραπέζι. Δεν ήταν καλό σημάδι. Μάλλον είχε νευριάζει μαζί μου, αν και πιστεύω ότι δεν έφταιγα ολοκληρωτικά.

«Καλά ρε. Τα σκουπίδια, έπρεπε να τα πάρεις μαζί σου;» ήταν οι πρώτες του κουβέντες.

«Ρε εσύ Μάγε. Στις αστυνομικές σειρές εκεί ψάχνουν πρώτα απ' όλα για στοιχεία. Μια φορά βρήκαν κάτι δακτυλικά αποτυπώματα σ' ένα κουτί γάλατος», απάντησα.

«Μπράβο. Άντε να δούμε τι θα βρεις εκεί μέσα τώρα εκτός από ξιτισμένο γιαούρτι».

Στο άκουσμα των τελευταίων δύο λέξεων ομολογώ ανακατεύτηκα, αλλά κατάφερα να σταθώ στο ύψος των περιστάσεων.

«Μήπως έχεις τίποτα γάντια;» ρώτησα αθώα.

«Γιατί; Για να ψάξεις στα σκουπίδια; Όχι, δεν κατάλαβες Γιάννη. Θα ψάξεις με τα χεράκια σου. Να δεις τι ωραία», απάντησε χαιρέκακα. Το κατεστραμμένο καλαθάκι με τα περιοδικά, πραγματικά τον είχε πειράξει. Καλύτερα να πήγαινα για λίγο με τα νερά του.

«Κανένα πρόβλημα man. Θα ψάξω αργότερα, να πέσει πρώτα λίγο ο ήλιος. Μήπως θες να κάνω καμιά δουλειά πιο πριν; Να συμμαζέψω την κουζίνα; Να ξεσκονίσω λίγο τα συρτάρια; Να σιδερώσω κουρτίνες; Να βάλω φασόλια να μουλιάσουν για αύριο;»

Ο Μάγος με στραβοκοίταξε, αλλά δεν μίλησε. Σηκώθηκε και πήγε στο δωμάτιό του κλείνοντας πίσω με πάταγο την πόρτα. Έμεινα να κοιτάω τον καφέ μου, που εξαιτίας του νόμου της αδράνειας συνέχιζε να στροβιλίζεται στο φλιτζάνι. Ήταν μια ωραία εικόνα, ίσως έπρεπε να τη χρησιμοποιήσω σε ένα από τα ποιήματά μου. Θα μπορούσε να είναι κάπως έτσι:

Καφές εσπρέσο εστροβιλίζετο/ αδρανώς στο μπρίκι
Θάνατος γέρος εσκορπίζετο/ ηχώ από σπουργίτη
Διασολεμένοι βάρβαροι/ περιμένοντάς τους

Έβγαλα το μπλοκάκι μου και σημείωσα το ημιτελές ποίημα για μελ-

λοντική χρήση. Είχα χρησιμοποιήσει τη λέξη “εστροβιλίζετο” για να φαίνονται πιο ποιοτικοί οι στίχοι μου. Το “εσκορπίζετο” το έβαλα γιατί ήταν το μόνο που έκανε ομοιοκαταληξία με το “εστροβιλίζετο”. Έβαλα σε κύκλο το “Βάρβαροι” και με ένα βελάκι έγραψα δίπλα τη λέξη διακειμενικότητα, υπογραμμίζοντάς την πολλές φορές. Ο περισσότερος κόσμος δεν το γνωρίζει, αλλά το «Περιμένοντας τους Βαρβάρους» είναι ένα από τα πιο γνωστά ποιήματα του Ελύτη. Οραματίστηκα ότι σε εκατό χρόνια θα έβρισκαν σε ένα μπαούλο τις σημειώσεις μου και θα τις εξέθεταν σε κάποιο μουσείο. Καλό θα ήταν στο μπαούλο να βάλω κι ένα υπογεγραμμένο βιβλίο του Ντοστογιέφσκι (που είχα αγοράσει για ένα δολάριο χωρίς ταχυδρομικά από το ebay), μαζί με μερικά αποφθέγματά μου. Η κατάρα του ποιητή είναι ότι πρέπει να φροντίζω από τώρα για την υστεροφημία μου. Τουλάχιστον είχε βγει κάτι θετικό από όλη αυτή την αναμπουμπούλα.

Σηκώθηκα και για λίγο στάθηκα αναποφάσιτος στο χολ, κοιτώντας την κλειστή πόρτα του δωματίου του Μάγου. Από παρόρμηση ήθελα να μπω στο δωμάτιο και να ζητήσω ταπεινά συγνώμη. Όχι ότι πίστευα ότι ο Μάγος είχε θυμώσει σοβαρά ή ότι έφταιγα τόσο πολύ. Απλώς χρειαζόταν να τον καλοπιάσω· μες στο δωμάτιο ήταν ο μοναδικός υπολογιστής με σύνδεση στο ίντερνετ και κατά συνέπεια στο facebook. Είχα περίπου δεκαπέντε ώρες να μπω στη σελίδα μου και μια φαγούρα μου έτρωγε το χέρι. *Και αν είχε απαντήσει η Λίζα και μου πρότεινε να βρεθούμε απόψε για καφέ, σινεμά, μπίρα, βόλτα στο παραλίμνιο και ό,τι προκύψει;*

Τελικά το ξανασκέφτηκα. Έβαλα ένα μανταλάκι στη μύτη και επέστρεψα στο σαλόνι. Αρχικά βούλιαξα στον καναπέ, αλλά μετά το μάτι μου έπεσε στην τεράστια δυσκολία του Μάγου, η οποία κάλυπτε έναν ολόκληρο τοίχο. Ως ένδειξη καλής θέλησης άρχισα να τακτοποιώ την περίφημη συλλογή βινυλίων του.

Αφού ξόδεψα δύο ώρες απ’ τη ζωή μου για να τοποθετήσω αλφαβητι-

κά όλους τους δίσκους (και ήταν και στα αμερικάνικα), στράφηκα στην πέτρα του σκανδάλου: τη μυστηριώδη σακούλα με τα σκουπίδια. Στο μυαλό μου την είχα παραλληλίσει με το μαύρο κουτί ενός αεροπλάνου. Είχε έρθει η ώρα να μάθουμε τι είχε συμβεί τις τελευταίες 72 ώρες.

_πριν από εβδομήντα μία ώρες και σαράντα τέσσερα λεπτά στην κουζίνα του Χάκερ

Ο Χάκερ τελείωσε μια ώριμη μπανάνα και έριξε τη φλούδα μέσα σε μια μεγάλη μαύρη σακούλα, που ήταν σχεδόν γεμάτη. Κοίταξε δεξιά κι αριστερά για να βεβαιωθεί ότι δεν τον έβλεπε κανείς και φύσηξε τη μύτη του κατευθείαν μες στη σακούλα. Έπιασε ένα παλιό βερνίκι παπουτσιών και το πέταξε από πάνω. Είδε και ένα κομμάτι τυρί στην ποντικοπαγίδα που το είχαν περικυκλώσει ορδές μυρμηγκιών. Το πέταξε κι αυτό, προσεκτικά ώστε να μην ενεργοποιηθεί ο μηχανισμός. Μετά διαπίστωσε ότι χρειαζόταν χώρο στο ψυγείο για να βάλει την τούρτα που του είχε φέρει η καλλιτέχνη αδερφή του, η Αννούλα, κι έτσι ξεφορτώθηκε μερικές σάπιες αγκινάρες, όσα γιαούρτια είχαν ξεπεράσει κατά δεκαπέντε μέρες την ημερομηνία λήξης, μια παράξενη βυσσινάδα, ένα αγνώστου προελεύσεως λεμόνι και μια κατσαρόλα με μπάμιες από κάποιον κρύο χειμώνα.

Αφού ταχτοποίησε την τούρτα ετοιμάστηκε να βγει απ' την κουζίνα, αλλά είδε ένα καταπράσινο πεπόνι που είχε ξεχαστεί κάτω απ' το τραπέζι. Το έριξε κι αυτό μέσα. Έφερε από το μπάνιο το καλάθακι με τα χαρτιά και το πέταξε μαζί με τα χαρτιά γιατί βαριόταν να το καθαρίσει. Μάζεψε και τις λαδόκολλες από μισή γουρουνοπούλα που είχε φάει την προηγούμενη εβδομάδα. Πριν σφραγίσει οριστικά τη σακούλα άδειασε και τις σκόνες που είχε μαζέψει η ηλεκτρική σκούπα, το προπροηγούμενο φίλτρο του απορροφητήρα, μισό κιλό χρησιμοποιημένη κοπριά που είχε περισσέψει από τις γλάστρες και μια απολιθωμένη σφουγγαρίστρα.

Την τελευταία στιγμή είδε ότι είχαν ψοφήσει και καμιά εκατοστή

σκουλήκια από αυτά που εξέτρεφε για δόλωμα, μαζί και δυο μεγάλα ουγγρικά ψάρια που ζούσαν τις τελευταίες μέρες στο βουλωμένο νεροχύτη της κουζίνας. Αφού κάπως κατάφερε να τα χωρέσει κι αυτά, έκλεισε οριακά τη μαύρη σακούλα και την έβγαλε στο κήπο. Έπρεπε να θυμηθεί αργότερα να την πετάξει. Τώρα, όμως έπρεπε να πάει στον πάνω όροφο. Είχε να σπάσει μερικούς δύσκολους κωδικούς.

Ανεβαίνοντας τη σκάλα έκανε κρακ-κρακ με τα δάχτυλά του...

_πίσω στο σπίτι του Μάγου, εβδομήντα έξι ώρες μετά

Όπως παραδόξως η έρευνα που πραγματοποίησα στη σακούλα με τα σκουπίδια έφερε θεαματικά αποτελέσματα. Είχε πάει έντεκα το βράδυ όταν έπειτα από ώρες κοπιαστικής έρευνας φώναξα θριαμβευτικά στο Μάγο να βγει απ' το δωμάτιο. Ήρθε αγουροξυπνημένος και έχοντας θάψει οριστικά τα τόμαχοκ του πολέμου. Ο εμετός στο καλάθκι με τα περιοδικά ήταν πια μακρινό παρελθόν.

Χωρίς να μιλήσω, του έδειξα με το αριστερό μου χέρι τα σκουπίδια που είχα ξεδιαλέξει και απλώσει μεθοδικά σε όλο το πάτωμα του σαλονιού. Δίπλα σε κάθε εύρημα είχα τοποθετήσει και ένα μικρό καρτελάκι με αριθμούς από το 1 μέχρι το 243. Επίσης είχα φωτογραφίσει και το καθένα ξεχωριστά, με το κινητό μου. Ήμουν περήφανος για τη δουλειά που είχε γίνει, παρά την απελπιστική μπόχα που είχε κατακλύσει το σύμπαν.

«Πόση ώρα σου πήρε όλο αυτό;» θαύμασε ο Μάγος, κρατώντας τη μύτη του για να μην λιποθυμήσει.

«Δεν έχει σημασία. Αρκεί που τώρα έχουμε αρκετά στοιχεία για να ξεβαλώσουμε την υπόθεση της απαγωγής. Έθεσα το χρόνο μου στη διάθεση του γενικότερου καλού». Ήμουν ταπεινός. Και κρατούσα κι εγώ τη μύτη μου. Πρέπει να ακουγόμασταν πολύ αστείοι, σαν πιγκουίνοι.

«Και ποια είναι τα στοιχεία;» ρώτησε κάπως επιφυλακτικά ο Μάγος.

«Πρώτον και κυριότερο το 1», είπα δείχνοντας με το αριστερό μου

χέρι ένα ξετσαλακωμένο, άδειο κουτί ζαχαροπλαστείου.

«Μη μου πεις», ψέλλισε ο Μάγος μαγεμένος.

«Ναι, είναι αυτό που φαντάζεσαι. Το κουτί όπου ήταν η τούρτα. Έκανα ταυτοποίηση παίρνοντας δείγματα με μπατονέτα από τον πάτο και γλείφοντάς τα. Πλέον ξέρουμε από πού την είχε προμηθευτεί. Θα είναι εύκολο αύριο το πρωί να πάρουμε μία ίδια. Ή δύο αν δεν τις έχουν πολύ ακριβά. Piece of cake».

«Εντάξει. Αλλά τι έχουμε σε σχέση με την υπόθεση;»

«Εδώ. Για ρίξε μια ματιά στο 12», είπα δείχνοντας με το αριστερό μου χέρι ένα άδειο πακέτο τσιγάρα. «Είναι η ίδια ακριβώς μάρκα με τα αποτσίγαρα που είχαμε συλλέξει απ' το σπίτι του Χάκερ. Και είναι ένα εύρημα που συνδέεται άμεσα με το 13», είπα δείχνοντας ακριβώς δίπλα.

«Μα δεν υπάρχει τίποτα εκεί», διαμαρτυρήθηκε ο Μάγος.

«Ακριβώς. Δεν θα έπρεπε να υπάρχει στάχτη; Πολλή στάχτη; Κι όμως. Δεν βρήκα καθόλου στάχτη. Υποπτο. Πολύ υποπτο».

Ο Μάγος δεν συμμεριζόταν τις υποψίες μου, αλλά δεν είχα παίξει τα ακόμα τα ισχυρά χαρτιά: «Επίσης ένα από τα πιο ενδιαφέροντα στοιχεία είναι το 43», είπα δείχνοντας με το αριστερό μου χέρι ένα κεραμικό βάзо, που εμφανώς κάποτε είχε σπάσει και τα κομμάτια του είχαν κολλήσει με ούχου.

Ο Μάγος μόρφασε με ανδία: «Τι είναι αυτό το έκτρωμα;»

«Το βρήκα εντελώς διαλυμένο στον πάτο της σακούλας. Ένωσα τα κομμάτια μόνος μου χρησιμοποιώντας πεντέμιση σωληνάρια ούχου».

«Και πού κολλάει το βάзо με την απαγωγή;» ήταν το φτηνό λογοπαίγνιο του Μάγου.

«Δεν ξέρω ακόμα. Αλλά κοίτα και το 72. Ίσως είναι το κλειδί της υπόθεσης», είπα δείχνοντας με το αριστερό μου χέρι ένα μπλε ηλεκτρικό κομπιουτεράκι μετατροπής δραχμών σε ευρώ. «Σχετίζεται άμεσα με όσα μου είπε ο Χάκερ για "λεφτά". Ένα ευρώ ίσον 347,56 δραχμές, ίσον λεφτά, καφετιά, σάλιο, μπικικίνια. Και δουλεύει κανονικά, μετέτρεψα από ευρώ σε δραχμές και αντίστροφα. Άρα γιατί να το πέταξε στα σκουπίδια, αν όχι για να μας βοηθήσει να φτάσουμε στη λύση;»

«Γιατί ηλίθιε το κομπιουτεράκι ήταν στο σαλόνι μου πριν ανοίξεις τη σακούλα», φώναξε ο Μάγος.

«Καλά, καλά μην φωνάζει, θα το μάζεψα κατά λάθος, είδες πόσα στοιχεία υπάρχουν εδώ μέσα, χαμός γίνεται. Θα 'ρθει όμως μία μέρα που θα μας χρησιμέψει», είπα ελαφρά ντροπιασμένος.

«Και εκείνη η κατασρόλα τι έχει μέσα;»

«Δεν θέλεις να ξέρεις, πίστεψέ με», είπα τρομοκρατημένος κουνώντας το αριστερό μου χέρι. «Ορισμένα πράγματα καλύτερα να αφήνονται απείραχτα».

Ο Μάγος με κοίταξε καχύποπτα: «Δεν καταλαβαίνω γιατί τόσο ώρα χρησιμοποιείς μόνο το αριστερό σου χέρι».

Έδειξα το πονεμένο δεξί μου χέρι που ήταν τυλιγμένο σε γάζες: «Μες στη σακούλα υπήρχε μια οπλισμένη φάκα. Δεν ξέρω γιατί, αλλά τη θεωρώ άκρως ύποπτη».

Ο Μάγος έδειξε μια άλφα συμπάθεια για τον τραυματισμό μου εν ώρα καθήκοντος και συνέχισε να περιεργάζεται τα στοιχεία. «Εξακολουθώ όμως να μην καταλαβαίνω πού μπορεί να μας οδηγήσουν όλα αυτά. Με τα τσιγάρα, την ποντικοπαγίδα και την κατασρόλα το πολύ-πολύ κάποιος να έφτιαχνε μια εμρηπτική βόμβα. Δεν νομίζω ότι ο Χάκερ ασχολούνταν με τέτοιες δουλειές».

«Κοίτα σε παρακαλώ το 119», είπα δείχνοντας –με το αριστερό χέρι πάντα– προς ένα φθαρμένο βιβλίο μαγειρικής. «Οι σελίδες του είναι γεμάτες δυσανάγνωστες σημειώσεις στο περιθώριο και πιτσιλιές από λάδι. Ίσως όταν τις αποκρυπτογραφήσουμε να φτάσουμε σε ονόματα και διευθύνσεις».

Είδα το Μάγο να σείει επιτιμητικά το κεφάλι του. Μάλλον κι αυτό βρισκόταν ήδη στο σαλόνι του. Έσπρωξα με την άκρη του ποδιού μου τον τσελεμεντέ κάτω απ' τον καναπέ να μην τον βλέπω. Προχωρήσαμε παρακάτω. Το 120 ήταν μια ανοιγμένη κονσέρβα σαρδέλας και το 121 ήταν μία μισή μασημένη και φτυσμένη σαρδέλα. Όχι και ό,τι καλύτερο.

Μέχρι τα μεσάνυχτα είχαμε εξετάσει διεξοδικά το περιεχόμενο της μαύρης σακούλας χωρίς να καταλήξουμε κάπου. Όποιο αντικείμε-

νο-στοιχείο και να έδειχνα στο Μάγο, εκείνος κατάφερνε πάντα να το υποβιβάσει σε απλό σκουπίδι. Αφού φτάσαμε στο τέλος της λίστας, του είπα: «Δεν προχωράμε με τον αυστηρό ορθολογισμό σου. Σου πα-ρουσίασα 243 στοιχεία και τίποτα δεν θεώρησες αξιοποιήσιμο».

«Ρε Γιάννη, έλεος. Πρώτα απ' όλα τα στοιχεία από το 138 μέχρι το 243 ήταν όλα σκουλήκια. Εκατόν δεκαπέντε νεκρά σκουλήκια».

«Ε, αφού τόσα ήταν. Μού πήρε άπειρη ώρα να τα ξεμπερδέψω».

«Και από τα υπόλοιπα μερικά πράγματα βρίσκονταν ήδη στο σαλό-νι μου».

«Δεν φταίω εγώ. Δεν είχα πολύ ελεύθερο χώρο εδώ και το στατιστι-κό σφάλμα ήταν μεγάλο. Αν είχα ένα κενό ανακριτικό δωμάτιο θα τα πήγαινα πολύ καλύτερα».

«Και από τα υπόλοιπα των υπολοίπων, τα περισσότερα ήταν σκου-πίδια. Σ-Κ-Ο-Υ-Π-Ι-Δ-Ι-Α. Τελεία και παύλα. Α, ήταν και μερικά αό-ρατα, ξέχασα».

«Μα...»

«Δεν έχει “μα” ρε Γιάννη. Τα δύο ψόφια σκουμπριά δεν χρησιμεύ-ουν πουθενά».

«Ουγγρικά ψάρια ήταν», διόρθωσα. Έχουν διαφορά.

Ο Μάγος κούνησε το κεφάλι του και δεν μίλησε. Μου γύρισε την πλάτη και άρχισε να περπατάει πάνω-κάτω στο σαλόνι, αποφεύγοντας τα εμπόδια. Πήγε κάτι να πει, αλλά το μετάνιωσε. Συνέχισε να περπα-τάει ξεφυσώντας. Ήταν τόσο προβληματισμένος όσο εγώ. Άναψε ένα τσιγάρο. Σκεφτόταν. Έκανα κι εγώ ότι σκεφτόμουν, αν και στο μυαλό μου κυριαρχούσε η Λίζα. Και λίγο οι μεταγραφές που θα έκανε ο πρό-εδρος. Και λίγο ότι η διακόσμηση του σαλονιού ήταν ντεμοντέ. Ο Μά-γος με κοίταξε. Προς στιγμήν φοβήθηκα ότι μπορούσε να διαβάζει τις σκέψεις μου. Έδειξε κάπου πίσω μου: «Τι είναι αυτό;» *Τι ήταν εκείνο;*

Γύρισα και είδα τη γωνία ανάμεσα στον καναπέ και την τηλεόραση. «Α, αυτό; Τίποτα. Ένα παλιόχαρτο. Το χρησιμοποίησα για να σκουπίσω την ούχου απ' τα δάχτυλά μου. Θα το πέταγα αργότερα προφανώς, δεν σκόπευα να το αφήσω εκεί». *Μα για ποιον με περνούσε;*

Ο Μάγος έσκυψε και τα μάζεψε. Ξετύλιξε το μισοκατεστραμμένο

χαρτί που είχα κάνει σβόλο. Το κοίταξε καλύτερα. «Αυτό δεν ήταν στο σαλόνι μου. Όχι, καθόλου. Αυτό ήρθε με τα σκουπίδια», μονολόγησε.

Μου έδειξε μία σκισμένη σελίδα από το έφιπλον του τηλεφωνικού καταλόγου της πόλης. Διάφορα άγνωστα ονόματα κατρακυλούσαν απ' την αρχή μέχρι το τέλος. Και κάπου στη μέση, ένα ήταν υπογραμμισμένο έντονα με πολλές μολυβιές. Ίσως τελικά αυτό να ήταν το κλειδί της υπόθεσης. Ένα όνομα-γρίφος: «Ελευθεριάδης Ευστάθιος, Παλαιστής».

Κλώτσησα τον εαυτό μου που είχα παραβλέψει ένα τόσο σημαντικό στοιχείο. Παρά το περασμένο της ώρας πρότεινα να πάμε αμέσως σε ένα καρτοτηλέφωνο για να τηλεφωνήσουμε στον κύριο Ελευθεριάδη, μιας και η γραμμή του σταθερού πιθανότατα παρακολουθούνταν. Από ένστικτο ξέραμε και οι δύο ότι αυτό το όνομα ήταν η άκρη του νήματος. Ελευθεριάδης Ευστάθιος, παλαιστής. Σε ποια κατηγορία ν' αγωνιζόταν άραγε;

«Θα καλέσεις εσύ ή εγώ;»

«Δεν ξέρω. Είναι καίρια απόφαση».

«Να ρίξουμε κέρμα;»

«Όχι, άσε θα τον πάρω εγώ. Έχω δει περισσότερα CSI. Έχω διαβάσει και όλα τα Μίκυ Μυστήριο».

«Εντάξει, αλλά μην αποκαλύψεις τίποτα για την ταυτότητά μας. Δεν ξέρουμε ακόμα με ποιανού το μέρος είναι ο κύριος Ελευθεριάδης».

«Μην ανησυχείς, θα είμαι προσεκτικός. Θα βάλω ακόμα κι ένα ματρήλι στο ακουστικό για να αλλοιώσω τη φωνή μου».

«Ωραία, αυτό πάντα πιάνει».

Δεν είχε σημασία ποιος είχε πει, τι. Ήμασταν πλέον μια γροθιά. Από εδώ και πέρα έπρεπε να μην κάνουμε λάθη. Να πιάσουμε τον ταύρο από τα κέρατα. Να επιτεθούμε όπως οι ελληνικές τριήρεις στη Σαλαμίνα. Να δράσουμε αστραπιαία.

Πριν βγούμε από το σπίτι είπα στο Μάγο να περιμένει μια στιγμή. Πήγα να τσεκάρω το facebook. Απογοητευμένος είδα ότι ούτε η Λίζα είχε αποδεχτεί ακόμα το αίτημα φιλίας μου, ούτε η Σκάρλετ Γίochανσον. Μερικά αλλεπάλληλα refresh δεν βοήθησαν. Αναστέναξα. Δύο

απορρίψεις σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα μπορεί να με οδηγήσουν στον αλκοολισμό. Πλατάγισα δυσοίωνα τη γλώσσα μου. Ήπια μια ρουφηξιά από έναν ξέμπαρκο φραπέ δίπλα στον υπολογιστή. Έδεσα σταυρωτά τα πέδιλά μου και βγήκα στο διάδρομο να συναντήσω τον Μάγο. Με περίμενε με την πόρτα του ασανσέρ ανοιχτή. Μπήκαμε στο θάλαμο. Πατήσαμε ένα κουμπί. Φύγαμε.

Προς τα κάτω.

13

Κινήσεις Ματ

Τουτ... τουτ... τουτ... τουτ... τουουουουουτ...

«...Παρακαλώ;»

«Ο κύριος Ελευθεριάδης; Ο κύριος Ευστάθιος Ελευθεριάδης;»

«Εεε, ναι, ο ίδιος. Μα ποιος είναι παρακαλώ; Γιατί τηλεφωνείτε τέτοια ώρα;»

«Είμαστε δύο φίλοι σου κύριε Ελευθεριάδη. Δεν χρειάζεται να ξέρεις πολλά για εμάς. Το καλό που σου θέλουμε είναι να έρθεις αύριο το πρωί, κατά τις μία στο café Κάρμα. Βρίσκεται στην οδό Πατρέως και Ρήγα Φεραίου κύριε Ελευθεριάδη. Γνωρίζεις ποιος ήταν ο Ρήγας Φεραίος, έτσι δεν είναι; Και θυμάσαι τι έπαθε στο τέλος επειδή μίλησε πολύ, έτσι δεν είναι; Εμείς δεν θέλουμε να μιλήσεις πολύ κύριε Ελευθεριάδη. Θέλουμε μόνο να έρθει να πιεις ένα εσπρεσάκι με μία ζαχαρίτσα, και να μας ακούσεις ενώ πίνεις σαν κύριος το εσπρεσάκι σου. Για το καλό σου πρέπει να μας ακούσεις. Εμείς είμαστε φίλοι σου κύριε Ελευθεριάδη. Φίλοι σου».

«Ποιος διάλογος είναι μες στα μεσάνυχτα, τι συμβαίνει;! Φάρσα είναι;»

«Όχι, όχι καθόλου. Μην εξαπτεσαι. Θα μάθεις κύριε Ελευθεριάδη. Υπομονή ως αύριο το πρωί. Café Κάρμα. Στις μία».

«Μία είναι μεσημέρι, δεν είναι πρωί».

Παύση.

«Εντάξει κύριε Ελευθεριάδη. Στις μία το μεσημέρι».

«Και το σωστό είναι “στη μία”, όχι “στις μία”».

Νέα παύση.

«Μην κάνεις τον έξυπνο κύριε Ελευθεριάδη, γιατί θα την πληρώσεις σαν τον Φεραίο. Τον Ρήγα. Εντάξει λοιπόν, στη μία. Να είσαι εκεί κύριε Ελευθερ...»

«Σταμάτα επιτέλους να με λες κύριο Ελευθεριάδη!» ακούστηκε αγανακτισμένη η φωνή από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Όπως θες κύριε Στάθη. Αλλά μην ξεχνάς κάτι. Ο Μάγος δεν αστειεύεται. Εεε... Εννοούσα ο Νάσος, ο Νάσος δεν αστειεύεται. Μπερδεύτηκα. Ο Νάσος ήθελα να πω, όχι ο Μάγος. Ο Νάσος είμαι, δεν ξέρω κανέναν Μάγο».

«Μα τι είναι όλα αυτά; Δεν θα μου εξηγήσετε τι συμβαίνει; Είναι για εκείνον τον αγώνα το '85 στην Κρανούλα; Εγώ δεν ξέρω τίποτα. Μου είπαν να πέσω στον πέμπτο γύρο. Και έπεσα. Σε τίποτα δεν έφταιγα, διάολε!»

«Κόψε τις φτηνές δικαιολογίες. Τα ίδια έλεγε και ο Ρήγας Φεραίος και όλοι θυμόμαστε πού κατέληξε. Αρκετά ως εδώ. Αν δεν εμφανιστεί αύριο στο Κάρμα, είσαι τελειωμένος κύριε Ελευθ... Στάθη. Άκουσες; Τελειωμένος!»

Όταν ο Μάγος κατέβασε το ακουστικό οι παλάμες του ήταν ιδρωμένες, το ίδιο και το μέτωπό του. Η καρδιά του σίγουρα χτυπούσε δυνατά. Έγνεψε καταφατικά ότι όλα είχαν εξελιχθεί σύμφωνα με το σχέδιο Α. Τον χτύπησα στον ώμο. Ήταν η πρώτη μας νίκη.

«Και τώρα; Τι κάνουμε;» ρώτησα. Ο Μάγος έξυσε το κεφάλι του.

«Δύο ενδεχόμενα υπάρχουν μπροστά μας. Πρώτο: γυρνάμε σπίτι και πετάμε επιτέλους τα σκουπίδια που έφερες απ' του Χάκερ. Μ' όλα αυτά τα ψόφια πράγματα θα γεμίσει ο τόπος μυρμήγκια».

«Α, ναι. Είχε πολλά μυρμήγκια στη σακούλα...» θυμήθηκα.

«Και τι τα 'κανες;» ρώτησε ο Μάγος ανήσυχος.

«Μην ανησυχείς. Τα πρόγκηξα προς την κουζίνα, να μην μπαίνουν στα πόδια μας. Ποιο είναι το δεύτερο ενδεχόμενο;»

«Πηγαίνουμε για ένα σφηνάκι στο ροκάδικο. Και βλέπουμε. Αλλά μόνο για ένα. Αύριο το πρωί έχουμε σοβαρή δουλειά».

Ένα λεπτό αργότερα περπατούσαμε προς το ροκάδικο. Παρά το προχωρημένο της νύχτας έκανε ζέστη, τα δάχτυλά μου σε πόδια και χέρια ακόμα πονούσαν, ένας γκιώνης μακριά έκρωζε. Ήταν Τετάρτη ή Πέμπτη βράδυ και οι περισσότεροι πολίτες έλειπαν για διακοπές. Οι δρόμοι ήταν ήσυχoi, αλλά το κακό σερνόταν από σκιά σε σκιά. Μόνοι τιμωροί του εγκλήματος σε ακτίνα πολλών χιλιομέτρων ήμασταν εγώ κι ο Μάγος.

«Πάντως Μάγο η συλλογή σου με δίσκους είναι εντυπωσιακή», σχολίασα. Ήταν όντως.

«Ναι, ευχαριστώ Γιάννη. Την έχω μαζέψει με πολύ χρήμα και κόπο. Αλλά δεν φαντάζεσαι πόσο καιρό μου πήρε να τη διατάξω σε χρονολογική σειρά ανάλογα με το ποια συγκροτήματα έχω δει live και πότε».

Στραβοκατάπια. Είχε έρθει η ώρα για αλλαγή θέματος: «Και πώς θα μας αναγνωρίσει αύριο στον καφέ ο Ελευθεριάδης;»

«Έχω μια επαναστατική ιδέα για αυτό. Άσ' το πάνω μου».

«Και είσαι σίγουρος ότι θα δεχτεί να μας βοηθήσει;»

«Μην ανησυχείς Γιάννη. Ενώ μιλούσαμε, κατά λάθος μού αποκάλυψε ένα βρόμικο μυστικό απ' το παρελθόν του. Κρανούλα. Πάλι. Στη-μένος αγώνας».

«Τότε έχουμε το πάνω χέρι».

«Έτσι θέλω να ελπίζω. Όπως ακριβώς και οι Σοβιετικοί όταν επιτέθηκαν στην Ανατολική Πρωσία τον Ιανουάριο του 1945». Ο Μάγος είχε ομολογουμένως ένα κόλλημα με τον β' παγκόσμιο πόλεμο. Αφού αναπόλησε για λίγο μάχες σε βαλτωμένες πεδιάδες με τανκς και πυραύλους κατιούσα, συνέχισε: «Για πες τώρα. Με τη Λίζα τι έγινε; Δεν σου απάντησε ακόμα;»

«Μπα... Όχι, ούτε καν».

«Θες να βρω το τηλέφωνό της; Δεν είναι δύσκολο, δυο τηλέφωνα θα κάνω».

«Καλύτερα όχι. Άστο να δούμε πώς πάει και βλέπουμε. Πάντως σ' ευχαριστώ ρε Μάγε».

Το υπόλοιπο της διαδρομής το διανύσαμε αμίλητοι, παρασυρμένοι στη δίνη δυσσιώνων σκέψεων. Φτάνοντας έξω απ' το ροκάδικο ακούσαμε από μέσα ένα χείμαρρο τσουγκρισμάτων και δυνατά κοριτσιστικά, φοιτητικά γέλια. Κελαρυστές φωνές που άφηναν μετέωρες στον αέρα υποσχέσεις ταξιδιών στην εξωτική Άπω Ανατολή και στο παιδαγωγικό δημοτικής εκπαίδευσης.

Διαβήκαμε το κατώφλι. Για ένα σφηνάκι τεκίλα, μόνο για ένα ορκίζομαι.

Το επόμενο πρωί –δηλαδή μεσημέρι– εισήλθαμε στο Κάρμα, φο-

ρώντας γυαλιά ηλίου που είχαμε αγοράσει φτηνά από μαύρους. Εγώ κρατούσα ευλαβικά στα χέρια ένα κουτί ζαχαροπλαστείου και ο Μάγος ένα ξεθωριασμένο αντίτυπο του Θούριου. Ρίξαμε μια ματιά στα τραπέζια. Λίγες άγνωστες φάτσες, ζευγαράκια, οι συνήθειες τακτικοί θαμώνες. Κοντά στην ταμειακή βρισκόταν όπως πάντα ο Μάικ, ένας πρώην δάσκαλος *caroeira*. Του έδωσε τα σέβη μου και έκανα πως δεν είδα μία δαγκωματιά που διέσχιζε το λαιμό του. «Πώς πας Μιχάλη μου;» «Καλά Γιαννάκη μου. Εσύ;» «Καλά κι εγώ» «Γράφεις τίποτα αυτόν τον καιρό;» «Κάτι ποιήματα για τον έρωτα και το θάνατο. Εσύ; Προπονείσαι;» «Ναι μωρέ εδώ, κάτι ψιλά. Έτσι, να γίνεται» «Ρε Μάικ, κάνει να τρώω αλλαντικά;» Ο Μάικ προβληματίστηκε για λίγο και μετά αποφάνθηκε: «Αλλαντικά, κόβεις».

Ο Μάικ μέχρι πριν λίγα χρόνια ήταν ένας από τους διασημότερους ανερχόμενους αστέρες της καποέρα. Είχε μαθητές που έπιναν νερό στο όνομά του, οι κινήσεις του είχαν την ταχύτητα αετού, τα χτυπήματά του μπορούσαν να μπήξουν σιδερένιους πασσάλους σε γρανίτη, οι ανάποδες κλωτσιές του έκοβαν τον αέρα στα δύο. Όσπου κάποτε στη Βραζιλία σε μία μεγάλη συγκέντρωση δασκάλων καποέρα απ' όλο τον κόσμο, κάποιος τον προκάλεσε σε αγώνα ζωής και θανάτου, κάτι που είχε να συμβεί από το 1839. Ο Μάικ έχοντας ενστερνιστεί τη φιλοσοφία ότι η καποέρα είναι ευγενές άθλημα και γνωρίζοντας ότι ήταν κατά πολύ ανώτερος από τον αντίπαλό του, αρνήθηκε την πρόκληση. Οι υπόλοιποι δάσκαλοι δεν είχαν να κάνουν τίποτα άλλο παρά να τον διαγράψουν για πάντα από τους επίσημους καταλόγους καποέρα όλου του κόσμου και να του ξηλώσουν τα κορδόνια.

Ο Μάικ αποχώρησε με σκυμμένο κεφάλι, αλλά έχοντας τη συνειδησή του ήσυχη. Αποσύρθηκε σε ένα μικρό χωριό λίγο έξω από το Ρίο και αφιέρωσε τα επόμενα καλοκαίρια στο ψάρεμα αστακών και στο να μάθει βιοκλιματικές κατασκευές από σοφούς ινδιάνους, ξεχασμένους στο χρόνο και πιθανότατα απογόνους των Ελ. Πριν λίγους μήνες είχε επιστρέψει στην Ελλάδα, χωρίς κανείς να ξέρει γιατί και πώς. Περνούσε τις μέρες του δουλεύοντας ως ομοιοπαθητικός αρχιτέκτονας και τα βράδια κωνόταν σε κακόφημα υπόγεια παίρνοντας μέρος

σε παράνομες μονομαχίες μέσα σε κλουβιά. Συναντιόμασταν συχνά στο Κάρμα και του ζητούσα διατροφικές συμβουλές. Ο Μάικ ήξερε. Αυτός μου είχε πει το κόλπο με τα λεμόνια.

Αφού ο Μάγος βεβαιώθηκε ότι άπαντες είχαν δει καλά-καλά το Θούριο στα χέρια του, μου έδειξε ένα τραπεζάκι στο κέντρο του μαγαζιού και καθίσαμε. Ήταν νωρίς ακόμα. Ήμουν υπερβολικά αγχωμένος και ανήσυχος, σκέψεις βασάνιζαν το μυαλό μου. Η Λίζα συνέχιζε να με γράφει, παρά τα ποιήματα που της έγραφα. Μπορεί να είχε ξεχάσει και την ύπαρξή μου, γι' αυτήν να ήμουν ένα τίποτα. Αλλά και πάλι ένα τίποτα το βλέπεις και λες "να ένα τίποτα". Επίσης ήταν και δύσκολο να κόψω τα αλλαντικά, αν και υποθέτω ότι πάντα θα μπορούσα να τα βουτάω σε λεμόνι. Τέλος, ακόμα δεν είχαμε νέα από τους απαγωγείς. *Και αν οι προθέσεις τους ήταν να κάνουν τον Χάκερ να σωπάσει για πάντα;* Τουλάχιστον μόλις ξυπνήσαμε είχαμε ξεφορτωθεί όλα τα σκουπίδια, εκτός από τα συγγρικά ψάρια που επέμενα να τους φυλάξουμε στην κατάψυξη, καθώς και το συγκολλημένο βάζο που σκεφτόμουν να το σπρώξω στο ebay.

Ανασκουμπώθηκα. Τώρα έπρεπε να προσέξουμε. Στην προηγούμενη συνάντηση σε δημόσιο μέρος τα πάντα είχαν πάει στραβά. Παρήγγειλα ένα φραπέ και ο Μάγος ένα φρέντο καπουτσίνο. Περιποιημένα.

«Τον έχεις διαβάσει τον Θούριο;» με ρώτησε ανάμεσα σε δυο γουλιές ο Μάγος.

«Όχι. Νόμιζα ότι ήταν μόνο ταινία. Καλό;»

«Με ρωτάς αν είναι καλό; Με ρωτάς αν είναι καλό;!» ρώτησε θιγμένος ο Μάγος λες και το είχε γράψει ο ίδιος του.

«Μια κουβέντα είπα», είπα.

«Ο Θούριος είναι το πρώτο βιβλίο του αναρχικού κινήματος», δήλωσε ο Μάγος υψώνοντας το δάχτυλό του προς τον εξαιρισμό της οροφής. Την ήξερα τη συνέχεια, γιατί πανομοιότυπες συζητήσεις γίνονταν συχνά. Πάντα κάτι ήταν πρόδρομος του αναρχικού κινήματος. Από την Ιλιάδα μέχρι την Άννα Καρένινα και από τον Σπύρο Λούη μέχρι τη Μαρί Κιουρί. Σοφά επέλεξα να μην δώσω συνέχεια και ασχολήθηκα με τη γωνία που έπρεπε να καμπυλώσω το καλαμάκι ώστε να

βελτιστοποιηθεί η ροή φραπέ προς τη στοματική μου κοιλότητα.

«Εσείς είστε αυτοί που μου τηλεφώνησαν; Ο Νάσος και ο Μάγος;»

Και οι δύο στραφήκαμε απότομα προς τον άνθρωπο που είχε σταματήσει μπροστά στο τραπέζι μας. Και ακαριαία τρόμος απλώθηκε στα μάτια μας.

Πάνω από τα κεφάλια μας κρεμόταν μια θηριόσωμη φιγούρα, ένας ζωντανός Λεβιάθαν, μια προσωποποίηση του Χουλκ και του Χαλκ Χόγκαν μαζί. Ήταν ένας άνδρας κοντά στα σαράντα πέντε με μακριά μαύρα μαλλιά και μύες που με δυσκολία συγκρατούνταν μέσα στην εφαρμοστή μπλούζα κάτω απ' τους τετραγωνισμένους ώμους του. Το πρόσωπό του χαράκωναν ουλές και σημάδια, ενώ τα πόδια του έμοιαζαν με κορμούς δέντρων. Ο άνθρωπος μπροστά μας ήταν ένας ζωντανός θρύλος των ρινγκ. Ο Ελευθεριάδης Ευστάθιος αυτοπροσώπως.

Χωρίς να περιμένει απάντηση τράβηξε μια καρέκλα προς το μέρος του και κάθισε, αν και περισσότερο φάνηκε σαν να έσπρωξε όλο το μαγαζί προς την καρέκλα. Οι τεράστιες παλάμες του δέθηκαν στο στήθος του και είδα τους δικεφάλους να φουσκώνουν ακόμα περισσότερο, αν ήταν δυνατόν. Εγώ και ο Μάγος είχαμε μείνει άφωνοι. Το ζήτημα απαιτούσε λεπτούς χειρισμούς από εδώ και πέρα.

«Γιατί με καλέσατε και πώς διάολο βρήκατε τον αριθμό μου; Όπως είπα και στο τηλέφωνο δεν ξέρω τίποτα για τον αγώνα της Κρανούλας το '85, στο γυμναστήριο του Μπάμπη, την Τρίτη 16 Νοεμβρίου, στις δέκα το βράδυ. Και έχω και ακλόνητα άλλοθι. Μπορώ να σας φέρω μάρτυρες που θα ορκιστούν στο ευαγγέλιο ότι έπεσα τίμια στον πέμφο γύρο».

Αποφάσισα να δοκιμάσω έναν ευθύ ελιγμό: «Τι ξέρεις για το οικονομικό σύστημα;»

«Το οικονομικό σύστημα; Ποιο οικονομικό σύστημα;» Έμοιαζε ξαφνιασμένος. Στένεψα τα μάτια μου και τον κοίταξα. *Μήπως είχε κάνει κι εκείνος μαθήματα υποκριτικής;*

«Εννοώ, τι ξέρεις για τον Χάκερ; Μίλα. Ξέρνα τα όλα».

«Για τον Χάκερ;» ρώτησε στενεύοντας κι εκείνος καχύποπτα τα μάτια του και κοιτώντας πότε εμένα και πότε τον Μάγο. Μετά συνέχισε

καθουσιασμένοι: «Φίλος μου. Παλιότερα παίζαμε άλογα μαζί. Ζήσαμε εποχές δόξας. Με τη Λαίδη Νταιάνα κερδίσαμε ό,τι γκανιάν υπήρχε και δεν υπήρχε. Σαμπάνιες, πάρτυ, κόκες, σπράιτ. Μετά από λίγο καιρό όμως, το άθλημα ψόφησε, αν με πιάνετε. Ήρθαν κάτι καινούργιοι λιμοκοντόροι και βάλανε κανόνες στη μπίζνα. Το παιχνίδι σταμάτησε να είναι μια δουλειά τιμής μεταξύ ανδρών και αλόγων. Η Λαίδη Νταιάνα γερνούσε κάθε μέρα. Είχε έρθει η ώρα να αποχωρήσουμε. Μοιράσαμε τα κέρδη μας στη μέση και ο καθένας ακολούθησε το δρόμο του. Κάθε βράδυ με κυνηγούν εφιάλτες που δώσαμε τη Λαίδη για σαλάμι, αλλά έπρεπε να μαζέψουμε μερικά ψιλά ακόμα.

»Εγώ δεν είχα άλλη επιλογή, η μόνη τέχνη που ήξερα ήταν το βρόμικο ξύλο. Μπήκα στα ρινγκ για να βγάλω το ψωμί μου. Ντύθηκα το ασπρόμαυρο κολάν και πήρα το όνομα “Βρύζας”. Έσπασα πολλά κεφάλια, όλοι θυμούνται τη μεγάλη μου νίκη απέναντι στον Άνθρωπο-Σκουλήκι. Από τότε τον Χάκερ σταδιακά τον έχανα, απομακρυνόταν, κλείστηκε στον εαυτό του. Σήμερα έχω να τον δω πάνω από δεκαέξι χρόνια. Μόνο κάποτε άκουσα ότι μπήκε μέσα. Και μετά ότι βγήκε έξω, αν με πιάνετε. Ήταν και η εποχή που του κόλλησαν και τα παρτσούκλια “Φρικόκας” και “Τίτο”».

Ζύγισα την κατάσταση. Καταλάβαινα ότι ο Βρύζας μας έκρυβε ένα κομμάτι της αλήθειας. Το στόμα του είχε ξεραθεί, το πόδι του έπαιζε νευρικά, με τα δάχτυλα έξιχνε τους λοβούς των αυτιών του. Ήταν ώρα να τον αιφνιδιάσω με τα πραγματικά στοιχεία: «Και το βάζο; Τα αποτσιγάρα; Το κομπιουτεράκι μετατροπής δραχμών σε ευρώ; Η κατσάρολα; Τα ουγγρικά ψάρια;»

Έριχνα πιστολιές στο σκοτάδι. Ο Μάγος πήγε να με βρίσει για τις ανοησίες που πετούσα, αλλά τότε, από ένα παράξενο γύρισμα της τύχης, ο Βρύζας έσπασε. Πρώτα γούρλωσε τα μάτια και μετά οι γραμμές στο πρόσωπό του θρυμματίστηκαν: «Εντάξει, εντάξει. Παραδέχομαι, μιλήσαμε τις προάλλες με το Χάκερ. Δεν ξέρω τι είχε γίνει, μου εξήγησε πολύ λίγα. Με πήρε τηλέφωνο στις τρεις το πρωί. Μου ζήτησε να τον βοηθήσω. Για χάρη των παλιών, μια τελευταία χάρη. Δεν μου είπε τι διάολο ήθελε. Του εξήγησα ότι δεν ήμουν πλέον στο παιχνίδι. Πού

και πού ταΐζω σκυλιά, αλλά ως εκεί, ως εκεί ρε γαμώτο», είπε και ξέσπασε σε γοερούς λυγμούς.

Το τελευταίο δεν το είχα πιάσει. Προφανώς ο Βρύζας είχε ανοίξει ένα εκτροφείο σκύλων· δεν καταλάβαινα γιατί αυτό ήταν επιλήψιμο. Ο παλαιστής συνέχισε μέσα σε γοερά αναφιλητά κρύβοντας στα χέρια το πρόσωπό του:

«Ο Χάκερ μου είπε ότι το καινούργιο όνομά του ήταν “Χάκερ” και με παρακάλεσε να βρεθούμε, ότι ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου. Του είπα να έρθει σε μια απ’ τις κυνομαχίες όπου σύχναζα. Ήταν νευρικός. Ήρθε στη μέση του αγώνα και κάθισε δίπλα μου. Για λίγο κοίταξε αμίλητος το υπερπέραν. Νόμισα ότι κοιτούσε τα ντοπαρισμένα ρο-ντβάιλερ να ξεσκίζονται, νόμισα ότι του είχε σαλέψει. Η φυλακή δεν είναι κολλέγιο, ξέρεις. Υπάρχουν στιγμές ρε γαμώτο που ακόμα και οι πιο δυνατοί λυγίζουν σαν σαπούνι που λιώνει. Δεν αντέχεις τις υγρές νύχτες, δεν αντέχεις ρε γαμώτο...»

«Θέλετε να σας φέρω κάτι;»

Ήταν η σερβιτόρα που διέκοψε την εξομολόγηση του παλαιστή. Ο Ελευθεριάδης την κοίταξε με δάκρυα στα μάτια. «Μια κρύα σοκολάτα», της είπε. Η σερβιτόρα έγενεψε σοκαρισμένη και έκανε μεταβολή. «Με δύο καλαμάκια!» της φώναξε ο Βρύζας ενώ εκείνη απομακρυνόταν. Μετά συνέχισε το παραλήρημά του: «Ο Χάκερ μου είπε να τον βοηθήσω. Να κάνω για λίγο διάστημα τον προσωπικό του σωματοφύλακα, να είμαι η σκιά του και να σπάσω κάνα-δυο κόκαλα αν χρειαστεί. Είχε ξεσκεπάσει συνωμοσίες, είπε. Δεχόταν απειλές, είπε. Θα με πλήρωνε καλά, είπε. Έπρεπε να το κάνω, είπε. Θα μου έδινε τα στοιχειά σε ντιβιντιρίπε, είπε». Οι ώμοι του τραντάζονταν με κάθε φράση που έβγαине απ’ το στόμα του. *Τι θλιβερό να παρακολουθείς έναν γίγαντα να καταρρέει μπροστά στα μάτια σου...*

Και εγώ και Μάγος ήπιαμε μια ρουφηξιά από τον καφέ μας. Η δραματική αφήγηση μάς είχε συνεπάρει. Ο παλαιστής συνέχισε: «Προσπάθησα να του εξηγήσω πάλι ότι είχα σταμάτησα να ανακατεύομαι με τα παιχνίδια και ότι είχα εγκαταλείψει το δρόμο του εγκληματία. Δεν ήθελα να ρισκάρω την ήσυχη ζωούλα μου. Είμαι αρκετά άντρας

ώστε να παραδεχτώ ότι έβαλα από πάνω το τομάρι μου. Έχω γίνει νομοταγής εγώ! Τα σκυλιά... Τα σκυλιά είναι απλώς ένα χούι που θα μου βγει με την ψύχη. Άλλωστε είμαι μεγάλος για να μπορώ να κάνω σωστά τη δουλειά. Ξυπνάω τα πρωινά και υποφέρω από τα άλατα, στις αλλαγές καιρού οι πόνοι στα γόνατα με τσακίζουν, το παλιό κολάν με το “Βρύζας 9” στην πλάτη δεν με χωράει, για ν’ αγωνιστώ στα πανηγύρια καταπίνω αναβολικά με τις χούφτες. Με καταλαβαίνετε κι εσείς, έτσι δεν είναι; Λίγη νανδρολόνη κάθε μέρα, μια χούφτα 19-νορανδροστενεδιόλη και σφίγγω τα δόντια για ν’ αντέξω. Τελικά αρνήθηκα και του ζήτησα να μην με ξαναψάξει. Δεν ήθελα μπλεξίματα στο κεφάλι μου».

Ο Μάγος ζύγισε την κατάσταση πριν μιλήσει. Ήξερε ότι ο πύργος με τα τραπουλόχαρτα άρχισε να γέρνει προς το μέρος του αντιπάλου μας. Μίλησε διαλέγοντας τις λέξεις του: «Άρα δεν γνωρίζεις τη συνέχεια, αυτοαποκαλούμενε “Βρύζα”. Δεν γνωρίζεις ότι ο φίλος σου έπεσε θύμα των απειλών. Δεν γνωρίζεις ότι πριν τρεις μέρες, μια συμμορία αδίστακτων κακοποιών απήγαγε το Χάκερ. Όχι, καθόλου δεν τα γνωρίζεις. Και ίσως είναι δικό σου λάθος Ελευθεριάδη».

Τα λόγια του Μάγου έπεφταν σαν γροθιές κάτω απ’ τη μέση, αλλά ο Βρύζας αντεπιτέθηκε σαν πληγωμένο λιοντάρι:

«Δεν μπορείτε να με κατηγορήσετε, διάολε! Δεν είχα ιδέα τι θα συνέβαινε. Αν το ήξερα θα έκανα κάτι, θα προσπαθούσα, θα γινόμουν η σκιά του, θα πήγαινα στους μπάτσους, θα πήγαινα ακόμα και στους αστυνομικούς. Αλλά δεν μου έδωσε να καταλάβω πόσο σοβαρή ήταν η απειλή. Όσο ευθύνομαι εγώ, άλλο τόσο ευθύνεται κι αυτός. Πρέπει να με πιστέψετε γαμώτο!» κατέληξε μουγκρίζοντας. Οι φθόγγοι πλέον ξερνιόταν απ’ το στόμα του.

Του ζήτησα να ηρεμήσει για να βρούμε μια λύση και γιατί το ηλικιωμένο ζευγάρι στο διπλανό τραπέζι είχε φτάσει στα όρια της καρδιακής προσβολής. Δεν ήταν συνετό να τραβήξουμε κι άλλη προσοχή πάνω μας. Για λίγο μείναμε σιωπηλοί ώπου να ξαναβρεί ο Βρύζας την ψυχραιμία του και να έρθει η παγωμένη σοκολάτα. Η σερβιτόρα επιφυλακτικά ακούμπησε το ποτήρι στο τραπέζι και εξαφανίστηκε

πισωπατώντας. Οι τεράστιες παλάμες του Βρύζα αγκάλιασαν το ποτήρι ευλαβικά. Ρουφώντας τον αέρα από το καλαμάκι του, δημιούργησε κενό αέρα στο εσωτερικό, εξαναγκάζοντας το υγρό να ανέλθει προς το στόμα εξαιτίας της διαφοράς πίεσης. Μετά έκανε πέντε επαναλήψεις. Αφού ο Βρύζας κόρεσε τη δίψα του, αντεπιτέθηκε με ερωτήσεις.

«Τι συνέβη; Ποιοι τον απήγαγαν; Γιατί;»

«Δεν είμαστε σίγουροι.

«Και τι ήθελαν;»

«Δεν είμαστε σίγουροι».

«Και τι ζητάνε για να τον απελευθερώσουν;»

«Δεν είμαστε σίγουροι».

«Τι μπλεξίματα είχε τον τελευταίο καιρό ο Χάκερ;»

«Δεν είμαστε σίγουροι».

«Έχετε κάποια θεωρία για το τι συνέβη;»

«Δεν είμαστε σίγουροι».

Η σύγκριση των μέχρι τότε στοιχείων μας, είχε συγκρουστεί μετωπικά με τοιμεντένιο τοίχο. Εμείς ξέραμε ότι ο Χάκερ είχε κάνει μια συνταρακτική ανακάλυψη και ότι κάποιοι ήθελαν το κακό του, και ο Βρύζας ήξερε ότι κάποιοι ήθελαν το κακό του εξαιτίας μιας συνταρακτικής ανακάλυψης που είχε κάνει. Σκεφτήκαμε έντονα για λίγο. Και οι τρεις θέλαμε το καλό του. Αποφασίσαμε να βαδίσουμε στον ίδιο δρόμο. *Αλλά ποιος ήταν;*

«Δεν έχουμε από κάπου να πιστούμε. Είμαστε σαν τον στρατηγό Γκουντέριαν έξω απ' τη Μόσχα το 1941», είπε ο Μάγος πετώντας λευκή πετοέτα. Ήμασταν έτοιμοι να τα παρατήσουμε και να ανοίξουμε την τούρτα για να φάμε. Κανείς δεν θα μπορούσε να μας κατηγορήσει ότι δεν είχαμε κάνει ό,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατό. Και η τούρτα ήταν κολασμένη.

Αναπάντεχα ο Βρύζας άρχισε να αναπτύσσει έναν συλλογισμό: «Είπατε ότι το όνομά μου το βρήκατε σημειωμένο σε μια σκισμένη σελίδα τηλεφωνικού καταλόγου η οποία ήταν στο σπίτι του Χάκερ, έτσι δεν είναι;» Κατανεύσαμε. Ο Βρύζας συνέχισε να ξεμπλέκει το κουβάρι των σκέψεών του: «Γιατί όμως ο Χάκερ να σκίσει μια σελίδα από τον κα-

τάλογο ενώ είναι στο σπίτι του; Προφανώς κάτι δεν κολλάει εδώ. Συνεπώς όταν ο Χάκερ ένωσε την ανάγκη να αναζητήσει την προστασία μου βρισκόταν κάπου έξω. Και προφανώς βιαζόταν». Ακούστηκε ένα *κχρκρφρχ* από το ποτήρι μου. Είχα φτάσει στον πάτο. Τα κομμάτια του παζλ σιγά-σιγά έμπαιναν στη θέση τους.

Ο Βρύζας συνέχισε: «Άρα το πιθανότερο είναι να έσκισε τη σελίδα από ένα περίπτερο. Φανταστείτε το σκηνικό. Ο Χάκερ γνωρίζει ότι έχει κάνει μια σπουδαία ανακάλυψη. Θέλει να μπει σε μερικά απόρρητα έγγραφα, αλλά φοβάται ότι μπορεί να εντοπίσουν την ηλεκτρονική του διεύθυνση. Έτσι πηγαίνει σε ίντερνετ-καφέ. Καθώς ψάχνει, κάποιος από το σύστημα εντοπίζει την εισβολή του. Αμέσως του στέλνει ένα ηλεκτρονικό μήνυμα προειδοποιώντας τον.

»Ο Χάκερ πανικοβάλλεται. Βγαίνει τρέχοντας έξω και πηγαίνει στο πρώτο περίπτερο που βρίσκει. Με χέρια που τρέμουν ψάχνει στον κατάλογο για εμένα, τον πρώτο που του ήρθε στο μυαλό για προστασία. Όμως οι άλλοι έχουν δράσει αστραπιαία. Επί τόπου καταφτάνει μια ομάδα με μαύρα φορτηγάκια και πράκτορες εισβάλουν στο νετ-καφέ. Ο Χάκερ τους βλέπει από την τζαμαρία να ανακρίνουν τον υπάλληλο. Σκίζει τη σελίδα και απομακρύνεται γλιτώνοντας πολύ φτηνά. Αργότερα μου τηλεφωνεί για να ζητήσει βοήθεια. Δυστυχώς δεν συνειδητοποίησα πόσο με χρειαζόταν. Όπως καταλαβαίνετε, πρέπει να βρούμε από ποιο περίπτερο έσκισε τη σελίδα. Είναι σημαντικό», κατέληξε ο Βρύζας.

Ομολογώ ότι είχαμε μείνει άφωνοι. Πώς δεν το είχαμε σκεφτεί νωρίτερα; Ήταν συνέχεια μπροστά στα μάτια μας. Ευτυχώς στο πρόσωπο –και στους μύες– του Βρύζα είχαμε βρει έναν πολυμήχανο σύμμαχο. Δώσαμε τα χέρια· εμένα μου το έσφιξε τόσο που πόνεσα. Αποφασίσαμε να χωρίσουμε την πόλη σε τρεις τομείς και να ψάξουμε τους τηλεφωνικούς καταλόγους όλων των περιπτέρων. Το να βρούμε από πού έλειπε η σελίδα, ήταν η τελευταία μας ελπίδα. *Καλή ομοιοκαταληξία, Γιάννη. Δεν ξεχνιέται η τέχνη.*

Πριν βγούμε από το Κάρμα, σταμάτησα στον πάγκο όπου καθόταν ο Μάικ. Διάβαζε το Λοστρέ του Λένου Χρυστίδη. Τον διέκοψα:

«Μάικ; Παστίσιο;»

Ο Μάικ σκέφτηκε για μια στιγμή που φάνηκε σαν αιωνιότητα. Μετά δήλωσε: «Παστίσιο, αφήνεις».

Ένας αναστεναγμός ανακούφισης βγήκε από τα πνευμόνια μου. Καλύτερα σαράντα χρόνια ελεύθερη ζωή, παρά μιας ώρας σκλαβιά και φυλακή, όπως θα έλεγε και ο Ρήγας.

Μεταξύ Σκύλλας και Χάρυβδης. Και Άρη Βελουχιώτη.

Μερικές φορές μέσα στις χειρότερες τρικυμίες τα σύννεφα αφήνουν μια χαραμάδα φωτός να περάσει. Εκεί που νομίζεις ότι ο νόμος του Μέρφου έχει σπρώξει τα πάντα προς την καταστροφή, κάτι απρόσμενο αναστρέφει δειλά-δειλά το κλίμα. Η ζωή μας αποτελείται από μικρές χαρές που τις χωρίζουν μεγάλα διαστήματα δυστυχίας, όπως είχε πει και κάποιος που δεν θυμάμαι το όνομά του. Ενώ περπατούσα αμέριμνος, χτύπησε το κινητό μου. Μια ευγενική, γλυκιά γυναικεία φωνή με ειδοποίησε ότι η προπαγαγγλία για το νέο μου iPhone είχε ολοκληρωθεί και θα έπρεπε να προπεράσω από το κοντινότερο κατάστημα της εταιρείας για να προκαταβάλλω το ακριβές ποσό. Πήγα και είχε ουρά. Αλλά ήμασταν όλοι ευτυχείς. Αδέρφια, που σύντομα θα αφήναμε πίσω το παλιό iPhone και θα κρατούσαμε στα χέρια μας το καινούργιο. Όποιος δεν έχει καϊδέψει απαλά με τα δάχτυλά του την οθόνη ενός iPhone δεν μπορεί να καταλάβει το συναίσθημα της ολοκλήρωσης. Σχεδόν δάκρυσα.

Έτσι δεν είναι καθόλου παράξενο που την ώρα που πήγαινα να ελέγξω το πρώτο μου περίπτερο, ο Μάγος με ειδοποίησε ότι ο Βρύζας είχε κιόλας ανακαλύψει το σημείο Χ, δηλαδή το περίπτερο απ' όπου ο Χάκερ είχε σκίσει τη σελίδα του τηλεφωνικού καταλόγου. Έβαλα φτερά στα πόδια μου και έκανα μόνο μία στάση στο δρόμο για παγωτό αμαρένα-γιαούρτι-κούκις-έξτρα σιρόπι καραμέλα.

Έφτασα στο σημείο συνάντησης και συνάντησα Μάγο και Βρύζα. Ο τελευταίος διακριτικά μου έδειξε στο απέναντι πεζοδρόμιο ένα κυβικό κιόσκι που περικυκλωνόταν από κρεμασμένες εφημερίδες, δρακουλίνια και ψυγεία. Δεν χρειαζόταν να μου πουν περισσότερα. Ήξερα. Είχα καταλάβει. Κύλησε λίγος χρόνος.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησα τελικά γιατί κανείς δεν μου εξηγούσε.

«Αυτό είναι το περίπτερο», μου σφύριξε ο Μάγος στο αυτί. *Ααα, το περίπτερο. Έπρεπε να το είχα καταλάβει.*

Εντός του περιπτέρου ένας караφλός εξηντάρης προσπαθούσε να αντιμετωπίσει το κύμα καύσωνα, αποφεύγοντας να φορέσει έστω ένα αμάνικο φανελάκι. Παντού γύρω του караμέλες, τσίκλες, σοκολάτες και περιοδικά αυτοκινήτου έλιωναν αργά, αλλά σταθερά. Και στα δε-

ξιά του περιπτέρου υπήρχε κάτι που τράβηξε την προσοχή μου σαν μαγνήτης. Ήταν ένα τηλέφωνο με κερματοδέκτη, το οποίο επαναπαύονταν πάνω σ' έναν χοντρό, κίτρινο και κιτρινισμένο τηλεφωνικό κατάλογο. Δεν χρειαζόταν να μετρήσω τις σελίδες με το μάτι για να καταλάβω ότι έλειπε μία. Και μάλιστα μία από το έψιλον.

Χαμήλωσα τα γυαλιά ηλίου για να εποπτεύσω καλύτερα τον περιβάλλοντα χώρο. Μπροστά απ' το περίπτερο ανοιγόταν μια κυκλική πλατειούλα. Θάμνοι, βουκαμβίλιες, σκουπίδια, δεντράκια και μια προτομή του Άρη Βελουχιώτη. Κατά διαβολική σύμπτωση (;) αν κάποιος τραβούσε μια ευθεία γραμμή από το πρόσωπο του Άρη, θα κατέληγε σε μια αντίστοιχη προτομή του Ναπολέοντα Ζέρβα στην κεντρική πλατεία.

Ακριβώς απέναντι από το βλοσυρό, χάλκινο καπετάνιο υπήρχε ένα νετ-καφέ, προφανώς ένας ακόμα ιμπρεσιονιστικός συμβολισμός που το πεπρωμένο έριχνε στα πόδια μας. Λίγο πιο δεξιά, το υποκατάστημα μιας τράπεζας υποδεχόταν με χαμόγελο τους πελάτες του. Κοιτώντας από ψηλά, το περίπτερο, το νετ-καφέ και η τράπεζα σχημάτιζαν ένα τέλειο σκαληνό τρίγωνο, που περίπου στο κέντρο βάρους του είχε τον -σωστά μαντέψατε- Άρη Βελουχιώτη. Αν η υπόθεσή μας ήταν ένα παζλ πέντε χιλιάδων κομματιών, αισθανόμουν ότι ήδη είχαμε τοποθετήσει τις τέσσερις χιλιάδες τριακόσιες πενήντα. Τουλάχιστον.

Ο Βρύζας μας είπε να μείνουμε στη θέση μας και να προσέχουμε για ύποπτες κινήσεις. Δεν έπρεπε να μπούμε μόνοι μας στο στόμα του λύκου. Τον είδα να κοιτάζει δεξιά-αριστερά, να διασχίζει το δρόμο και να πηγαίνει στο περίπτερο με δήθεν αδιάφορο ύφος. Ο καραφλός εξηντάρης, καθώς και το μεγαλύτερο ποσοστό της πρόσοψης του περιπτέρου κρύφτηκαν πίσω από τις θηριώδεις πλάτες του βετεράνου παλαιστή. Ο Βρύζας έσκυψε και κάτι φάνηκε να λέει στον περιπετρά. Μπορεί να είχε τόσο ασάβινα νεύρα που πήγε να τον απειλήσει με στραγγαλισμό αν δεν μας βοηθούσε. Η στιχομυθία τους δεν κράτησε πάνω από δέκα δευτερόλεπτα. Είδαμε τον Βρύζα να κάνει μεταβολή, να κοιτάζει δεξιά-αριστερά και να διασχίζει ξανά το δρόμο. Έφτασε δίπλα μας ξετυλίγοντας το περιτύλιγμα μιας σογκοφρέτας. Εγώ και ο

Μάγος καρφώσαμε το βλέμμα μας στη σογκοφρέτα. *Τι είχε ανακαλύψει ο πολυδύναμος Οδυσσέας των ρινγκ;* Ο Βρύζας μας κοίταξε επιφυλακτικά: «Τι ρε; Τι με κοιτάτε; Μ' έπιασε μια λιγούρα».

Μας έκοψε από ένα κομμάτι σογκοφρέτα και ανασυνταχθήκαμε μα σουλώντας– είχε και φουντούκια. Προφανώς έπρεπε να μάθουμε τι έψαχνε ο Χάκερ στο νετ-καφέ και αν αυτό σχετιζόταν με την παρακείμενη τράπεζα. *Ή έστω με τον Άρη Βελουχιώτη*, σκέφτηκα αλλά δεν το είπα δυνατά γιατί μπορεί να ήταν και κοτσάνα.

Μίλησε ο Βρύζας: «Προφανώς δεν γίνεται να βρούμε απευθείας τα στοιχεία που έψαχνε ο Χάκερ. Τα ίχνη θα έχουν διαγραφεί απ' τους υπολογιστές του νετ-καφέ, όπως τα κάστρα από άμμο τα παρασέρνει ο φλοίσβος του μεσοκαλοκαιριού. Αλλά μπορούμε να ρωτήσουμε πлагίως αν τις τελευταίες μέρες έγινε κάποια φασαρία και αν κάποιοι περριεργοί τύποι έψαχναν έναν ξανθό τύπο με τατουάζ, μουστάκια, τατουάζ και φανέλα της εθνικής Γιουγκοσλαβίας. Δεν θα πέρασε απαρατήρητο ένα τέτοιο περιστατικό».

Είχε έρθει η ώρα μου. Με άνετο ύφος τους είπα να μείνουν στη θέση τους και να προσέχουν για ύποπτες κινήσεις. Κοίταξα το δρόμο δεξιά–αριστερά και διέσχισα το δρόμο πηγαίνοντας προς το νετ-καφέ με δήθεν αδιάφορο ύφος. Μπήκα στο κατάστημα και κατευθύνθηκα προς το ταμείο, διατηρώντας άψογα το δήθεν αδιάφορο ύφος μου. Έκοψα μερικές ύποπτες φάτσες που έπαιζαν grand theft auto, αλλά δεν έδωσα σημασία. Μίλησα στην όμορφη υπάλληλο, διαλέγοντας πολύ προσεκτικά τις λέξεις μου:

«Τι γίνεται εδώ;»

Η υπάλληλος σήκωσε το κεφάλι της από ένα ιλουστρασιόν περιοδικό και με κοίταξε αμέριμνη: «Κόσμος μπαίνει στο ίντερνετ με δύο ευρώ την ώρα και καίγεται. Θέλετε υπολογιστή, είστε μέλος;»

Διάβασα –ανάποδα– τον τίτλο του περιοδικού που είχε στα χέρια της: Philosophical Transactions of the Royal Society. Πρώτη φορά το έβλεπα. Αποφάσισα να ρισκάρω.

«Είναι καινούργιο περιοδικό; Εγώ που διαβάζω πολλά ξενόγλωσσα επιστημονικά περιοδικά στον ελεύθερο χρόνο μου, δεν το έχω ξα-

νακούσει».

Η κοπέλα με κοίταξε παράξενα. «Εεε, κυκλοφορεί από το 1665. Εί-
ναι το παλαιότερο επιστημονικό περιοδικό στον κόσμο».

Κοίταξα δήτην αδιάφορα τους τύπους που έκλεβαν αμάξια στο GTA.
Έπρεπε να έχω το νου μου.

«Θα ήθελα να σας κάνω μερικές ερωτήσεις κατ' αρχήν και κατ' αρ-
χάς», είπα με έμφαση, γιατί δεν ήξερα ποιο απ' τα δύο είναι το σωστό.

«Ορίστε».

Από εδώ και πέρα έπρεπε να χρησιμοποιήσω μία συγκεκριμένη μέ-
θοδο, η οποία ονομάζεται "τακτ":

«Διαθέτει το μαγαζί ftp server, ώστε να μπορώ να κατεβάσω πορ-
νογραφικό υλικό;»

Η υπάλληλος για λίγα δευτερόλεπτα κόμπλαρε. Άδραξα την ευκαι-
ρία και ξαναρώτησα πλαγίως: «Και μήπως έχετε και τσόντες με σκύ-
λους;» Ήταν απολύτως αιφνιδιασμένη. Την είχα ακριβώς εκεί που
ήθελα. Δεν της άφησα χρόνο: «Και μήπως στις τσόντες με σκύλους,
εμπεριέχονται σαδομαζοχιστικά;» Παύση. Είχε καταπιεί τη γλώσσα
της. «Και μήπως στις σαδομαζοχιστικές τσόντες με σκύλους, εμφα-
νίζονται και σκίουροι σε άσεμνες στάσεις;» Η υπάλληλος είχε κοκκι-
νίσει και με κοιτούσε ντροπιασμένη, αμήχανα, χαμένη, όλα αυτά μαζί.
Ήταν σε απόγνωση και για αυτό έδωσα το τελειωτικό χτύπημα: «Εντά-
ξει. Πες μου τώρα τι ξέρεις για έναν σκληρό τύπο με μακριά μουστά-
κια, τατουάζ και ποδοσφαιρική φανέλα».

Πήρε κάμποσες βαθιές ανάσες για να συνέλθει. Μετά είπε: «Ααα,
τον Χάκερ λέτε;»

«Σσσας κορίτσι μου... Μη λες ονόματα. Ναι, αυτόν, τον Χάκερ».

«Αυτός, έρχεται συχνά στο μαγαζί. Ωραίος τύπος αυτός, αλλά εί-
ναι πάντα επιφυλακτικός. Συνήθως έρχεται τις πιο παράξενες ώρες
και κάθεται στους πίσω υπολογιστές, απομονωμένος, αυτός. Κατε-
βάζει προγράμματα, γράφει κώδικες, διαβάζει αρχεία, ασχολείται με
Modular Multiplication-based Block ciphers. Μερικές φορές μπαί-
νει και στο chat roulette».

«Και θυμάσαι πότε ήταν η τελευταία φορά που ήρθε ο Χάκερ, Ολυ-

μπία;» Μην αναρωτιέστε πώς ήξερα το όνομά της. Είχα κοιτάξει το καρτελάκι. Στο στήθος της. Τυχαία δηλαδή. Και στην τελική ας μην το καρφίτσωσαν εκεί. Δεν έφταιγα εγώ.

«Ναι, φυσικά. Είχε γίνει μεγάλη φασαρία. Ήταν πριν πέντε μέρες».

«Ωστε μεγάλη φασαρία, ε Ολυμπία; Τι ακριβώς έγινε με τον Χάκερ; Πες μου εμένα».

«Είχε έρθει ο ξέρετε-ποιος, παρήγγειλε καφέ και κάθισε σ' έναν υπολογιστή. Μετά από δύο ώρες ζήτησε να κάνει μια εκτύπωση. Αλλά πριν προλάβει να την πάρει πετάχτηκε όρθιος, μου πέταξε ένα χαρτονόμισμα και έτρεξε προς την έξοδο σαν κυνηγημένος. Λίγα μόλις λεπτά αργότερα, ένα λευκό βαν φρέναρε απότομα έξω από το μαγαζί και εισέβαλαν μέσα τρεις κουστουμαρισμένοι κύριοι που τον έψαχναν. Δηλαδή έκαναν ερωτήσεις όπως εσύ, αλλά λιγότερο περιέργες. Τους είπα όσα ήξερα, έλεγξαν λίγο το χώρο, τον υπολογιστή που καθόταν ο Χάκερ και μετά την κοπάνησαν. Ο φίλος μας δεν εμφανίστηκε ξανά. Τον ψάχνει και το αφεντικό, το χαρτονόμισμα που πέταξε φεύγοντας ήταν διακόσιες πενήντα σουδανέζικες πιάστρες».

Έξυσα το κεφάλι μου. Δεν είχα κάτι άλλο να κάνω στο νετ-καφέ, εκτός από το να διδάξω λίγο grand theft auto στους πιτσιρικάδες ή να δοκιμάσω να ζητήσω απ' την υπόλληλο να βγούμε ραντεβού. Αλλά μιας και ήμουν αποφασισμένοι να μείνω πιστός στη Λίζα, έκανα μεταβολή και ετοιμάστηκα να βγω έξω.

«Μισό λεπτό», είπε η Ολυμπία και με σταμάτησε. Για ένα δευτερόλεπτο πίστεψα ότι θα ζητούσε το τηλέφωνό μου και ετοιμάστηκα να απαντήσω ότι τη χρειάζομαι τη συσκευή μου για να παίρνω τηλέφωνα. Χιούμορ δηλαδή. Πάντα τα κορίτσια πέφτουν έτσι.

«Δεν σου είπα τα πάντα. Όταν ήρθαν οι κουστουμαρισμένοι, πάνω στην αναστάτωση ξέχασα να τους πω για την εκτύπωση που είχε ζητήσει ο Χάκερ. Τη βρήκα αργότερα στον εκτυπωτή και την κράτησα».

Γούρλωσα τα μάτια μου. Ευχαρίστησα την Ολυμπία– ήταν ένα καλό κορίτσι. Αν τα πράγματα είχαν έρθει αλλιώς μπορεί και κάτι να γινόταν μεταξύ μας, αλλά δεν ήθελα να της δώσω κούφιες ελπίδες. Έπρεπε να είμαι ο πιο δυνατός από τους δύο. Πήρα ψυχρά την εκτυπωμένη

σελίδα και την έβαλα προσεκτικά στον κόρφο μου. Αναστέναξα, έκανα μεταβολή και ετοιμάστηκα να βγω έξω.

«Μισό λεπτό», είπε η Ολυμπία και με ξανασταμάτησε. Ήμουν αποφασισμένος να το σκεφτώ καλά πριν της δώσω το νούμερό μου. Πόσο κακό θα μπορούσε να μας κάνει ένα αθώο ραντεβού; Έκανα μεταβολή και την είδα να κρατάει μια κάρτα. «Οι τρεις κύριοι μου άφησαν την κάρτα τους για να τους τηλεφωνήσω σε περίπτωση που ο ξέρεis-ποιος εμφανιζόταν πάλι. Τελικά αποφάσισα ότι δεν μου άρεσαν οι τρόποι τους. Θα σου δώσω την κάρτα, εσένα μπορεί να σου χρησιμέψει. Και δεν του κρατάω κακία στο φίλο σου, πες του. Το χαρτονόμισμα το έβαλα στη συλλογή μου», κατέληξε χαμογελώντας.

Έγνεψα και βγήκα έξω. Πήγα απέναντι όπου Βρύζας και Μάγος έκοβαν κίνηση διακριτικά, δηλαδή παρατηρούσαν όλες ανεξαιρέτως τις γυναίκες από 16 έως 45 ετών. Τους είπα όσα έγιναν και αποφασίσαμε να πάμε κάπου ήσυχα, δηλαδή στο σπίτι του Μάγου –που είχε και ανεμιστήρα– για να μελετήσουμε τα νέα στοιχεία που είχαν έρθει στην επιφάνεια.

Ο Μάγος μας σταμάτησε. Μας είπε να μείνουμε στη θέση μας και να προσέχουμε για ύποπτες κινήσεις. Πήγε να διασχίσει το δρόμο με δήθεν αδιάφορο ύφος και παραλίγο να τον πατήσει ένα αμάξι γιατί ξέχασε να κοιτάξει δεξιά-αριστερά. Τον είδαμε να χάνεται μέσα στην περιστερόμενη πόρτα της τράπεζας. Για λίγο δεν μίλησε κανείς απ' τους τρεις μας. Εγώ, Βρύζας, Άρης, όλοι σιωπηλοί βυθισμένοι στους συλλογισμούς μας. Στον ουρανό είχαν μαζευτεί απειλητικά σύννεφα. Μια μπόρα ίσως. Ένα μελτέμι. Ίσως ένας λεβάντες.

Δεν πήρε πολλή ώρα. Μετά από λίγο ένας ογκώδης σεκιουριτάς έσυρε τον Μάγο έξω απ' την τράπεζα και τον πέταξε στο πεζοδρόμιο. Ο Μάγος κούνησε τη γροθιά του και φώναξε κάτι για τον Ένγκελς και τον Ρήγα Φεραίο στην περιστρεφόμενη πόρτα. Μετά επέστρεψε σ' εμάς φορώντας ένα πονηρό χαμόγελο.

«Εντάξει», είπε ενώ ακούστηκαν μακρινές βροντές να κεντάνε την ατμόσφαιρα. «Τους προειδοποίησα. Η επανάσταση πλησιάζει».

15

Μεγάλες Προσδοκίες

Σε ένα εντελώς διαφορετικό σημείο της πόλης, μια γλυκιά και χαριτωμένη κοπέλα γύριζε τις τελευταίες σελίδες ενός βιβλίου. Η φοιτητική γκαρσονιέρα ήταν φροντισμένη, πολύχρωμα καλύμματα στόλιζαν τους καναπέδες, ο ένας τοίχος κρυβόταν πίσω από μια μεγάλη βιβλιοθήκη και σε μια γωνία μερικά γλαστράκια στριμώχνονταν, προσπαθώντας να δώσουν χαρούμενες νότες στο χώρο. Στο φόντο όλων αυτών, ένας ασημί φορητός υπολογιστής έπαιζε προπολεμικές ηχογραφίες τάνγκο από το Μπουένος Άιρες. Πίσω από την πόρτα υπήρχε μια αφίσα της Αμελί και από κάτω καμάρωνε γυαλιστερός ο Τσε Γκεβάρα. Κάπου στην κουζίνα και μέσα σε ένα ξύλινο κουτί, ένας ψεύτικος κούκος περίμενε υπομονετικά να περάσει η ώρα. Όλα ήταν πολύ γλυκά και χαριτωμένα. Κοριτσιίστικα.

Η Λίζα χρησιμοποιούσε σπάνια το λογαριασμό της στο facebook. Στην πραγματικότητα ένας πρώην της την είχε πιέσει να κάνει προφίλ για να φροντίζουν μαζί μια εικονική φάρμα. Μετά από λίγο καιρό ο πρώην –που ήταν μέλος alternative συγκροτήματος– σε ένα live γνώρισε μια ξανθιά θαυμάστρια και κάπως έτσι απέκτησε τον τίτλο «πρώην». Η Λίζα δεν μπήκε στον κόπο να τον διαλογοστείλει, απλώς άφησε τα χωράφια απότιστα και τα ζώα ατάιστα για μια εβδομάδα. Έκτοτε η Λίζα έμπαινε στο facebook μόνο για να ευχηθεί χρόνια πολλά, να σπείρει μερικά like και να χαζέψει φωτογραφίες γνωστών της αγκαλιά με γατάκια. Παρεμπιπτόντως, τις σιχαινόταν αυτές τις φωτογραφίες.

Εκείνη την Τρίτη απόγευμα τελείωσε το βιβλίο που διάβαζε, μάλλον αγανακτισμένη. Είχε ξοδέψει μία ολόκληρη αναγνωστική εβδομάδα για να ακολουθήσει τον πρωταγωνιστή Ιωσήφ Διογένη σε μία απίθανη διαδρομή που ξεκίνησε στον πρώτο Βαλκανικό πόλεμο και τελείωσε μετά τη μεταπολίτευση.

Παντού όπου και να πήγαινε ο ήρωας, έβρισκε μια κοπέλα των ονείρων του και την αγαπούσε τρελά και τον αγαπούσε κι εκείνη. Όμως μετά από λίγο καιρό κάποιο κοσμοϊστορικό γεγονός τούς στερούσε την ευτυχία. Η Άννα κήκε στην καταστροφή της Σμύρνης, η Μαριάννα ανατινάχθηκε στον τορπιλισμό της Έλλης, τη Χριστιάνα την εκτέλε-

σαν οι Ναζί, η Βαλεριάνα έφαγε στη μάπα μία ναπάλμ στο Γράμμο, η Αντριάνα σκοτώθηκε μαζί με τον Λαμπράκη και τη δεύτερη Άννα την πάτησε “εντελώς τυχαία” το leopard, ενώ έκανε αναστροφή για να εισέλθει στο Πολυτεχνείο. Ήταν άτυχος ο Ιωσήφ Διογένης, πρωταρχικά γιατί την ιστορία του την είχε αναλάβει ο συγκεκριμένος συγγραφέας.

Το χειρότερο στο βιβλίο ήταν το τέλος, όταν ο Ιωσήφ ξαναβρήκε την πρώτη Άννα, που τελικά δεν είχε πεθάνει στην καταστροφή της Σμύρνης αλλά είχε ζήσει, είχε γίνει Εβραία, μετά διπλή κατάσκοπος των Γερμανών, βγήκε στα βουνά με τον ΕΛΑΣ, είχε ένα σύντομο φλερτ με το διάδοχο Κωνσταντίνο και τελικά βασανίστηκε απ’ την ΕΣΑ. Ιωσήφ Διογένης και πρώτη Άννα βρέθηκαν στην τελευταία σελίδα του βιβλίου αγκαλιασμένοι, βαθιά γερασμένοι, αλλά ευτυχισμένοι, να παρακολουθούν την κεντρική ομιλία του Ανδρέα πριν τις εκλογές του ηρωικού ‘81.

Η Λίζα έκανε μια γκριμάτσα και εκτόξευσε το εφτακοσίων σελίδων βιβλίο στον κάδο σκουπιδιών, που το υποδέχθηκε με ένα ξερό «γκντουπ». Η κακή διάθεσή της συνεχίστηκε γιατί θυμήθηκε ότι το καλοκαίρι εξέπνεε, η εξεταστική ξεκινούσε σε δυόμισι εβδομάδες και εκείνη έπρεπε να διαβάσει για συνεκτικούς χώρους και επικαμπύλια ολοκληρώματα· η Λίζα ήταν στο Μαθηματικό. Όσο περισσότερο το ανέβαλλε, τόσο γρηγορότερα περνούσε ο καιρός. Και κάπως έτσι μόλις είχε ανακαλύψει τον 18ο νόμο του φοιτητή.

Κοίταξε μελαγχολικά έξω απ’ το παράθυρο. Μία ξαφνική μπόρα ανακούφιζε προσωρινά την πόλη από το κάμα και ξέπλενε αμαρτίες από συνειδήσεις. Επίσης εμπόδιζε τους ψαράδες στο μόλο να στήσουν τα καλάμια τους, την τοπική ομάδα να πραγματοποιήσει την απογευματινή της προπόνηση, και τους υποψήφιους δημάρχους να συναντήσουν ψηφοφόρους τους. Αλλά το κυριότερο για την ιστορία μας ήταν ότι εμπόδιζε τη Λίζα από το να βγει για τη συνηθισμένη απογευματινή της βόλτα στους πεζόδρομους.

Η Λίζα εκτός από φοιτήτρια μαθηματικού ήταν και φωτογράφος. Όχι επαγγελματίας, αλλά παρ’ όλα αυτά οι εικόνες που έκλεβε με το φακό της παλιάς σοβιετικής της μηχανής, είχαν κάτι το ιδιαίτερο. Όπως

τόσα και τόσα που κάνουμε για την εικόνα, έτσι και η Λίζα προτιμούσε να χρησιμοποιεί μια παλιά σοβιετική μηχανή με φιλμ έτσι ώστε όταν τη ρωτάνε να απαντάει ότι χρησιμοποιεί μια παλιά σοβιετική μηχανή με φιλμ. Αναμφίβολα ήταν πολύ πιο ψαγμένο απ' το να λέει ότι χρησιμοποιεί το τελευταίο μοντέλο της κόνον ή της νίκον. Επίσης όταν της έλεγαν ότι με μία ψηφιακή θα μπορούσε να τραβάει εκατοντάδες φωτογραφίες, εκείνη μπορούσε να απαντάει ότι «κάθε φορά που ανοίγει το κλείστρο, σημασία έχει να αφήνεις να περάσει κάτι σημαντικό».

Εκείνη την Τρίτη απόγευμα η Λίζα δεν είχε τίποτα να κάνει και αποφάσισε να μπει στο facebook μετά από αρκετές μέρες κοινωνικής δικτυακής αγρανάπαυσης. Πρώτα απ' όλα έγραψε στο status της «It's not who I am underneath, but what I do that defines me», για να φανεί ότι έχει διαβάσει και δέκα βιβλία. Μετά χάξεψε τις φωτογραφίες των φίλων της και γέλασε με μερικές από ένα ξεχασμένο πάρτι μασκέ. Μετά έλεγε τις προσκλήσεις που της είχαν στείλει για εκδηλώσεις: Έκθεση αφηρημένης ζωγραφικής στο Μπορντό, πορεία ενάντια στα νέα-νέα μέτρα λιτότητας (2.554 attending, 684 maybe attending, 1.568 awaiting reply), συναυλία ό,τι να 'ναι και η παγκόσμια εβδομάδα χωρίς facebook. Τα προσπέρασε γρήγορα και κοίταξε τις προσκλήσεις για γκρουπ οι οποίες συμπεριλάμβαναν μία ομάδα υπέρ της επιστροφής των μαρμάρων του Παρθενώνα, μία ομάδα ενάντια σε όσους πίνουν μεθυσμένοι, μία ομάδα για τη ναυμαχία της Σαλαμίνας και μία ομάδα ποδοσφαίρου. Η Λίζα αναστέναξε. Από όλα τα παραπάνω την προβλημάτισε ότι σύμφωνα με τα νέα μέτρα λιτότητας και για παταχθεί το μεγάλο κεφάλαιο αυξάνονταν οι φόροι στα ποτά, τη βενζίνη, τα τσιγάρα και τις γατοτροφές. Επίσης ότι οι Μεγαρείς είχαν παραταχτεί δεξιά από τους Αθηναίους, μία καλή στρατηγική κίνηση, αναμφίβολα.

Η Βροχή είχε αρχίσει να κοπάζει και η Λίζα σκέφτηκε να βγει τελικά για βόλτα. Πριν βγει απ' το facebook, έριξε μια βιαστική ματιά στα αιτήματα φιλίας. Είδε μερικές άγνωστες, χαμογελαστές φάτσες. Δεν έδωσε σημασία στα ονόματα. *Ποιοι ήταν όλοι αυτοί και γιατί να θέλει να σχετιστεί μαζί τους;* Τους διέγραψε μονοκονδυλιά. Κατέβασε την οθόνη του λάπτοπ, ενώ έξω απ' το παράθυρο η βροχή έσβηνε. Η

Λίζα φόρεσε παπούτσια, πήρε τη σοβιετική μηχανή, χαιρέτησε στρατιωτικά τον κομαντάντε και βγήκε. Ίσως θα έβρισκε να φωτογραφήσει κάτι ενδιαφέρον.

Και ίσως –αν είχε ακόμα διάθεση– το βράδυ να περνούσε μια βόλτα από το παρηκμασμένο ροκάδικο, να ακούσει λίγο Φρανκ Ζάπα. Μπορεί και να έβρισκε κι εκείνον τον ποιητή που είχε γνωρίσει τις προάλλες. *Γιάννη δεν τον έλεγαν;* Είχε άκυρο χιούμορ βέβαια, αλλά δεν ήταν βλάκας. Πολύ δηλαδή.

16

Κινήσεις Πατ

Απέναντι από τον Χάκερ δεν υπήρχε οθόνη υπολογιστή, όπως στο μεγαλύτερο μέρος της ζωής του τα τελευταία χρόνια. Απέναντί του υπήρχε ένας μουχλιασμένος τοίχος με χιλιάδες χαρακιές, καρδιές τρυπημένες από βέλη και μαινόμενοι ταύροι, το έμβλημα της τοπικής, ιστορικής ομάδας. Αλλά ο Χάκερ δεν μπορούσε να δει τίποτα από αυτά. Ήταν δεμένος χειροπόδαρα σε μια καρέκλα, τού είχαν φορέσει μια κουκούλα που μύριζε ιδρώτα και ήταν κλειδωμένος σε ένα υπόγειο κελί γεμάτο υγρασία.

Δεν έφτανε που τον είχαν απαγάγει. Δεν έφτανε που για μέρες υποσιτιζόταν και διψούσε. Δεν έφτανε που είχε εκατόν δεκαεφτά ώρες και σαράντα δύο λεπτά να αγγίξει ένα ποντίκι (και όχι το αντίθετο). Το χειρότερο ήταν από κάπου έξω απ' το κελί, ένα κασετόφωνο έπαιζε ένα δίσκο με τις μεγάλες επιτυχίες της Μικρής. Αυτός ήταν ο λόγος που ο Χάκερ πολύ ευχαρίστως θα χτυπούσε το κεφάλι του στον τοίχο με τις χαρακιές.

Η επονομαζόμενη «Μικρή», ήταν μια νεαρή τραγουδίστρια λαϊκοδημοτικών-ποντιακών ασμάτων, που όταν ήταν πραγματικά μικρή σε ηλικία, είχε χαρακτηριστεί από μεσημεριανές εκπομπές «παιδί-θαύμα» για το ταλέντο της στο τραγούδι και το χορό. Μέχρι τα δώδεκά της είχε τραγουδήσει σε κάθε πανηγύρι του νομού, με αξιοθαύμαστη επιτυχία. Χωρίς ν' αφήσει δευτερόλεπτο το μικρόφωνο απ' το στόμα, είχε σφίξει το χέρι κάθε πολιτευτή και κάθε υποψήφιου νομάρχη. Σε κάθε της εμφάνιση συνέρρεε κόσμος απ' όλα τα κεφαλοχώρια της περιοχής για να ακούσουν τη Μικρή να τραγουδάει με μπρίο και σκέρτσο την «Ιτιά, ιτιά», το «Για έλα έλα πούλι μ', με τεμέν έλα γιάβρι μ'» και τη μεγαλύτερη επιτυχία της, το «Άνοιξη»– όχι αυτή του Vivaldi. Στην «Άνοιξη» της Μικρής οι στίχοι πήγαιναν έτσι: «Άνοιξη, άνοιξη, άνοιξη σι λίω την πόρτα να διαβώ».

Δυστυχώς ο πανδαμάτωρ χρόνος δεν είναι καλός με κανέναν. Η Μικρή άρχισε να μεγαλώνει και η δημοτικότητά της, στις γιορτές και στις εμποροπανηγύρεις, να συρρικνώνεται. Το αεικίνητο, απαιτητικό κοινό των πανηγυριών αναζητούσε νέες ατραξιόν για να ικανοποιήσει τις ορέξεις του. Όταν η Μικρή πάτησε τα δεκαοχτώ, η μογιά της

είχε οριστικά ξεθωριάσει· δεν ήταν το παιδί-θαύμα πια. Αν και κράτησε το καλλιτεχνικό της όνομα και με φότοσοπ στις αφίσες φαινόταν τουλάχιστον πέντε χρόνια μικρότερη, αναγκάζοταν πλέον να δουλεύει με δευτεροκλασάτα συγκροτήματα και σχεδόν αποκλειστικά σε κοπές πίτας.

Τα δέκατα ένατα γενέθλιά της, βρήκαν τη Μικρή να κάνει opening στον αθίγγανο Βαλεντίνο Γούση, στον οποίο έκανε δεύτερες φωνές η καλλιτέχνιδα Νούλα Μπούγια, ενώ από το κέντρο του χορού τούς έπαιζε ντέφι μια καφετιά αρκούδα. Κανονική καφετιά αρκούδα. Φιλώντας κατουρημένες ποδιές, η πρόσχαρη τετράδα είχε καταφέρει να εξασφαλίσει συμμετοχή στην τριήμερη γιορτής πατάτας στον Παρακάλαμο (στην οποία όμως εμφανίζονταν μόνο την πρώτη μέρα και στο μικρό stage, πίσω απ' το σχολείο). Δυστυχώς, μετά από καταγγελίες αριστεριστών φιλόζωνων, η αγροφυλακή επενέβη πάνω στο «Άνοιξη» και χάλασε τη γιορτή. Βαλεντίνος Γούσης, Νούλα Μπούγια, καφετιά αρκούδα και Μικρή οδηγήθηκαν στο αυτόφωρο για να δώσουν εξηγήσεις στον αξιωματικό υπηρεσίας.

Ευτυχώς ο υπαστυνόμος γνώριζε τη Νούλα από τις παλιές μέρες που έπινε τούμπα λίμπρε σε ένα σκυλάδικο ονόματι Βιετνάμ στην παλαιά εθνική. Επίσης κάτω απ' το πορτραίτο του Γιωργάκη Παπανδρέου που είχε κρεμασμένο στο γραφείο του, έκρυβε ένα πορτραίτο του Ανδρέα Παπανδρέου· οι αριστεροί φιλόζωοι, που αμολούσαν λύκους στα χωριά και φώναζαν για πράσινη ανάπτυξη, τού την έδιναν. Πίστευε ξεκάθαρα ότι αυτοί ευθύνονταν για την τραγική οικονομική κατάσταση της χώρας και ότι μόνο κυβέρνηση με Ανδρέα, Άκη, Μένιο, Μελίνα, Βαγγέλη Γιαννόπουλο και Τσοβόλα θα μπορούσε να σώσει την Ελλαδίτσα από την ολική καταστροφή.

Ο υπαστυνόμος κοίταξε για λίγες στιγμές τα «ύποπτα» αντικείμενα που είχαν βρεθεί στην κατοχή των τεσσάρων συλληφθέντων: μερικά χρυσά δαχτυλίδια, ένα ντέφι, ένας ογκώδης τόμος με το Έγκλημα και Τιμωρία και ένα μισοφαγωμένο ουγγρικό ψάρι. Ο υπαστυνόμος ξεφύσηξε, κυρίως γιατί τον είχαν βάλει υπηρεσία στη γιορτή πατάτας και, αντί να πίνει τσίπουρα, έπρεπε να ασχολείται με τις ηλίθιες κα-

ταγγελίες που έκαναν οι αλήτες οικολόγοι οπαδοί του Τσίπρα. Μετά σηκώθηκε από την πολυθρόνα του, χειροφίλησε με υπόκλιση τη Νούλα Μπούγια, έκανε πατ-πατ στο κεφάλι της Μικρής και πατάτ-πατάτ στη ράχη της αρκούδας. Ακολουθώντας τους άφησε όλους να ξεκουμπιστούν, ρίχνοντας μερικά καντήλια για όλους τους ανίκανους που πλαισιώνουν τον Γιωργάκη.

Μετά από αυτό το ατυχές περιστατικό, η Μικρή βρέθηκε ξανά χωρίς δουλειά και για να βγάλει τα προς το ζην κατέληξε να γυρίζει μια σειρά διαφημίσεων για γασούρτια σε τοπικό κανάλι. Δεν ήταν ποιοτική δουλειά σίγουρα, και η Μικρή αναγκάστηκε να γλύψει επανειλημμένως γασούρτι από το δάχτυλο του εξηνταπεντάρη γιαουρτοβιομηχάνου, αλλά η ζωή είναι σκληρή για τα παιδιά-θαύμα.

Στο ίδιο συμπέρασμα κατέληγε βρίζοντας και ο Χάκερ, που στο σπίτι του άκουγε αποκλειστικά τρανς και ρέιβ. Το γρατζούνισμα του μπάσου και το ξεκούρδιστο συνθεσάιζερ, πάνω στα οποία πάταγε η φωνή της Μικρής για να τραγουδήσει «Άνοιξη, άνοιξη, άνοιξη σι λίω να διαβώ», του έφερναν αναγούλα, οι κορώνες στο κουπλέ πονοκέφαλο και το κακοκχογραφημένο ντέφι της αρκούδας έμπηγε πρόκες στον εγκέφαλό του.

Ο Χάκερ δεν καταλάβαινε αν η κασέτα με τις μεγαλύτερες επιτυχίες της Μικρής ήταν μέρος κάποιου σατανικού ψυχολογικού βασανιστηρίου, που ακόμα και η Στάζι θα ζήλευε. Το μόνο βέβαιο ήταν ότι είχε φτάσει στο όριο της κατάρρευσης. Αν του ζήτηγαν να καρφώσει κόσμο θα το έκανε. Αν του ζήτηγαν να προδώσει ιερά και όσια θα το έκανε. Αν του ζήτηγαν να τα ξεράσει όλα θα το έκανε. Αρκεί κάποιος να πατούσε το stop στο καταραμένο το κασετόφωνο.

Αντί για αυτό, η πόρτα του κελιού ξαφνικά άνοιξε και μπήκε μέσα ένας κουστουμαρισμένος τύπος σαν νυφίτσα. Ο ίδιος τύπος που το έπαιζε κακός τις προάλλες όταν τον είχαν ανακρίνει. Όσο ήταν ανοιχτή η πόρτα του κελιού, η ένταση της φωνής της Μικρής από το κασετόφωνο εκτινάχθηκε και ο Χάκερ ένιωσε αφρούς να ανεβαίνουν στο στόμα του.

«Φαίνεσαι νευρικός Χάκερ», είπε χαμογελώντας στραβά ο κακός.

Μετά άρχισε να μιλάει ήρεμα, όπως μιλάνε όλοι οι κακοί εξηγώντας το σατανικό σχέδιό τους στον Τζέιμς Μποντ πριν τον εκτελέσουν: «Μήπως δεν σου αρέσει ο δίσκος με τις μεγάλες επιτυχίες της Μικρής, Χάκερ; Πριν από τέσσερα χρόνια, όταν η Μικρή μεσουρανούσε, αυτός ο δίσκος που ακούς είχε γίνει χρυσή κασέτα. Ήταν ο μόνος δίσκος εκείνης τη χρονιάς που είχε καταφέρει το απόλυτο στα γκραν-σλαμ πανηγυριών. Της Παναγίας είχε ακουστεί *και* στον Παρακάλαμο *και* στην Καστρίτσα *και* στους Λογγάδες *και* στα Δολιανά».

Ο Χάκερ δεν απάντησε. Έσφιγγε τα δόντια για μην ουρλιάξει από το «άνοιξη», που επαναλαμβανόταν είκοσι φορές σε κάθε ένα από τα πέντε ρεφρέν του ομώνυμου τραγουδιού. Το ντέφι διέτρεχε τη ραχοκοκαλιά του με κακία. Αν είχε μπροστά του την καφετιά αρκούδα θα τη δάγκωνε, ακόμα και αν έτσι έμπαινε στη μαύρη λίστα της green peace. Αλλά οι τύποι που τον είχαν απαγάγει δεν αστειεύονταν.

Ευτυχώς, και σε πλήρη αντίθεση με όσα παράγγελλαν οι στίχοι, ο κουστουμαρισμένος τύπος έκλεισε την πόρτα και το ηχητικό βασανιστήριο περιορίστηκε, κάπως. Ο κακός, αφού έβγαλε τις ωτοασπίδες που φορούσε, πήρε πάλι το λόγο: «Αρκετά με τα παιδιαρίσματα. Ας μιλήσουμε για την υπόθεση τώρα. Στη διεύθυνση που μας έδωσες δεν βρήκαμε τίποτα. Τ' ακούς Χάκερ; Τίποτα!» φώναξε σχεδόν μες στο αυτί του κακόμοιρου Χάκερ.

Ο Χάκερ προσπάθησε να μαντρώσει κάπως το αχανές κοπάδι της σκέψης του. *Διεύθυνση; Ποια διεύθυνση;* Η αλήθεια είναι ότι στην απεγνωσμένη προσπάθειά του να γλιτώσει, είχε δώσει πολλές διευθύνσεις στους απαγωγείς, μερικές απ' τις οποίες αντιστοιχούσαν σε λάθος ονόματα, μερικές τις είχε βγάλει απ' το κεφάλι του και μερικές άνηκαν σε Χόμπιτ στο Σάιρ.

«Μην κάνεις τον Κινέζο, Χάκερ! Ξέρουμε πολύ καλά ότι μας έδωσες ψεύτικες διευθύνσεις! Όπως για παράδειγμα του Κώστα Παπαδόπουλου, που μένει στην οδό Κώστα Παπαδόπουλου».

Ο Χάκερ λούφαξε, αλλά αν δεν είχε δεμένα τα χέρια του θα τα έτριβε. Είχε όντως έναν γνωστό Κώστα Παπαδόπουλο που όντως έμενε στην οδό Κώστα Παπαδόπουλου. Οι τακτικές παραπλάνησης φαίνεται

είχαν αποδώσει καρπούς.

Ο κουστουμαρισμένος άρχισε να ωρύεται εκτός εαυτού: «Πήγαμε στο σπίτι του Γιάννη Πλιώτα στη Λαμνιίδου 18 και το κάναμε φύλλο και φτερό, αλλά δεν βρήκαμε τίποτα. Μόνο μια στοίβα με ανέκδοτες, κακόγουστες ποιητικές συλλογές για την αγάπη και το θάνατο, ένα βιβλίο του Μαρξ, μετοχές της εταιρείας ιχθυόσκαλας και αφίσες της Σκάρλετ Γιόχανσον. Άκουσες Χάκερ; Της Σ-Κ-Α-Ρ-Λ-Ε-Τ Γ-Ι-Ο-Χ-Α-Ν-Σ-Ο-Ν!»

Ο Χάκερ κάγχασε από μέσα του. Το κόλπο είχε πιάσει. Ο Γιάννης ήταν μανούλα στο να μπερδεύει τα κομμάτια του παζλ. Αν ήταν ερεπτό θα ήταν χαμαιλέοντας. Αν ζούσε στη θάλασσα θα ήταν χταπόδι. Αν ήταν πετούμενο θα ήταν το αόρατο ντραγκχάρ.

Ο κουστουμαρισμένος εξερράγη: «Κόψε το δούλεμα λοιπόν! Έχεις μπλέξει όσο δεν φαντάζεσαι. Οι υπηρεσίες μας έχουν στοιχεία για σένα που ξεκινούν από το βρόμικο '94 και καταλήγουν στα άλογα και τις κυνομαχίες. Όπως και να 'χει δεν θα τη βγάλεις καθαρή. Στο υπόσχομαι, αυτό Χάκερ. Και ούτε ο φίλος σου ο Πλιώτας θα τη βγάλει καθαρή. Την έχουμε στημένη στο σπίτι του. Μόλις εμφανιστεί, ΜΠΑΜ! Τον βάζουμε στο χέρι μας. Είναι τελειωμένος! ΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟΣ! Τ' ΑΚΟΥΣ;»

Ο Χάκερ παρέμεινε αμίλητος. Ήξερε πως οτιδήποτε και να έλεγε θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εναντίον του. Όμως η άμμος στην κλεψύδρα των γεγονότων κυλούσε υπέρ του. Ήταν βέβαιος ότι οι φίλοι του θα έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τον απελευθερώσουν. Το μόνο που έπρεπε ήταν να αγοράσει λίγο χρόνο.

«Λοιπόν, θα σας πω κάτι που θα σας βοηθήσει», είπε σε μια ξαφνική αναλαμπή μέσα απ' την κουκούλα.

«Λέγε!» ούρλιαξε ο ανακριτής του.

«Είναι μια ιστορία που θα σας βοηθήσει αυτή που θα πω», συνέχισε ο Χάκερ.

«Σε ακούω, μιλά».

«Αυτή η ιστορία που θα σας βοηθήσει, είναι η ιστορία που θα σας πω».

«ΜΙΛΑ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΠΕΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΕ!»

«Μία ιστορία, η οποία θα σας βοηθήσει...»

Πέντε λεπτά αργότερα, δύο άλλοι κουστουμαρισμένοι τύποι μπήκαν στο κελί και πήραν τον αφιονισμένο συνάδελφό τους, που κυλιόταν στο πάτωμα χτυπώντας το κεφάλι του στις πλάκες. Κάρφωσαν με πυρίνα βλέμματα τον Χάκερ. Ο Χάκερ που φορούσε κουκούλα κοιτούσε αμέριμνος το υπερ-υπερπέραν. Οι κουστουμαρισμένοι τύποι βρόντηξαν πίσω τους την πόρτα. Ήξεραν πώς να εκδικηθούν.

Άνοιξαν διάπλατα την πόρτα του κελιού. Πήγαν στο κασετόφωνο που μόλις είχε σταματήσει. Πάτησαν το eject, έβγαλαν την κασέτα, την αναποδογύρισαν και την ξανάβαλαν μέσα. Έκλεισαν το καπάκι και πάτησαν το play. Μετά από μία μακρόσυρτη εισαγωγή από κλαρίνο και μπασοκίθαρο, η φωνή της Μικρής άρχισε και πάλι να αντηχεί στους άδειους, παγωμένους διαδρόμους. *Άνοιξηήήήήήήήήή...*

Ο Χάκερ ένιωσε κάτι σαν στομωμένη λίμα να μπαινοβγαίνει βίαια στα τύμπανά του. Το μυστήριο είχε αρχίσει να πυκνώνει.

17

Βασιλικάτερα του Βασιλέως

«Ρε, τι να έχουν απογίνει τα πιράνχας; Μήπως θα έπρεπε να περάσεις μία και απ' το σπίτι σου;» με ρώτησε ο Μάγος. Πήρα την έκφραση που χρησιμοποιούσα όταν έκανα ότι εξέταζα ταυτόχρονα τουλάχιστον δεκαπέντε διαφορετικά ενδεχόμενα:

«Νομίζω δεν θα ήταν και πολύ καλή ιδέα Μάγε. Οι απαγωγείς θα με ψάχνουν. Αν με βάλουν στο χέρι τους, όλα θα 'χουν τελειώσει για μένα. Τα πιράνχας ας πράξουν κατά συνείδηση», είπα. «Επίσης χρωστάω γύρω στους οκτώμισι μήνες κοινόχρηστα», δεν είπα, αν και θα έπρεπε.

Αυτός ο διάλογος διημείφθη στο μικροσκοπικό ασανσέρ του Μάγου καθώς ανεβαίναμε για το διαμέρισμά του. Μαζί μας ήταν και ο Βρύζας, που έπρεπε να διπλώσει τις ωμοπλάτες του προκειμένου να χωρέσει στο στενόχωρο θάλαμο. Μας κοίταξα στον καθρέφτη. Μοιάζαμε λίγο με του τρεις σωματοφύλακες. Που ήταν τέσσερις κανονικά, νομίζω. Πάντα με μπέρδευε αυτό. Τέλος πάντων ο Άθως, ο Πάρθος και ο Άρμενης. Οι τρεις σωματοφύλακες είναι από τις αγαπημένες μου ταινίες.

Μπήκαμε στο διαμέρισμα του Μάγου. Ο Μάγος σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα. Ο Βρύζας αγκάλιασε το μεγάλο ανεμιστήρα. Εγώ πήρα στα χέρια μου το τηλεκοντρόλ και έκανα κίνηση προς την τηλεόραση, αλλά αντίκρισα το απόλυτο κενό. Απέναντι από τον καναπέ υπήρχε το τραπεζάκι της τηλεόρασης, το σεμεδάκι της τηλεόρασης, η κεραιά της τηλεόρασης, αλλά όχι η τηλεόραση η ίδια. *Κατάρα, πώς δεν το είχα παρατηρήσει τις προηγούμενες μέρες;* Σκουριάζω.

«Μάγε, πού στο καλό είναι η τηλεόραση σου;»

«Την έσπασα τις προάλλες. Την έκανα τρίματα. Δεν έμεινε λέπι».

«Μα γιατί;»

«Εξαιτίας της προπαγάνδας. Για να πείσουν τον κόσμο ότι είμαστε ένα βήμα πριν την καταστροφή προβάλλουν τώρα κάθε μία ώρα επίκαιρα με τον Γκέμπελς, αλλά προσαρμόζουν τους υπότιτλους όπως γουστάρουν αυτοί».

«Κατάλαβα... Αλλά πώς θα καταφέρεις να ζήσεις χωρίς τηλεόραση;»

Ο Μάγος με κοίταξε σαν να είχα γυαλίσει τα παπούτσια μου με το λά-

βαρο του Πολυτεχνείου.

«Εγώ, Γιάννη, δεν εξαρτώμαι από μικροαστικά κατάλοιπα. Εγώ, Γιάννη, δεν έχω ταχθεί με την μπουρζουαζία. Εγώ, Γιάννη, ήμουν μέσα στη συνέλευση του ΦΠΨ όταν ψήφισε εξαμηνιαίες, επαναλαμβανόμενες καταλήψεις, παρά τους φασίστες τραμπούκους που είχαν τολμήσει να μπουν στο αμφιθέατρο με κράνη. Εγώ, Γιάννη, δεν... Αλήθεια ρε μαλάκα, με το lada τι θα κάνεις; Δεν θέλει φτιάξιμο;»

«Α, ναι ρε εσύ, καλά που μου το θύμισες. Σωστός. Θα το πάω αργότερα στην αντιπροσωπεία να μου το φτιάξουν. Ελπίζω να 'χει ακόμα την εγγύηση».

«Ποια αντιπροσωπεία ρε; Έχει αντιπροσωπεία lada στην πόλη;» με ρώτησε.

Ετοιμάστηκα να απαντήσω, αλλά τελευταία στιγμή δεν μίλησα. Ζύγισα την κατάσταση. *Όντως δεν είχε αντιπροσωπεία lada στην πόλη μας ή ο Μάγος με κορόιδευε; Και αφού οι λέξεις στην ελληνική δεν τονίζονται πριν την προπαραλήγουσα, γιατί το "κορόιδευε" παίρνει τόνο στο όμικρον;*

Ο Μάγος ανέλαβε να φτιάξει τостάκια και καφέδες και εγώ σκέφτηκα να προκαλέσω τον Βρύζα σε μια παρτίδα σκακιού. Κατά κοινή ομολογία ήταν το άθλημά μου και ήμουν σίγουρος ότι ο βετεράνος παλαιστής δεν θα αντιστεκόταν για πολλή ώρα στις σφοδρές επιθέσεις μου. Εκείνη την ώρα πραγματικά χρειαζόμουν έναν εύκολο θρίαμβο για να τονωθεί το ηθικό μου.

«Καλέ μου Βρύζα, ξέρεις σκάκι;» ρώτησα όσο πιο αθώα μπορούσα.

«Ναι, αρκετά καλά», βιάστηκε να απαντήσει. Κάγχασα από μέσα μου. Η κλασική απάντηση όσων δεν έχουν ιδέα από την υψηλή τέχνη του σκακιού.

«Θα 'θελες να παίξουμε, καλέ μου Βρύζα; Έτσι φιλικά. Να με μάθεις και καμιά κίνηση», συνέχισα ακόμα πιο αθώα, υφαίνοντας τον ιστό της παγίδας μου.

«Ναι, γιατί όχι; Ας παίξουμε».

«Σ' ευχαριστώ πολύ, καλέ μου Βρύζα».

Μειδίασα ελαφρώς, καθώς έφερνα τη σκακιέρα από μία εταζέρα

(καλή ομοιοκαταληξία ομολογουμένως). Κατά βάθος τον λυπόμουν τον Βρύζα. Εγώ είχα εντρυφήσει στη φιλοσοφία του σκακιού, είχα μαθητεύσει δίπλα σε σασολίν καλόγερους, ήμουν στενός φίλος του Μπόμπι Φίσερ (στο facebook) και είχα απομνημονεύσει εκατοντάδες ανοίγματα, τακτικές και ασκήσεις. Μπορούσα με έναν πύργο, έναν ίππο, τρία πιόνια και έναν αξιωματικό να κάνω ματ. Ο κακόμοιρος Βρύζας μόλις και με τα βίας θα ήξερε να στήνει τα κομμάτια. Αναπόλησα δοξασμένες στιγμές από τα προημιτελικά του πάλαι ποτέ μαθητικού πρωταθλήματος. Αποφασισμένος να μην δείξω έλεος, ξεκίνησα την επίθεσή μου με μια πρωσική άμυνα, η οποία ήτο πρακτικά ανίκητη.

Είκοσι επτά κινήσεις μετά, ο βασιλιάς μου είχε στριμωχτεί σε μια γωνία και προσπαθούσε να ξεφύγει απ' το ανελέητο ανθρωποκυνηγτό των στρατιωτών του Βρύζα.

«Ρουά», είπε για πολλοστή φορά ο παλαιστής. Ζοφερές μνήμες απ' το πρόσφατο παρελθόν ξυπνούσαν. Προσπαθώντας απ' την αρχή να κάνω το εντυπωσιακό άνοιγμα που κερδίζει έναν αρχάριο σε εννιά με δέκα κινήσεις, έχασα αναπάντεχα ένα πιόνι και δύο άλογα. Καθώς απέδωσα την αποτυχία σε καθαρή τύχη του Βρύζα, προσπάθησα να πραγματοποιήσω μερικούς ακόμα ρισκοκίνδυνους ελιγμούς, οι οποίοι αιχμαλώτισαν δύο πιόνια του Βρύζα (καθώς και τους δύο πύργους μου).

«Μα τι σας έχει πιάσει όλους με τα ρουά;» αναφώνησα αγανακτισμένος, προστατεύοντας το βασιλιά μου με ένα πιονάκι. Από δαύτα είχα ακόμα ένα σωρό. Ποτέ δεν καταλάβαινα γιατί ξεκινούσαμε με τόσα πολλά.

«Ρουά», είπε ο Βρύζας καρατομώντας το πιονάκι. Ο βετεράνος παλαιστής προφανώς σκόπευε να με βγάλει σύντομα νοκ-άουτ. Μειδίσασα ελαφρά. Παρά την τραγικότητα της στιγμής μπορούσα ακόμα να κάνω αξιόλογο χιούμορ.

«Εσείς οι νέοι βιάζεστε πολύ», νουθέτησα τον Βρύζα, κουνώντας απεγνωσμένα το βασιλιά μου πάνω, κάτω, δεξιά, αριστερά, δώθε, κείθε. «...Και όποιος βιάζεται σκοντάφτει», συμπλήρωσα σκουπίζοντας τον ιδρώτα απ' το μέτωπό μου. Η ζέστη ήταν ανυπόφορη. Μα πώς να

συγκεντρωθεί κάποιος με τόση ζέστη επιτέλους;

«Ρουά», απάντησε ο Βρύζας στην πνευματώδη παροιμία μου.

«Δεν ξέρετε να απολαμβάνετε το παιχνίδι», είπα σείοντας επιτιμητικά το κεφάλι μου και παράλληλα τον αγέρωχο βασιλέα μου.

«Ρουά».

«Καλά το έλεγα εγώ. Μπορεί το ράγκμπι να είναι ένα σπορ για χούλιγκαν που παίζεται από τζέντλεμαν, αλλά το σκάκι είναι ένα σπορ για τζέντλεμαν που παίζεται από χούλιγκαν».

«Ρουά», ήταν η ξερή απάντηση του Βρύζα.

«Προφανώς δεν γνωρίζεις φίλτατε ότι η καλύτερη επίθεση είναι η άμυνα».

«Ρουά και ρεν».

Η ώρα ήταν κρίσιμη. Από τους ήχους που έκαναν τα παγάκια πέφτοντας μέσα σε ποτήρια στην κουζίνα, έκρινα ότι ο Μάγος τελείωνε τους καφέδες και σύντομα θα επέστρεφε στο σαλόνι για να συσκευθούμε σχετικά με την απαγωγή. Αν κέρδιζα λίγο χρόνο μπορεί αυτή η παρτίδα να μην έλγηε ποτέ.

«Δώσε μου λίγο χρόνο να σκεφτώ», είπα στον Βρύζα κοιτώντας τη σκακιέρα και βάζοντας τα χέρια στις τσέπες μου.

«Μα έχει μόνο μία νόμιμη κίνηση ο βασιλιάς σου», διαμαρτυρήθηκε ο Βρύζας.

«Σου είπα, άσε με να σκεφτώ! Στην ίδια ακριβώς θέση βρισκόταν και ο Δούκας του Πιτερμπορό το 1647 αντιμετωπίζοντας τον Καρδινάλιο Ρισελιέ και κατάφερε να του κάνει ματ σε εξήντα τέσσερις κινήσεις- οι πέντε τελευταίες ενώ ξιφομαχούσαν».

Ο Βρύζας ξεφύσηξε, αλλά δεν απάντησε στην μπούρδα μου. Είχα έναν κρυμμένο άσσο στο μανίκι μου, ή μάλλον στην τσέπη μου. Ακριβώς τη στιγμή που ο Μάγος έμπαινε στο σαλόνι κρατώντας έναν δίσκο με καφέδες και τοστ, ύψωσα το ένα χέρι μου και έδειξα θεατρικά προς τα εκεί φωνάζοντας: «Να, κοίτα! Ο Μάγος με τους καφέδες και τα τοστ ζαμπόν-τυρί, ζαμπόν-τυρί, γαλοπούλα-ζαμπόν-τυρί-ντομάτα-μαγιονέζα!»

Αντανακλαστικά ο Βρύζας κοίταξε προς τα εκεί. Με μια αστραπιαία

κίνηση έβγαλα από την τσέπη μου τον εφεδρικό αξιωματικό που κουβαλούσα πάντα μαζί μου για τις απελπισμένες περιστάσεις. Μέχρι να ξανακοιτάξει ο Βρύζας τη σκακιέρα, τα χέρια μου ήταν πίσω στις τσέπες και ο νεόκοπος αξιωματικός προστάτευε το βασιλιά μου. Ο Βρύζας κοίταξε για λίγο μπερδεμένος τα κομμάτια, αλλά τελικά δεν είπε τίποτα για τον τρίτο αξιωματικό μου, που επιπλέον φαινόταν να είναι σε διαφορετική απόχρωση του λευκού απ' τους άλλους.

Τοστ και καφέδες απλώθηκαν μπροστά μας και αφήσαμε στην άκρη τη μισοτελειωμένη παρτίδα. Κάνοντας κατάχρηση του υποκριτικού μου ταλέντου, είπα στο Βρύζα ότι λυπόμουν που αφήναμε την παρτίδα στη μέση. Ο Βρύζας δεν απάντησε και δάγκωσε ένα τοστάκι όπως ένα λιοντάρι δαγκώνει μια γαζέλα. Για λίγη ώρα ακουγόταν μόνο το χρατς, χρατς από τα σαγόνια του.

Μασουλώντας μερικές φορές, έρχονται οι καλύτερες ιδέες.

18

Ανακατεύεται ο πύργος με τα τραπουλόχαρτα

Μία ακόμα μέρα είχε ξημερώσει πάνω απ' τη μικρή μας πόλη και τα πουλάκια κελαηδούσαν αμέριμνα τους αθώους σκοπούς τους.

Τα τελευταία είκοσι λεπτά κοιτούσα το πολυαγαπημένο μου lada. Είχαμε φάει ψωμί κι αλάτι μαζί. Κάποτε ήθελα να πάρουμε μέρος στο Παρίσι-Ντακάρ. Το lada είχε αρνηθεί κατηγορηματικά. Θυμάμαι ότι για μέρες δεν μιλιόμασταν μετά. Ήθελα να το πετάξω στη θάλασσα, αυτό κόντεψε να με σκοτώσει σε μια στροφή στην παλαιά εθνική (δεν είμαι κορόιδο να πληρώνω διόδια). Μετά, θυμάμαι, τα ξαναβρήκαμε. Κάναμε μια εκδρομή στα Αραχωβίτικα. Μείναμε ένα βροχερό βράδυ από λάστιχο και γελούσαμε με την καρδιά μας αγκαλιασμένοι. Δεν φτιάχνουν αμάξια σαν αυτό πια. Μαζί με την τυπογραφεία, τις κασέτες, την κολτσίνα, τη φουστάνελα και το θεσμό της προίκας, αργοπεθαίνει και η παραδοσιακή αυτοκινητοβιομηχανία. Χαλεποί καιροί.

Ο μαστρο-Τάσος μισοχωμένος μέσα στο καπό, ξεφύσηξε. Προσπαθούσε με ψυχή να αναστήσει τη μηχανή, αλλά ήταν ζόρικη αποστολή. Δεν είχα μάθει ακόμα αν ήταν μόνο η μπαταρία και η μίζα, ή και άλλα, ακόμα πιο άγνωστα εξαρτήματα. Προκειμένου να μην ρεζιλευτώ, είπα στο μαστρο-Τάσο να ρίξει μια ματιά και στο βεντιλατέρ, μία λέξη που είχα βρει στο google πατώντας αμάξι+βλάβη+μάστορας+εμπειρία.

Όπως και να είχε, το συνεργείο του μαστρο-Τάσου ήταν το καλύτερο. Καλή εξυπηρέτηση, καλές τιμές, σπάνια ανταλλακτικά, ο μαστρο-Τάσος ήξερε πολλά ρατσιστικά ανέκδοτα. Επίσης ήταν το μόνο σε ακτίνα σπρωξίματος από το σπίτι του Μάγου. Τελικά δεν είχα φέρει μαζί μου το τσαλακωμένο χαρτί της εγγύησης, γιατί ήταν στα κυριλλικά και η σφραγίδα είχε πάνω ένα σφυροδρέπανο. Όταν γύριζα σπίτι θα την πουλούσα στο ebay.

«Μαστρο-Τάσο! Το νου σου. Έτσι και καταφέρεις και το κάνεις καινούργιο, θα σε γεμίσω καφετιά», του είπα κλείνοντας το μάτι.

Ο μαστρο-Τάσος με κοίταξε παραξενεμένος. «Καφετιά; Τι καφετιά;»

«Ε, ευρώ», απάντησα. «Ξέρεις. Καφετιά». Έτριψα τον δείκτη με τον αντίχειρά μου και του ξανάκλεισα το μάτι. Μετά έφερα αργά τον δεξί μου δείκτη στον κρόταφο, για να του δείξω να έχει το νου του. *Τον μπαγάσα, τι πλακατζής είναι!* Από εκείνον είχαν ακούσει και το ανέκ-

δοτο με τον μισό άνθρωπο, μισό πορτοκάλι.

Ο μαστρο-Τάσος κούνησε το κεφάλι του, έφτυσε μια βρисиά και συνέχισε να στριφογυρίζει ένα κατσαβίδι πάνω σε κάτι ανοξειδωτα μπουλόνια. Τουλάχιστον έτσι έμοιαζαν τα μπουλόνια στη φαντασία μου.

Ακούμπησα στη σκουριασμένη οροφή του lada, έβγαλα απ' την τσέπη μου το κινητό και μπήκα στο facebook, έτσι, χωρίς λόγο. Να ανανεώσω το status μου, να πατήσω μερικά like, να προσθέσω στις γλώσσες μου τα hindu. *Α, ενδιαφέρον, η φίλη Βιβή ανέβασε φωτογραφίες με το καναρίνι της! Μα τι ομορφούλι που είναι! Μου αρέσει! Α, και ο Μάικ έβγαλε το καινούργιο βιβλίο του απ' τις βορειοδυτικές εκδόσεις, το «1.000.000 στιγμές», ISBN 978-960-99666-0-3, μπορούμε να το βρούμε στην Πρωτοπορία. Μου αρέσει!*

Εκείνη τη στιγμή άκουσα από κάπου πίσω το κλικ που κάνει μια φωτογραφική μηχανή και μετά ένα κελαруστό γέλιο. Σήκωσα το κεφάλι απότομα. Στην είσοδο του συνεργείου στεκόταν μια χαριτωμένη κοπέλα, κρατώντας μία απαρχαιωμένη φωτογραφική μηχανή. Κοίταξα καλύτερα.

Ήταν η Λίζα.

Η ΛΙΖΑ;!

Ναι, η Λίζα. Γιατί όχι;

Πρέπει να είχα πολύ μπλεγμένη έκφραση στο πρόσωπό μου, γιατί συνέχισε να γελάει και να με βγάζει φωτογραφίες. «Ήσασταν τόσο αστείοι. Εσύ με το υπερσύγχρονο κινητό και ο κύριος με το κατσαβίδι να σκαλίζει το lada». Ο μαστρο-Τάσος δεν έδωσε σημασία στη Λίζα. Στην εποχή του είχε δει πολλές, φαινομενικά αθώες, κορασίδες. Σήμερα τις βλέπεις στα μπαρ και στα κλαμπς, τότε στην εκκλησία. Αλλά τα βασικά μέρη μιας γυναίκας δεν αλλάζουν. Και ο μαστρο-Τάσος κατηγοριοποιούσε τις γυναίκες ως εξής: οι μισές ήταν σουπιές και οι άλλες μισές σούπες. Χωρίς να σηκώνει το κεφάλι του τον άκουσα να μονολογεί κάτι για «σιάξιμο», «τρόμπα» και «μοντάρισμα».

Εν κινήσει έγραψα στο status «Αpistefti Simptosi!! ε> ^^ ο_Ο» και πλησίασα τη Λίζα, έκπληκτος ακόμα.

«Γεια σου Γιάννη», είπε.

«Γεια σου Λίζα», είπα.

Χαμογέλασε αμήχανα: «Α! Νόμιζα ότι δεν θα θυμόσουν τ' όνομά μου».

Χαμογέλασα αμήχανα: «Όχι, όχι. Δεν γνωρίζω τόσες πολλές χαριτωμένες μισομεθυσμένες κοπέλες». Δεν ήταν και πολύ έξυπνο. Συνήθως προβάρω αρκετές φορές τις ατάκες που είναι να πω, αλλά η Λίζα είχε εμφανιστεί πολύ ξαφνικά.

«Δικό σου είναι το αμαξάκι Γιάννη;»

«Ναι, είναι το αγαπημένο μου lada. Έχουμε γυρίσει τα μισά βουλκανιζατέρ της Ελλάδας με αυτό. Λαμία, Γύθειο, Βόνιτσα, Ύδρα, Νευροκόπι, Λαγονήσι, Ψαρονέφρι, Αρμαντίλο». Πάνω στη φούρια μου, πέταγα άσχετα μέρη για να την εντυπωσιάσω.

Αφού είπε ότι συνηθίζει να κάνει βόλτες στην πόλη για να βγάλει φωτογραφίες με τη σοβιετική της μηχανή που λειτουργούσε με φιλμ και δεν ήταν από τα μοντέρνα, ψηφιακά μαραφέτια, μου εξήγησε ότι εξαιτίας του διαβάσματος για την εξεταστική είχε μέρες να πάει στο παρηκμασμένο ροκάδικο για να ακούσει τον αγαπημένο της Φρανκ Ζάπα. Παρ' ότι ο Ζάπα για μένα ισοδυναμούσε με κινέζικο βασανιστήριο, τη διαβεβαίωσα ότι έχω κατεβασμένους όλους τους δίσκους του και επίσης τον έχω κάνει like. Επίσης είπα ότι κι εγώ είχα μπλέξει με μια παράξενη υπόθεση και δεν είχα χρόνο για πολλά-πολλά. Μου είπε ότι είχε διαβάσει στο blog μου έναν όμορφο στίχο: «Μ' ένα τίποτα έζησα / Μονάχα οι λέξεις δε μου αρκούσανε». Παράλειψα να αναφέρω ότι ο στίχος ήταν κλεμμένος και της είπα ότι έκανε πολλή ζέστη την τελευταία εβδομάδα. Μετά είπε ότι μόλις είχε διαβάσει ένα τραγικό βιβλίο για τη Σμύρνη. Εγώ είπα ότι ίσως από την επόμενη εβδομάδα δρόσιζε. Είπε ότι το βιβλίο ήταν εντελώς μάπα και το είχε εκσφενδονίσει στα σκουπίδια. Εγώ απάντησα ότι συχνά παρατηρούνται χαμηλά βαρομετρικά αυτή την περίοδο.

Ακριβώς όταν η συζήτηση πλησίαζε να στερέψει και θα έπρεπε ο καθένας να ακολουθήσει το δρόμο του, αποφάσισα για πρώτη φορά τις τελευταίες μέρες να κάνω επιτέλους μια σοβαρή κίνηση, που ίσως –ίσως λέω– οδηγούσε σε ματ. Πήρα το υπερ-άνετο ύφος μου και ρώ-

τησα τη Λίζα: «Αν έχεις χρόνο καμιά φορά, πάμε για κάνα καφέ. Συνήθως είμαι ελεύθερος κάποιες Τετάρτες...» Έκανα για λίγο ότι σκεφτόμουν και συνέχισα: «...Αλήθεια Λίζα, τη μέρα έχουμε σήμερα;»

«Τετάρτη είναι. Αλλά δεν ξέρω αν μπορώ σήμερα».

«Κοίτα και τις Πέμπτες εδώ που τα λέμε, ελεύθερος είμαι».

Η Λίζα χαμογέλασε. Μια μικρή νίκη.

Κάπου στο βάθος ο μαστρο-Τάσος ξερόβηξε. Το ήξερα εκείνο το ξεροβηχητό. *Ω, ήταν ύπουλος ο μαστρο-Τάσος.*

Ανταλλάξαμε τηλέφωνα (τους αριθμούς), δώσαμε τα χέρια και η Λίζα έφυγε να βγάλει κι άλλες φωτογραφίες με τη σοβιετική της μηχανή κλπ κλπ. Την είδα να απομακρύνεται σαν χαρούμενη ηλιαχτίδα που έχει δραπετεύσει από ένα ουράνιο τόξο. Σαν λιλά σύννεφο που διασχίζει το βόρειο πολικό Σέλας. Σαν αφράτο σταφιδόψωμο που...

Μπιπ, μπιπ. Μπιπ, μπιπ.

Με διέκοψε ο ήχος γραπτού μηνύματος. Κοίταξα την οθόνη του κινητού. Ήταν από τον Μάγο: «Πρέπει να έρθεις, απαιτείται η επείγουσα παρουσία σου. ΕΛΑ! ΤΩΡΑ!»

Στράφηκα στο μαστρο-Τάσο, που ξέσφιγγε κάτι βίδες. Είχε πάρει το δήτην αδιάφορο ύφος του, είχε έτοιμη την ατάκα, το έβλεπα. Αν άνοιγα κουβέντα προβλεπόταν καζούρα.

«Πρέπει να φύγω μαστρο-Τάσο... Κάτι συνέβη, σημαντικό».

«Εντάξει Γιαννάκη. Εγώ θα παλέψω λίγο ακόμα με το θηρίο», είπε δείχνοντας το ημιθανές lada.

Έσκασα στα γέλια. *Τι χιούμορ αυτός ο άνθρωπος!*

Και καλές τιμές, εννοείται.

19

Γρίφοι στο σκοτάδι

Φτάνοντας στο σπίτι βρήκα τον Μάγο πάνω απ' το τηλέφωνο να δίνει οδηγίες. Ευτυχώς είχα προλάβει. Αφού ζύγισα τα ψιλά στην τσέπη μου, έδειξα τον αριθμό τρία με τα δάχτυλά μου. Ο Μάγος κατένευσε σοβαρός.

Απλώθηκα στον καναπέ δίπλα στον Βρύζα που επεξεργαζόταν έναν κύβο του Ρούμπικ, ο οποίος εδώ και καιρό έβοσκε σκόνη σε ένα τραπεζάκι. Ήξερα ότι έπρεπε να δράσω γρήγορα και να του αποσπάσω την προσοχή· αν τον άφηνα, ήταν ικανός να τον λύσει. Αυτό θα σήμαινε αυτόματα ότι κατέρρεε το αξίωμα που είχα βγάλει εδώ και αρκετά χρόνια, δηλαδή ότι ο κύβος του Ρούμπικ δεν λύνεται με καμία από τις δυνάμεις που είναι γνωστές στον άνθρωπο.

«...Και λοιπόν Βρύζα; Παλαιστής είπαμε, ε;»

«Αχά», είπε χωρίς να πάρει τα μάτια του απ' τον κύβο.

«Και έχεις παλέψει ποτέ με τον Χαλκ Χόγκαν;»

«Όχι».

«Με τον Απόστολο Σουγκλάκο;»

«Όχι».

«Με τον Απόστολο Γκλέτσο;»

«Ούτε».

«Χμ...» είπα εμφανώς επιτιμητικά. *Σιγά τον παλαιστή. Ούτε εγώ έχω παλέψει με αυτούς.*

«Πάω λίγο μέσα να δω αν έγινε τίποτα στο ίντερνετ», είπε ο Μάγος και έφυγε να πάει λίγο μέσα να δει αν είχε γίνει τίποτα στο ίντερνετ.

Την ίδια ώρα ο Βρύζας είχε αρχίσει να περιστρέφει μια πλευρά του κύβου. *Ω, όχι! Δεν θα επέτρεπα να γίνει αυτό. Έπρεπε κάτι να σκεφτώ, μια γρήγορη ατάκα να του αποσπάσω την προσοχή. Ο Βρύζας ήδη είχε βάλει στη σειρά τρία τετραγωνάκια του ίδιου χρώματος. Έπρεπε να βιαστώ. Σκέψου Γιάννη, σκέψου διάολε σαν να μην υπάρχει αύριο!*

Και τότε μου ήρθε μια φαινή ιδέα που αποδείχθηκε σωτήρια. Αποφάσισα να κάνω το κλασικό κόλπο που κάνουν σε όλες τις ταινίες: κοιτάξα το σαλόνι γύρω μου.

«Βρύζα που λες, κάποτε ο Μάγος είχε πάρει έναν τιμητικό έπαινο στους προσκόπους επειδή είχε δέσει πέντε κόμπους».

«Μχμ», έκανε ο παλαιστής. Δεν είχε ενθουσιαστεί. Και με το δικίο του. Αυτοί οι πρόσκοποι είναι πάντα υπερβολικοί. *Μα είναι δυνατόν να δίνουν έπαινο σε κάποιον επειδή έδεσε πέντε κόμπους; Σιγά τα λάχανα. Εκτός βέβαια αν εννοούν πέντε διαφορετικούς. Τότε, οκ, αλλάζει το ζήτημα.* Ο Βρύζας είχε αρχίσει να σκαλίζει και τις άλλες πλευρές του κύβου. Η πίεση του χρόνου γινόταν αφόρητη.

«Και που λες Βρύζα, ο Μάγος είχε πάρει την Κυριακή το Βήμα». Καμιά αντίδραση. «Το Βήμα έδινε δώρο ένα dvd με ταινία. Του Χόλγουντ». Τίποτα. «Και επίσης είχε ένα ρεπορτάζ για όλη την αλήθεια για τους ημιυπαίθρειους, περισσότερα στη σελ. 18. Έτσι έλεγε το Βήμα της Κυριακής».

«Χμμ». Απάντησε ο Ελευθεριάδης. Μάλλον δεν είχε ημιυπαίθρειους στην κατοχή του. Ας το σημειώνα αυτό, κάπου μπορεί να χρησίμευε αργότερα.

«Α, δεν ξέρω Βρύζα αν ήσουν στο γάμο των γονιών του Μάγου. Η μητέρα του φορούσε ένα μακρύ λευκό νυφικό και ο πατέρας του ένα βαθύ μπλε κουστούμι. Είχε μουστάκι τότε ο πατέρας του Μάγου. Και ήταν πολύς κόσμος. Σε μια εκκλησία με καμπαναριό. Και όλοι φορούσαν ρούχα της δεκαετίας του '70».

«Χμ».

«Και –δεν ξέρω αν το γνωρίζεις– υπάρχουν και παζλ με παλιούς χάρτες της Ευρώπης. Μερικοί τους κρεμάνε στους τοίχους τους. Από καρφιά. Και βάζουν και τζάμι μπροστά. Και είναι ο χάρτης πίσω. Της Ευρώπης. Παλιός χάρτης, πολύ. Και στην πραγματικότητα είναι παζλ. Της Ευρώπης».

«Φχμ». Ο Βρύζας σκεφτόταν πολύ έντονα, είχε ήδη βάλει στη σειρά αρκετά τετράγωνα. Δίχως περιστροφές έπαιξα το τελευταίο ισχυρό χαρτί μου:

«Ίσως να μην το είχες παρατηρήσει ενωρίτερα Βρύζα, αλλά οι κουρτίνες στο σπίτι του μάγου είναι μπλε και έχουν κίτρινα λουλούδια πάνω και κάτι πορτοκαλί φάσεις, που δεν καταλαβαίνω τι είναι ακριβώς. Και κάτι σχέδια μυστήρια, δεξιά από τα πορτοκαλί και πράσινο κάτω και αριστερά κίτρινο και λευκό και πάνω μπλε. Ξες ποιο μπλε

λέω, αυτό που είναι πρασινοκόκκινο και λίγο κιτρινομπλέ».

Ο Βρύζας παράτησε απότομα τον κύβο κάτω και με κοίταξε συνοφρυωμένος. Οι γροθιές του είχαν σφίξει, φαινόταν έτοιμος να με βαρέσει. Ευτυχώς εκείνη τη στιγμή με γλίτωσε το κουδούνι της εξώπορτας. Τα σουβλάκια/γύροι είχαν φτάσει. Περιποιημένα. Ήταν απ' τον Μπάμπη άλλωστε.

Αφού κρατσάνισαμε τα σουβλάκια/γύρους και ήπιαμε τις μπίρες μας, αράξαμε στους καναπέδες. Πήρα το τηλεκοντρόλ κι έκανα κίνηση να ανοίξω την τηλεόραση, αλλά πάλι βρέθηκα να αντικρίζω το κενό. Είχα ξεχάσει ότι ο Μάγος την είχε ξεφορτωθεί. Ήταν κρίμα γιατί κάπου, σε κάποιο κανάλι, θα έδειχνε μπάλα. Μερικές φορές βλέπω την μπάλα. Μου αρέσει κι ας θεωρούμαι άνθρωπος του πνεύματος. Όπως είχα πει και παλιότερα, η μπάλα είναι το όπιο του λαού. Παίζω κι εγώ καμιά φορά. Σέντερ φορ. Οφείλω να παραδεχτώ ότι έχω μία έφεση στο σκοράρισμα.

«Τι άλλα νέα;» ρώτησα, έτσι για να ρωτήσω.

Ο Βρύζας ρεύτηκε και ο Μάγος απλώς με αγνόησε.

«Τι ώρα να 'χει πάει;» ξαναρώτησα.

«Λογικά, εννιά», είπε ο Μάγος χωρίς να έχει λογική η εκτίμησή του. Θα μπορούσε να είναι 5 ή 12. Ή 34.

«Έκανε καμιά μεταγραφή ο πρόεδρος;»

«Είπανε δοκιμάζει έναν Τσεχοσλοβάκο. Μπακοχάφ».

Χμ, δεν ήταν άσχημο. Οι ανατολικοί ξέρουν πολύ μπάλα. Επίσης στο μυαλό του Μάγου η Τσεχοσλοβακία ήταν ακόμα ενωμένη.

«Και τι λέτε να κάνουμε;»

Ο Βρύζας ξαναρεύτηκε. Είχε βουτήξει σε πολύ φοινικέλαιο τις πίτες ο Μπάμπης. Καλός, χρυσός, αλλά μερικές φορές νομίζει ότι οι πελάτες του χρειάζονται τόσο λάδι όσο κι οι στροφαλοφόροι υδροηλεκτρικών φραγμάτων. Ο Μάγος τεντώθηκε.

«Εμένα είναι να με πάρει ο ύπνος. Δεν πάμε να πιούμε κάνα ποτό; Έχει και ζέστη. Αν λείπει το αφεντικό κερνάω σφηνάκια».

Σήκωσα τους ώμους. *Ναι, γιατί όχι; Σάμπως είχαμε και τίποτα καλύτερο να κάνουμε;*

20

Λοιπόν, ας ανακεφαλαιώσουμε

«Λοιπόν, ας ανακεφαλαιώσουμε», είπε το επόμενο πρωί ο Βρύζας, στις δυόμιση το μεσημέρι, που μόλις είχαμε ξυπνήσει. Εγώ και ο Μάγος κουνήσαμε πάνω-κάτω τα κεφάλια μας. Επίσης αναδεύσαμε τους καφέδες μας. Ο Βρύζας συνέχισε την αγόρευσή του: «Τον Χάκερ τον απήγαγαν επειδή σκάλισε εκεί που δεν έπρεπε και έμαθε πολλά. Αλλά δεν ξέρουμε τι ακριβώς ήξερε. Ούτε ποιοι τον απήγαγαν. Σε αυτό ακριβώς το συμπέρασμα καταλήγουμε μετά από τέσσερις ή πέντε ημέρες εντατικών ερευνών.

»Αναμφίβολα ήταν κάτι που είχε σχέση με το χρηματοπιστωτικό σύστημα της χώρας, το μνημόνιο, το δίπολο ευρώ-δραχμή εν γένει. Υπάρχουν ισχυρές ενδείξεις ότι όσα καίριας σημασίας έμαθε, ενόχλησαν. Τα γρανάζια σκοτεινών παρακρατικών υπηρεσιών κινήθηκαν. Τα μόνα πραγματικά στοιχεία που έχουμε είναι η τελευταία εκτύπωση που έκανε στο νετ-καφέ και η κάρτα που άφησαν οι απαγωγείς στην υπάλληλο. Η κάρτα έχει σημειωμένο μόνο έναν αριθμό κινητού τηλεφώνου, 6947321180. Τίποτε άλλο. Όσο για την εκτύπωση... Χμ, είναι λίγο περίεργη».

Κοιτάξαμε την κόλα Α4 που βρισκόταν απλωμένη στο κέντρο του τραπεζιού. Πάνω της είχε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι ευρώ, εκτυπωμένο σε φυσικό μέγεθος, με έγχρωμες και τις δύο όψεις του.

«Τι στο καλό σημαίνει αυτό; Γιατί ο Χάκερ πήγε σε ένα νετ-καφέ και εκτύπωσε ένα εικοσάευρω;» αναρωτήθηκε ο Βρύζας, με το δίκιο του.

Κανείς δεν είχε ιδέα. Προφανώς ο Χάκερ δεν σκόπευε να παράγει πλαστά χαρτονομίσματα, τουλάχιστον όχι χρησιμοποιώντας εκτυπωτή σε νετ-καφέ. Άλλωστε αυτό ήταν ένα σχέδιο που είχαμε εγκαταλείψει στο γυμνάσιο. Και δεν νομίζω να έψαχνε να βρει κρυμμένα μηνύματα από τους Ελ, τα οποία εμφανίζονταν αν διπλώνες το χαρτονόμισμα με κάποιον απίθανο τρόπο. Άλλωστε αυτό ήταν ένα σχέδιο που είχαμε εγκαταλείψει στο λύκειο.

«Μήπως σκόπευε να φτιάξει πλαστά χαρτονομίσματα;» ρώτησε ο Βρύζας. *Μα καλά δεν μπορούσε να διαβάσει τις σκέψεις μου;* Εγώ και Μάγος κουνήσαμε αρνητικά τα κεφάλια μας. Πλαστά χαρτονομίσματα; Ούτε καν.

«Αν καλούσαμε στον αριθμό τηλεφώνου της κάρτας;» πρότεινε δειλά ο Μάγος.

«Δεν ξέρω... Σε τι θα ωφελούσε αυτό;» αντέτεινα.

«Θα μπορούσαμε να προσποιηθούμε ότι έχουμε σημαντικές πληροφορίες για την εξαφάνιση του Χάκερ και να εκβιάσουμε μια συνάντηση σε δημόσιο μέρος για διαπραγματεύσεις. Τότε ένας από εμάς χρησιμοποιώντας τακτικές κάλυψης-απόκρυψης θα κρυφτεί σε μια παρακείμενη καφετέρια και θα τραβήξει φωτογραφίες με τηλεφακό».

Κάρφωσα με δολοφονικό βλέμμα το Μάγο.

«Την τελευταία φορά που επιχειρήσαμε κάτι τέτοιο, συνέβη η απαγωγή η ίδια, αν θυμάσαι καλά Μάγε», επισήμανα ξερά.

«Από το σπίτι του Χάκερ δεν είχαμε αφαιρέσει έναν σκληρό δίσκο; Δεν τον κοιτάξαμε ποτέ για στοιχεία», άλλαξε θέμα ο Μάγος.

Κούνησα δεξιά-αριστερά το κεφάλι μου.

«Δεν ήταν σκληρός δίσκος τελικά. Ήταν μια απολιθωμένη σοκολάτα υγείας σε σχήμα σκληρού δίσκου. Έλιωσα μερικά κομμάτια σε ένα κατσαρολάκι και τα έφαγα μια κύα νύχτα».

Χαμηλώσαμε ξανά τα κεφάλια μας. Αρχίσαμε να σκεφτόμαστε έντονα. Είναι δύσκολο να σκεφτείς έντονα. Ο Βρύζας είχε πλησιάσει τη μούρη του πολύ κοντά στην κόλα A4 και κάτι ετοιμάστηκε να συμπεράνει, αλλά τότε είδα την ώρα και πετάχτηκα πάνω:

«Ωπ, πήγε κιόλας τρεις παρά. Σόρυ παιδιά, εγώ πρέπει να την κάνω. Έχω ένα σημαντικό ραντεβού. Θα τα πούμε αργότερα αν είναι. Να έχετε το νου σας εσείς, μιλάμε».

Ο Βρύζας με κοίταξε απορημένος να μαζεύω κινητό, λεφτά και κλειδιά. Ο Μάγος σχεδόν τα πήρε:

«Μα τι γίνεται επιτέλους; Μία θα έρχεσαι, μία θα φεύγεις εσύ; Αφού δεν θα 'χει φτιαχτεί το lada ακόμα και ούτε θα 'χει έρθει το iphone, πού στο καλό πας; Έχουμε δουλειά εδώ ρε Γιάννη. Τον Χάκερ μπορεί να τον βασανίζουν αυτή τη στιγμή που μιλάμε. Να τον έχουν δεμένο σε ένα σιδερένιο κρεβάτι και να του κάνουν ηλεκτροσόκ. Χτες το βράδυ –αν θυμάσαι καλά– είχε κάτι πτώσεις τάσης στο ροκάδικο».

«Μάγε, σου είπα. Έχω κάτι σημαντικό. Που είναι... πολύ σημαντι-

κό. Δεν αναβάλλεται για κανένα λόγο. Θα πάρω και τα δεύτερα κλειδιά γιατί μπορεί ν' αργήσω. Μην με κοιτάς έτσι. Δεν θα έφευγα αν δεν ήταν αδήριτος ανάγκη», συμπλήρωσα για να τον ψαρώσω.

«Τι σημαντικό και αδήριτος ρε μαλάκα; Να βρεις τη Λίζα δεν πας; Τόσο απαραίτητο είναι που πρέπει να γίνει τώρα, σήμερα; Εδώ έχουμε να κάνουμε με μια απαγωγή, το καταλαβαίνεις; Μας κυνηγούν χίλιοι κίνδυνοι. Παίζουμε τις ζωές μας κορώνα-γράμματα. Δεν αφήνεις τις χαζογκόμενες για αργότερα; Επειδή δηλαδή τώρα σε θυμήθηκε, θα πρέπει να της κάνουμε τεμενάδες;»

Στένεψα τα μάτια μου. Με είχε νευριάσει όσο δεν πήγαινε. Ήθελα να τον εκδικηθώ. Άνοιξα ορμητικά την εξώπορτα. Τον κοίταξα με πύρινο βλέμμα. Το ήξερα ότι θα μετάνιωνα αυτά που θα έλεγα, αλλά δεν συγκρατήθηκα: «ΠΑΡΑΤΑ ΜΕ ΜΑΓΕ! Θα κάνω ό,τι θέλω. Και ο Μπρους Γουίλις είναι νεκρός στην Έκτη Αίσθηση! Μαλάκα!»

21

Deus Ex Machina

Όρες κύλησαν προς κάθε κατεύθυνση.

Μην αναρωτιέστε πώς καταλήξαμε στο σπίτι της Λίζας. Μερικές φορές συμβαίνουν πράγματα που ούτε το δαχτυλίδι του Σάουρον δεν έχει προβλέψει. «Είναι λίγο ακατάστατα», με προειδοποίησε γυρίζοντας δύο φορές το κλειδί στην πόρτα. Προφανώς σε κανένα από τα πέντε τρισεκατομμύρια παράλληλα σύμπαντα δεν θα με πείραζε η ακαταστασία του σπιτιού της. «Και έχω κρεμασμένες κάτι φωτογραφίες να στεγνώσουν», συμπλήρωσε ανοίγοντας την πόρτα. *Ναι, ναι, οκ. Πάμε παρακάτω. Έχουμε πάει στρατό, τίποτα δεν μας τρομάζει.*

Αλήθεια, δεν θυμάμαι αν σας έχω αφηγηθεί εμπειρίες από τη θητεία μου στον ελληνικό στρατό ή αλλιώς Ε.Σ. για συντομία. Υπηρέτησα μία δύσκολη εποχή και για εμένα και για τον ελληνικό στρατό. Είχα ξεκινήσει μόλις να γράφω την επαναστατική ποιητική μου συλλογή με τίτλο «Ο θάνατος των ερώτων της αγάπης» (οι γενικές δίνουν λογοτεχνικό βάρος) και ο ελληνικός στρατός μου είχε ζητήσει να επανδρώσω μία μάχιμη μονάδα κρούσης σε ένα ανεμοδαρμένο νησί του Αιγαίου. Δυστυχώς δεν μπορώ να αποκαλύψω περισσότερα στοιχεία γιατί ο ελληνικός στρατός έκρινε ότι είναι απόρρητα.

Μπήκαμε μέσα. Φυσικά δεν ήταν καθόλου ακατάστατα και όντως παντού υπήρχαν κρεμασμένες από μανταλάκια φωτογραφίες. Το δωμάτιο ήταν βαμμένο με ρίγες σε χαριτωμένους συνδυασμούς, αρκετά κοριτσίστικο και με παράταιρη μόνο μια αφίσα του Τσε Γκεβέρα, στην οποία επικέντρωσα την προσοχή μου. Η κατάσταση απαιτούσε λεπτούς χειρισμούς. Εδώ έπρεπε να επιστρατεύσω δύο πράγματα. Κατ' αρχάς κάποια στιγμή να αναφέρω τυχαία ότι το Αμελί συγκαταλέγεται στις πέντε αγαπημένες μου ταινίες. Κατά δεύτερον να προσπαθήσω να θυμηθώ –από το τελευταίο βιβλίο που μου είχε δανείσει ο Μάγος– αν ο Τρότσκι ήταν με τους καλούς ή τους κακούς. Επίσης οπωσδήποτε να δείξω ότι μ' αρέσουν πολύ τα μωράκια και τα γατάκια. Α, και ο Τζόνι Ντεπ. Πάντα ψηλά στη λίστα ο Τζόνι Ντεπ.

«Πώς σου φαίνεται το σπίτι μου Γιάννη; Δεν είναι πολύ μεγάλο ούτε καινούργιο, αλλά το έβαψα όπως ακριβώς ήθελα. Και τα φωτιστικά τα έφτιαξα μόνη μου, όπως κι εκείνα τα ράφια εκεί. Τις κούκλες μου τις

φέρανε από Ισπανία και το κιλίμι το είχε πετάξει κάποιος στα σκουπίδια. Μου πήρε δύο εβδομάδες όλη η διαμόρφωση, αλλά χαλάλι».

«Τέλειο είναι. Μ' αρέσουν πολύ τα φωτιστικά. Και τα ράφια. Και οι κουκκλες– με την καλή έννοια. Και το κιλίμι. Και τα σκουπίδια. Και όλες αυτές οι φωτογραφίες που κρέμονται να στεγνώσουν το κάνουν να μοιάζει με σκηνικό από ταινία. Προσωπικά, θεωρώ ότι η φωτογραφία είναι η όγδοη τέχνη», πρόσθεσα με ύφος έμπειρου καπετάνιου παγοθραυστικού που μόλις έχει επιστρέψει από τον αρκτικό κύκλο. Ένας εύκολος πόντος υπέρ μου.

Η Λίζα χτύπησε καφέ σε δύο ποτήρια και άνοιξε την κατάψυξη να πάρει παγάκια. Εγώ έσκυψα για να αποφύγω τις φωτογραφίες και κάθισα στην άκρη του κρεβατιού χαζεύοντας το χώρο. Σε μια εταζέρα αναπαυόταν μία γυάλινη σκακιέρα με τα πιόνια στημένα. Άνοιξα το στόμα μου για να προτείνω μια παρτίδα, αλλά το έκλεισα βιαστικά. Δεν είχα ξαναπαιξει σε γυάλινη σκακιέρα. Αν στριμωχνόμουν πολύ, σίγουρα δεν θα μπορούσα να τη σκουντήξω “κατά λάθος”. Επίσης ο λευκός αξιωματικός και ο μαύρος πύργος που κουβαλούσα στην τσέπη μου ήταν πλαστικοί. Παρατήρησα ότι στο γραφείο υπήρχε ένα χαριτωμένο μουσικό κουτί. Είχε έρθει η ώρα. Το έδειξα καθώς η Λίζα επέστρεφε με τους καφέδες.

«Α, κοίτα, έχεις ένα μουσικό κουτί! Τα λατρεύω τα μουσικά κουτιά Λίζα. Τι μελωδία παίζει; Μήπως είναι απ' το Αμελί;»

«Εεε... Όχι, καμία σχέση».

«Ααα... Ωραία. Το Αμελί συγκαταλέγεται στις πέντε αγαπημένες μου ταινίες». Το “συγκαταλέγεται” έδινε κύρος στα λεγόμενά μου. Πόντος.

Η Λίζα με κοίταξε αμήχανα, αλλά δεν σχολίασε. Αποφάσισα να καθυστερήσω λίγο πριν εισάγω τον Τρόσκι στη συζήτηση. Φευγαλέα αναρωτήθηκα αν με έπαιρνε να πω ότι το Αμελί έχει στηριχτεί στη ζωή και τα έργα του. Ποτέ δεν ξέρεις.

«Και με τι τρέχεις τον τελευταίο καιρό;» ρώτησε με ενδιαφέρον. Νωρίτερα, όταν ήμασταν στο Κάρμα και τρώγαμε βάφλες –η δικιά μου λεμόνι–, άφησα να εννοηθεί ότι είχα ανακατευτεί σε κοσμοϊστορικά γεγονότα. Γεγονότα του στιλ “καλύτερα μην μπλέξεις μαζί μου, όσα λι-

γότερα ξέρεις, τόσο καλύτερα”.

«Τίποτα μωρέ Λιζάκι. Δικά μου πράγματα. Ήρθαν κάτι καινούργιοι λιμοκοντόροι και βάλανε κανόνες στην μπίζνα», εξήγησα αινιγματικά. Δεν υπήρχε λόγος να τραβήξω και τη Λίζα στη δίνη της ιστορίας. Ίσως μια μέρα, όταν όλα θα έχουν τελειώσει, να βρεθούμε σε μια παραλία στις νήσους Καϋμάν με Μαργαρίτες στα χέρια και να γελάμε με την ανάμνηση της απαγωγής. Η Μαργαρίτα είναι ένα δημοφιλές κοκτέιλ.

«Είπες πριν στον καφέ ότι παίζεις πολύ σκάκι, ε;» ρώτησε, επίσης με ενδιαφέρον.

Μαγκώθηκα. Έπρεπε οπωσδήποτε να αποφύγω την παρτίδα με κάποιον έξυπνο τρόπο. Όπως θα έκανε και ο Σέρλοκ Χολμς ή ο Τέλης Σαββάλας: «Ξέρεις Λίζα... Παίζω, ναι, και μάλιστα καλά. Μια φορά είχα τερματίσει στην πρώτη τριάδα ενός μαθητικού πρωταθλήματος – ίσως να το έχεις διαβάσει στο blog μου. Αλλά σήμερα Λίζα δεν γίνεται. Μου το απαγόρευσε το ζώδιο. Ήταν ξεκάθαρο για σήμερα. Παρθένοι, μην αγγίξετε πιόνια σκακιού και σε καμία περίπτωση μην επιχειρήσετε μεγάλο ροκέ». Η Λίζα δεν απάντησε. Βασικά με κοίταξε λίγο σαν εξωγήινο. Έπρεπε να τα μπαλώσω: «Ξέρεις, για εμένα τα ζώδια δεν αντιπροσωπεύουν τίποτε άλλο, παρά μία επιφανειακή, ψυχαγωγική απασχόληση. Η πραγματική μου πίστη έγκειται στον ωροσκόπο. Ο ωροσκόπος είναι θεωρώ η ενδέκατη τέχνη του ανθρώπου». Καμία αλλαγή στην έκφρασή της. Έπρεπε να τα ξαναμπαλώσω: «Βέβαια, για να λέμε του στραβού το δίκιο, εγώ δεν πιστεύω στην αστρολογία καθόλου. Ούτε καν δηλαδή. Είναι βλακείες που διαβάζουν οι χαζές γυνακούλες». Ούτε πάλι απάντησε. Καλύτερα να σταματούσα να μιλάω.

Σιωπή απλώθηκε ανάμεσά μας. Κοιτάξαμε και οι δύο αμήχανα μες στα ποτήρια μας. Καφές. Τίποτα παραπάνω εκεί. *Μήπως είχε έρθει η ώρα του συντρόφου Τρότσκι;* Κοιταχτήκαμε. Έγειρε ανεπαίσθητα προς το μέρος μου. Είδα σε αργή κίνηση τα μαλλιά της να κυματίζουν, ένωσα το άγγιγμα του χεριού της. Και τότε συνέβη το πιο παράξενο πράγμα. Τα μάτια μου αγκιστρώθηκαν από μια φωτογραφία πίσω από τον ώμο της. *Δεν ήταν δυνατόν!* Πετάχτηκα πάνω σαν να με είχε χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα.

Με ορθάνοιχτα μάτια έδειξα τη φωτογραφία: «Δεν είναι δυνατόν! Αυτή... Αυτοί... Το κατάστημα με τα παπούτσια... Το καρτοτηλέφωνο... Ο κάδος σκουπιδιών», ψέλλισα εμβρόντητος.

«Μα, τι είναι, τι έπαθες;»

«Η φωτογραφία... Η φωτογραφία αυτή! Η φωτογραφία... Ο κόσμος. Το φορτηγό...» Τραύλιζα απ' την αναστάτωσή μου.

Η Λίζα σηκώθηκε και ξεκρέμασε τη φωτογραφία που έδειχνα: «Ναι... Την τράβηξα πριν μερικές μέρες στην αγορά. Συνέβη κάτι πολύ παράξενο. Καθόμουν για καφέ και άκουσα το στρίγκλισμα από ρόδες ενός αυτοκινήτου. Είδα ένα λευκό βαν να στρίβει με ταχύτητα απ' τη γωνία. Φρέναρε απότομα και κάποιος με εργατική φόρμα και μάσκα πετάχτηκε απ' την πλαϊνή πόρτα. Κάτι έγινε και μετά το βαν ξαναξεκίνησε. Χάθηκε με ιλιγγιώδη ταχύτητα στο βάθος του δρόμου. Πρόλαβα όμως να τραβήξω ένα καρέ. Φαίνεται σαν τρεις τύποι να τσακώνονται. Μερικές φορές σου δίνεται ευκαιρία να τραβήξεις τα πιο αναπάντεχα πράγματα».

Σχεδόν κόλλησα το πρόσωπό μου στην ασπρόμαυρη φωτογραφία. Ήταν τραβηγμένη από πίσω και διαγώνια. Ένας άνθρωπος μόλις είχε πηδήξει στο πεζοδρόμιο και το πρόσωπό του κοιτούσε προς την κατεύθυνση του φακού. Ένας άλλος έκανε κίνηση να αρπάξει τον Χάκερ από τη φανέλα της εθνικής Σερβίας. Απίστευτο! Ήταν το λευκό βαν. Αυτοί που είχαν απαγάγει τον Χάκερ. Ακριβώς τη στιγμή της απαγωγής. Η ζυγαριά ξαφνικά έγειρε προς το μέρος μας.

«Λίζα, μπορώ να δανειστώ τη φωτογραφία; Πρέπει να τη δανειστώ! Είναι επείγον!»

«Τώρα; Ναι, φυσικά, αλλά γιατί; Τι δείχνει; Ποιοι είναι όλοι αυτοί; Τους ξέρεις;»

Γύρισα να την κοιτάξω. Τη φίλησα στο μάγουλο (τα χείλη μου άρπαξαν φωτιά, ένα δάκρυ γεννήθηκε στα βλέφαρά μου, η καρδιά μου χτύπησε σαν ταμπούρλο, τα ακροδάχτυλά μου κεντήθηκαν από σπινθήρες), άρπαξα τη φωτογραφία και βγήκα στο δρόμο, άρχισα να τρέχω προς το σπίτι του Μάγου. Σίγουρα η Λίζα με πέρασε για παρανοϊκό. Δεν πειράζει. Όλοι οι ποιητές είναι εξ ορισμού λίγο παρανοϊκοί.

22

Ἦγγικεν ἡ ὥρα

του Γιάννη Βαλαώρα

Εισέβαλα αναμαλλιασμένος στο σπίτι του Μάγου. Τους βρήκα να αναλύουν με πάθος μια σκηνή απ' το Inception. Ο Βρύζας επέμενε ότι ο Ντι Κάριο ζούσε από την αρχή σε όνειρο μέσα σε όνειρο –μέσα σε όνειρο– και ότι μπορούσε να το αποδείξει με επιχειρήματα.

Γύρισαν να με κοιτάξουν. Κούνησα θριαμβευτικά την ασπρόμαυρη φωτογραφία που κρατούσα στα χέρια– ιδιαίτερα την κούνησα μπροστά στη μύτη του Μάγου. Είχαν μείνει έκπληκτοι. Με δέος μαζευθήκαμε γύρω απ' τη φωτογραφία που είχε αποτυπώσει τη στιγμή της απαγωγής του Χάκερ. Αμυδρά διακρινόταν το όνομα Ματίας Κέζμαν στη φανέλα του, ενώ οι δύο φουσκωτοί τύποι γράπωναν τον Χάκερ και τον πετούσαν μέσα απ' την ανοιχτή πόρτα του Βαν. Στο βάθος ένα κοριτσάκι άφηνε ένα γκρι μπαλόνι να φύγει από τα χέρια της. Δηλαδή κόκκινο ήταν στην πραγματικότητα, αλλά στην ασπρόμαυρη φωτογραφία φαινόταν γκρι. Θέλει λίγη ώρα για να το πιάσει κανείς πιστεύω. Το δυστύχημα ήταν ότι δεν φαινόταν η πινακίδα του Βαν.

«Υπάρχει μια επιγραφή και ένα τηλέφωνο με μικρά γράμματα, κοντά στον πίσω τροχό», έδειξε ο Μάγος με το δάχτυλό του. «Αλλά δεν μπορώ να διακρίνω ξεκάθαρα τι λέει».

«Μήπως να περάσουμε τη φωτογραφία στον υπολογιστή και να ζουμάρουμε;» αναρωτήθηκα φωναχτά. Ο Βρύζας με κοίταξε απορημένος. Ξεφύσηξα. Μάλλον έπρεπε να του το εξηγήσω αναλυτικά. Ωραίος τύπος, χρυσή καρδιά, αλλά δεν πιάνει και πουλιά στον αέρα. Πήρα το δασκαλιστικό ύφος μου: «Άκου Βρύζα. Μπορούμε να βάλουμε τη φωτογραφία σε ένα μηχανήμα που ονομάζεται σκάνερ. Σ-κ-ά-ν-ε-ρ. Από εκεί θα το σαρώσει μία ράβδος φωτός και μετά η φωτογραφία θα αποθηκευτεί στη μνήμη του υπολογιστή σε δυαδική μορφή, μηδέν, μηδέν, ένα, μηδέν, μηδέν, ένα και ένα. Μετά θα ανακαλέσουμε το αρχείο από το σκληρό δίσκο και θα προβάλουμε τη φωτογραφία επί της οθόνης. Μετά πιέζοντας ένα εικονίδιο –δηλαδή μία μικρή εικόνα– που είναι σαν μεγενθυντικός φακός, θα κάνει ζουμ στη φωτογραφία για να δούμε τι ακριβώς γράφει».

Ο Βρύζας εξακολουθούσε να με κοιτάζει σαν Αζτέκος που πρώτη φορά αντικρίζει κονκισταδόρες Ελ. *Μα πόσο πιο απλά να του τα*

κάνω; Δοκίμασα πάλι: «Άκου Βρύζα. Εσύ παλαιστής. Εσύ δεν ξέρει από αυτά. Εγώ ξέρει. Εγώ έχει κομπιούτερ από τα δέκα μου και μπαίνω στο youtube από τα δεκατρία. Εγώ βάλει φωτογραφία στο μαραφέτι. Το μαραφέτι μεγαλώσει φωτογραφία πέντε φορές. Εγώ κοιτάξει φωτογραφία πέντε φορές μεγαλύτερη, εγώ διαβάσει τι γράφει το βαν στη φωτογραφία».

Ο Βρύζας κούνησε το κεφάλι του συγκαταβατικά, μετά είπε: «Κατ' αρχάς είναι "μεγεθυντικός" και όχι "μεγενθυντικός". Κατά δεύτερον το youtube ξεκίνησε να λειτουργεί το 2005. Κατά τρίτον αν εστιάζεις στη φωτογραφία η ανάλυση θα χαλάσει και το μόνο που θα δεις είναι συγκεχυμένα πίξελς. Μόνο στις σειρές στην τηλεόραση όταν εστιάζεις σε μια φωτογραφία τα αντικείμενα γίνονται πιο καθαρά. Το μόνο που ίσως μας βοηθήσει είναι να φέρουμε έναν αληθινό μεγεθυντικό φακό».

Για λίγα δευτερόλεπτα τον κοίταξα με στενεμένα μάτια. Ούτε να του πω να πλακωθούμε δεν με έπαιρνε γαμώτο. *Αλλά μία μέρα... Μία μέρα...*

Ο Μάγος παρενέβη αφήνοντας έναν μεγεθυντικό φακό πάνω στο τραπέζι. Δύο χέρια τον άρπαξαν ταυτόχρονα. Το χέρι του Βρύζα άρπαξε και λίγο απ' το δικό μου χέρι. Άουτς. Αυτό πόνεσε. Είμαι σίγουρος ότι το έκανε επίτηδες.

Τέλος πάντων, Βρύζας πήρε το φακό και κοίταξε από κοντά τη φωτογραφία της Λίζας. Κοιτάξαμε μαζί του κι εμείς, με την αγωνία να κορυφώνεται. Στο βαν έγραφε: «Φορτηγό Ι.Χ. ΠΛΥΣΤΙΚΗ ΕΠΕ, καθαρισμός - φύλαξη χαλιών, 6947321180 Καρδαμήτσια».

Σιωπή απλώθηκε. Έτριψα λίγο το πονεμένο χέρι μου. Ήταν το ίδιο που μου είχε πιάσει κάποτε η ποντικοπαγίδα.

Φορτηγό... Πλυσίματα... Χαλιά... Καρδαμήτσια...

Ακόμα τέσσερα κομμάτια του παζλ έμπαιναν στη θέση τους. Ο Βρύζας ήταν ο πρώτος που βρήκε τη λαλιά του: «Αφού η κάρτα που άφησαν στο νετ-καφέ αναγράφει το ίδιο τηλέφωνο με το λευκό βαν, τότε σημαίνει ότι εκεί έχουν την έδρα τους. Προφανώς χρησιμοποιούν το πλυντήριο χαλιών σαν βιτρίνα». Την επόμενη σκέψη του δεν την είπε

φωναχτά, αλλά ήταν κάτι που καρφώθηκε στο μυαλό όλων μας. Αν οι απαγωγείς χρησιμοποιούσαν το πλυντήριο χαλιών για βιτρίνα, τότε δεν ήταν καθόλου απίθανο στα υπόγεια του κτηρίου να κρατούνταν ο Χάκερ. Επιτέλους, έβγαине νόημα!

«Δεν πρέπει να χάσουμε χρόνο, πρέπει να τα παίξουμε όλα για όλα», είπε αποφασιστικά ο Μάγος. Χμ... Την τελευταία φορά που το είχε πει αυτό, είχε στο χέρι δύο ντάμες και έκανε all in με αποτέλεσμα να χάσουμε τρειςήμισι χιλιάρικά που ποτέ δεν είχαμε στην κατοχή μας. Πρέπει να συμφωνήσετε ότι δεν ήταν καλός οiwνός.

«Ναι, αλλά πώς θα τα καταφέρουμε εμείς; Δεν ξέρουμε σχεδόν τίποτα για αποδράσεις και επιθέσεις. Και δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε παρά τις αλυσίδες μας», αντέτεινα, έτσι για το εφέ και για δείξω ότι είχα διαβάσει το οπισθόφυλλο απ' το Κεφάλαιο του Μαξ. Ο Βρύζας άφησε το χέρι του να πέσει στον ώμο μου και σχεδόν με κατεδάφισε. Μετά είπε:

«Μην σας απασχολεί αυτό. Ξέρω έναν διαιτητή».

«Τι σχέση έχει αυτό;» ρώτησα, δικαίως.

«Μην σας απασχολεί αυτό», απάντησε, ρίχνοντας και το άλλο χέρι του στον άλλον ώμο μου. Μπορεί το μυαλό μου πλέον να το απασχολούσαν λιγότερα πράγματα, αλλά αν γλίτωνα το νοσοκομείο με εξαρτήσεις ωμοπλάτης θα ήμουν τυχερός. Δεν είναι αστείο. Ο Μάγος παρενέβη:

«Έχω κι εγώ ένα μυστικό όπλο-θαύμα στη διάθεσή μας. Ένα wunderwaffen!» αναφώνησε. Πάντα του άρεσαν οι ευφάνταστες ορολογίες του Μάιν Φύρερ. «Είναι ένα τρομακτικό πλεονέκτημα που μπορεί να σαρώσει κάθε εχθρό! Και είναι ένα πλεονέκτημα τσέπης. Απρόβλεπτο, ατιθάσευτο, σαρωτικό, ανίκητο».

«Καλά, και πού το πέτυχες εσύ ρε Μάγε αυτό το όπλο-θαύμα;»

«Μια βραδιά το κέρασα μισό μπουκάλι σφηνάκια στο παρηκμασμένο ροκάδικο».

Ό,τι κι αν σήμαινε αυτό, δεν ήμουν σίγουρος ότι ήταν απαραίτητα καλό. Ήμουν έτοιμος να πετάξω το ανέκδοτο με τον μισό άνθρωπο, μισό πορτοκάλι, αλλά με διέκοψε ο Μάγος:

«Σύντροφοι, πρέπει να οργανωθούμε! Θα χρειαστεί να εκχωρήσουμε αρμοδιότητες, να χωριστούμε σε επιτροπές και υποεπιτροπές, να καταστρώσουμε σχέδιο Α και εναλλακτικό σχέδιο Β. Πρώτο μέλημά μας είναι να συγκεντρώσουμε βαρύ οπλισμό προκειμένου να επιτεθούμε στο απόρθητο αρχηγείο του φασιστικού εχθρού», συμπλήρωσε ο Μάγος με ήρεμο ύφος σαν να έλεγε ότι το βράδυ θα πιούμε μπύρες αντί για τεκίλα. «Η επανάσταση είναι κοντά σύντροφοι. Εμπρός να ξεκινήσει η δικτατορία του προλεταριάτου!» αναφώνησε στεντόρεια πηδώντας πάνω στον καναπέ. «Ένας στο χώμα, χιλιάδες στον αγώνα!»

Ανατρίχιασα. Και να φανταστείτε ότι όλα είχαν ξεκινήσει από τελάρα με ουγγρικά ψάρια...

23

Απόδραση απ' το Αλκατράζ

Ο Χάκερ μόνος στο κελί του, τα μπράτσα του μουδιασμένα, το κεφάλι του μέσα στη βρομερή, μαύρη κουκούλα. Η απελπισία και η δυσωδία αργά και βασανιστικά τον έπνιγαν. Εδώ και ώρα άκουγε σταγόνες να πέφτουν αδιάλειπτα απ' το ταβάνι, να κάνουν πλιτς, πλιτς, πλιτς, να του τρυπάνε τον εγκέφαλο. Η μόνη λογική σκέψη που μπορούσε να κάνει ήταν ότι αν εξακολουθούσαν να πέφτουν για δύο ακόμα εκατομμύρια χρόνια, στο πάτωμα θα δημιουργούνταν σταλακτίτες. Ή σταλαγμίτες, ένα από τα δύο τέλος πάντων.

Το ευχάριστο ήταν ότι εδώ και ώρα κανείς απ' τους φρουρούς δεν είχε σκεφτεί να γυρίσει τη χρυσή κασέτα με τις επιτυχίες της Μικρής. Μια ανατριχιαστική ψυχία είχε απλωθεί στο κελί. Ίσως έφταιγε ότι μερικές απ' τις κρύες σταγόνες έπεφταν και στο σβέρκο του.

Ήταν όμως ώρα για αποφάσεις. Οι φρουροί λογικά δεν ήταν στις θέσεις τους. Αν δεν άδραχνε την ευκαιρία ο Χάκερ, ίσως δεν υπήρχε ξημέρωμα γι' αυτόν. Ο Φρικόκας αναπόλησε ένδοξες στιγμές του παρελθόντος, όταν είχε καταφέρει το ακατόρθωτο: να αποδράσει από τις Σ.Φ.Α.!

Για μερικούς ανθρώπους που οι περιστάσεις τους έχουν φερθεί καλά και μεγάλωσαν με πικάτσου, βόλτες στις κούνιες, tv-games και μαρμελάδα σε ένα καθωσπρέπει, αστικό περιβάλλον, τα αρχικά Σ.Φ.Α. δεν σημαίνουν τίποτα παραπάνω από το σύλλογο φίλων αντισφαίρισης.

Όμως για όσους έχουν σφυρηλατηθεί από τη ζωή και έχουν ανδρωθεί διά πυρός και σιδήρου, το Σ.Φ.Α. φέρνει στο νου τους ένα και μόνο πράγμα: τις διαβόητες Στρατιωτικές Φυλακές Αυλώνας. Ένα όνομα που το άκουσμά του μονάχα τρόμο και αποτροπιασμό προκαλεί. Ένα κατ' ευφημισμό σωφρονιστικό ίδρυμα που μπορεί να παρομοιαστεί μόνο με τις φυλακές του Αλκατράζ, το εργαστήριο του δόκτορος Καλιγκάρι και το κολαστήριο του Ριαθόρ. Μαζί.

Ρίγη διέσχισαν τον Χάκερ. Οι αναμνήσεις άρχισαν να επιστρέφουν σαν φαντάσματα...

...δέκα χρόνια πριν, τη νύχτα της 16ης Νοεμβρίου, στα έγκατα των Σ.Φ.Α.

Ρίγη διέσχισαν τον Χάκερ, αλλά δεν ντρεπόταν γιατί ακόμα και ο Σταλόνε στο Ράμπο 2 είχε φοβηθεί για τρία δευτερόλεπτα. Τότε, ήταν οι καλοκάγαθοι Αμερικάνοι αιχμάλωτοι που έπρεπε να γλιτώσουν από τα γαμπά νύχια των Βιετκόνγκ. Τώρα, ήταν ο καλός στρατιώτης τεθωρακισμένων Χάκερ, που είχε καταδικαστεί –άδικα– σε δέκα μέρες αυστηρά φυλάκιση. Τη νύχτα της 6ης προς 7ης Νοεμβρίου και κατά τη διάρκεια μιας αιφνιδιαστικής εφόδου, ένας ανθυπολοχαγός που είχε ξεχάσει τα συνθηματικά, προσπάθησε να πλησιάσει ύπουλα τη σκοπιά του Χάκερ. Ο Χάκερ, πάντα σε ετοιμότητα, αναγκάστηκε να υποκοπανήσει τον ανθλό με τον υποκόπανο του τυφεκίου του, με αποτέλεσμα να πάρει δέκα μέρες τιμτική άδεια και δέκα μέρες φυλακή.

Ο Χάκερ έχοντας εκτίσει τις πέντε πρώτες μέρες, ένιωσε ότι δεν άντεχε άλλο πίσω απ' τα κάγκελα. Σαν θηρίο ανήμερο στριφογύριζε μερόνυχτα στο κελί του και βρυχούνταν για δικαιοσύνη. Τελικά, μετά από έναν απαίσιο εφιάλτη, αποφάσισε να αναλάβει δράση. Και όταν ο Χάκερ αναλάμβανε δράση κανείς και τίποτα δεν μπορούσε να τον σταματήσει.

Χρειάστηκε δύο μέρες για να καταγράψει στο μυαλό του όλες τις αρχιτεκτονικές λεπτομέρειες των φυλακών, τα ωράρια των περιπολιών, τα τυφλά σημεία των καμερών, τις αναπαραγωγικές συνήθειες των φρουρών-σκύλων, τα δρομολόγια των ποντικών και τις φάσεις της Σελήνης. Χρειάστηκε ακριβώς δώδεκα ώρες για να συγκεντρώσει το απαραίτητο αντικείμενο για την απόδραση: ένα μπουκάλι μπίρας Βεργίνα (που αντάλλαξε με δύο μήλα, που είχε ανταλλάξει με δύο τσιγάρα, που είχε ανταλλάξει με μισό χρησιμοποιημένο σαπούνι, που είχε ανταλλάξει με τέσσερα τσιγάρα, που είχε ανταλλάξει με μία σκοπιά). Τέλος, μία μέρα αφιέρωσε στο να τροχίσει ένα πιρούνι στον τοίχο για να το κάνει κοφτερό. Πολύ κοφτερό. Πάρα πολύ κοφτερό. Κοφτερό, σαν διάολο κοφτερό.

Τα περιθώρια πλέον είχαν στενέψει, αλλά αυτή ήταν ακριβώς η ευ-

καιρία που περίμενε ο πανούργος Χάκερ. Να φτάσει το ρολόι στο πα-
ραπέντε. Τότε δρουν οι ήρωες. Ο Κολοκοτρώνης. Ο Πλαπούτας. Ο
άγνωστος στρατιώτης. Ο Γιώργος Ανεμοδουράς. Η Ζήνα και η Γκά-
μπριελ.

Το επόμενο πρωί ο Χάκερ θα αποφυλακιζόταν, αλλά δεν ήταν κά-
ποια τυχαία μέρα. Το επόμενο πρωί ξημέρωνε η 17η Νοεμβρίου, επέ-
τειος του Πολυτεχνείου. Ο στρατός θα προσποιούνταν ότι θλίβεται για
όσα είχαν συμβεί και όλοι οι διοικητές θα έβγαζαν λόγους συμπαρά-
στασης στους δύσμοιρους, μαλλιάδες φοιτητές εκ των οποίων η συ-
ντριπτική πλειονότητα θα ξυπνούσε στις 2 το μεσημέρι για να προλά-
βει μια καλή θέση στα φραπετζίδικα. Επίσης στις μονάδες τεθωρακι-
σμένων όλης της χώρας δεν θα κινούνταν ούτε φύλλο, γιατί σύσσωμες
οι δημοκρατικές φυλλάδες παραμόνευαν για να καταγράψουν επονεί-
διστους συμβολισμούς.

Με όλα αυτά υπολογισμένα, το σχέδιο που είχε καταστρώσει ο Χάκερ
ήταν τόσο ιδιοφυές, όσο και πολύπλοκο, και για αυτό έπρεπε να τηρη-
θεί ευλαβικά και σε απόλυτο συγχρονισμό. Με τον εαυτό του. Υπήρχαν
τόσες πολλές παράμετροι που η παραμικρή λάθος κίνηση θα οδηγού-
σε σε καταστροφικά αποτελέσματα, όπως όταν έπεσε το Κολούμπια ή
ο Μουσολίνι ηττήθηκε στο Καλπάκι.

Στις 02:38 π.μ. ακριβώς, ο Χάκερ είχε πληρώσει έναν Ρωσοπόντιο
φαντάρο από το διπλανό κελί να αρχίσει να βήχει έντονα και να καλεί
σε βοήθεια. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η βραδινή περιπολία θα βρι-
σκόταν σε απόσταση 219 μέτρων και θα έλεγχε τις κλειδαριές στην
αποθήκη οπλισμού τάγματος, δύο επίπεδα πιο κάτω. Την 16η Νοεμ-
βρίου και από τα μεσάνυχτα μέχρι τις τρεις το πρωί, την περιπολία
απάρτιζαν ο εφεδρος λοχίας Κώστας Ιωάννου και ο επόχ δεκανέας
Κώστας Παπαδόπουλος. Δεδομένου ότι ο επόχ δεκανέας είχε υπο-
βληθεί πριν δέκα εβδομάδες σε επέμβαση στους χιαστούς και ήταν
κατά 30% υπέρβαρος, η περιπολία θα χωριζόταν στα δύο. Ο επόχ δε-
κανέας θα έμενε κάτω και πάνω θα ανέβαινε να δει τι γινόταν ο έφε-
δρος λοχίας Κώστας Ιωάννου, ο οποίος φορούσε αρβύλες ένα νούμε-
ρο μικρότερες και είχε μουστάκι- μια σημαντική λεπτομέρεια. Με τις

αρβύλες να τον στενεύουν, ο έφεδρος λοχίας θα χρειαζόταν ακριβώς εβδομήντα τρία δευτερόλεπτα για να ανέβει τα σαράντα τέσσερα σκαλοπάτια και να φτάσει στο κελί του Ρωσοπόντιου.

Κατά τη διάρκεια των εβδομήντα τριών δευτερολέπτων, ο Χάκερ καλυπτόμενος από το βήχα και τις φωνές του Ρουπού, θα έπινε μονορούφι την μπίρα Βεργίνα και θα έσπαγε μέσα σε μια πετσέτα το μπουκάλι. Με τα γυαλιά θα έκοβε το σεντόνι του σε εννιά λωρίδες- όσες και οι ρίγες της ελληνικής σημαίας. Με τις εννιά λωρίδες του σεντονιού και χρησιμοποιώντας έναν αήττητο προσκοπικό κόμπο, που κάποτε του είχε μάθει ο Μάγος, θα έφτιαχνε ένα λάσο. Πετώντας το μαξιλάρι του στη λεκάνη της τουαλέτας και τραβώντας το καζανάκι, το σύστημα θα βούλωνε και η τουαλέτα θα υπερχειλίζει. Τα νερά θα κυλούσαν έξω απ' το κελί και εξαιτίας της ανεπαίσθητης βορειοδυτικής κλίσης του πατώματος, θα κατευθύνονταν προς το κελί του Ρωσοπόντιου.

Μόλις έφτανε έξω από το κελί του Ρωσοπόντιου ο έφεδρος λοχίας Κώστας Ιωάννου, θα πατούσε τα νερά και αιφνιδισμένος θα κοιτούσε προς τα κάτω. Τότε ο Χάκερ θα πέταγε το λάσο που είχε φτιάξει και θα τον έπιανε απ' το λαιμό τραβώντας τον προς το μέρος του. Ταυτόχρονα θα πέταγε στο κεφάλι του μια μάλλινη κουβέρτα με τα κίτρινα διακριτικά Β.Σ. 1971. Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από τη διαβόητη μάλλινη κουβέρτα του στρατού, η οποία έχει να πλυθεί από ποτέ. Ενώ ο λοχίας θα έπεφτε σφαδάζοντας στο πάτωμα (ούτε ο ήχος μπορεί να ξεφύγει απ' την κουβέρτα Β.Σ. 1971, ένα ακόμα στρατηγικό πλεονέκτημα), ο Χάκερ θα έβρισκε την ευκαιρία να του αφαιρέσει τα κλειδιά των κελιών και τα διακριτικά του δεκανέα, τις λεγόμενες και σαρδέλες.

Από εκεί και πέρα όλα θα ήταν εύκολα. Κατ' αρχάς ο Χάκερ θα κολούσε στο χιτώνιό του τις σαρδέλες. Μετά, με το κοφτερό πιρούνι θα έκοβε ένα μικρό κομμάτι από την κουβέρτα Β.Σ. 1971 και θα το στερώνωνε στο πάνω χείλος του για να φαίνεται σαν μουστάκι. Θα άνοιγε την πόρτα του κελιού και θα κατέβαινε αμέριμνος δύο επίπεδα πιο κάτω για να συναντήσει τον επόχ δεκανέα Κώστα Παπαδόπουλου, προσποιούμενος ότι είναι ο έφεδρος λοχίας Γιώργος Ιωάννου. Η τέλεια μεταμ-

φίεση του Χάκερ, σε συνδυασμό με την 14 στα 20 μυωπία του δεκα-
νέα, θα του εξαγόραζαν το εισιτήριο για την ελευθερία.

Κάπως έτσι ήταν προγραμματισμένα όλα, όμως η έλλειψη αισθημά-
των συμπόνιας και ο ρατσισμός που τρέφεται σαν αυγό φιδιού στους
κόλπους του, κατά τα άλλα, ένδοξου, φιλοχρίστου ημών ελληνικού
στρατού, οδήγησαν το σχέδιο στο χείλος της καταστροφής.

Όντως στις 2:38 ο Ρωσοπόντιος φαντάρος άρχισε να βήχει και να
καλεί σε βοήθεια, αλλά η μόνη απάντηση που ήρθε απ' την περιπο-
λία ήταν ένα «σκάσε μαλακισμένο, μην έρθουμε πάνω και σε τουλου-
μιάσουμε». Το αν αυτή η απειλή εκστομήθηκε απ' τον έφεδρο λοχία
Γιώργο Ιωάννου ή τον επόχ δεκανέα Κώστα Παπαδόπουλο, θα μείνει
για πάντα ένα άλυτο μυστήριο. Το μόνο σίγουρο είναι ότι του Ρωσο-
πόντιου τού κόπηκε ο βήχας και σιγή απλώθηκε ακαριαία στις Σ.Φ.Α.

Ο Χάκερ απελπισμένος πήρε φόρα να χτυπήσει το κεφάλι του στον
τοίχο. Γλίστρησε όμως στα νερά απ' το βουλωμένο καζανάκι, έπεσε
τελικά πάνω στο παράθυρο και οι σάπιες σιδεριές, που είχαν να συ-
ντηρηθούν από εποχές επταετίας, κομματιάστηκαν. Ο Χάκερ βρέθη-
κε στο κενό και μετά από μια σύντομη πτώση έπεσε σε σωρούς από
άδειες κονσέρβες ουγγρικών ψαριών Ε.Σ. Ο Χάκερ που από θαύμα
δεν είχε κοπεί πουθενά, σηκώθηκε βουτηγμένος σε λάδια. Έτρεξε
μέχρι τον εξωτερικό τοίχο και από εκεί ξεγλίστρησε σαν ψάρι.

Κάπου πίσω από τα Βουνά ο ήλιος της 17ης Νοεμβρίου άρχιζε να
ανατέλλει. Η απόδραση είχε στεφθεί με επιτυχία. Το θηρίο ήταν και
πάλι ελεύθερο.

_πίσω στο υπόγειο της εταιρείας χαλιών

Με όλα αυτά κατά νου ο Χάκερ δεν είχε πολλές επιλογές. Χιλιάδες
οι ανώνυμοι νεκροί, αλλά και χιλιάδες όσοι ενώθηκαν με τον αγώνα.
Έπρεπε να το κάνει, όπως τότε στις ΣΦΑ. *Ή ταν ή επί τας*, σκέφτηκε
και φούσκωσε από περηφάνια και ανδρεία. Και αέρα.

Σηκώθηκε όρθιος μαζί με την καρέκλα στην οποία τον είχαν δεμέ-

νο. Πήρε φόρα και έπεσε πάνω στη σιδερένια πόρτα του κελιού του.

Το «ΓΚΟΥΠ» που ακούστηκε ήταν εκκωφαντικό.

Και ο Χάκερ έπεσε αναίσθητος στο πάτωμα με διάσειση δευτέρου βαθμού. Τουλάχιστον.

24

Απόδραση απ' το Αλκαζάρ

Αν ο Χάκερ είχε αποδράσει απ' το Αλκατράζ, ο Αντώνης ο αλεξισφαιρος είχε καταφέρει κάτι ακόμα πιο ακατόρθωτο: να αποδράσει από το Αλκαζάρ! Ο Αντώνης ήταν ένας συνηθισμένος φοιτητής. Έπαιζε χαρτιά, έβγαине έξω για φραπέ σκέτο, το μεγαλύτερο κομμάτι της ημέρας του το περνούσε αγκαλιά με έναν υπολογιστή. Κάποια στιγμή της ζωής του αποφάσισε να ασχοληθεί με τη διαιτησία. Έτσι, για χόμπι. Ήταν μία από αυτές τις αποφάσεις που μπορούν να αλλάξουν απρόβλεπτα την πορεία σου στον κόσμο.

Ο Αντώνης ξεκίνησε να σφυρίζει σε αγώνες παιδικών πρωταθλημάτων, όπου αμειβόταν με πέντε ευρώ και σαράντα τρία λεπτά ανά αγώνα. Λίγα φάουλ, ανύπαρκτες αμφισβητούμενες φάσεις, πιτσιρίκια που δεν είχαν ακόμα ξεκινήσει το κάπνισμα έτρεχαν πάνω-κάτω σαν δαιμονισμένα, όλοι οι αγώνες έληγαν 7-0 ή 0-7. Κανένα άγχος. Μισή ώρα πριν τον αγώνα πήγαινε στο γήπεδο με το αμάξι του, *κύριος*, μισή ώρα μετά το τέλος ήταν ήδη για φραπέ σκέτο με τους φίλους του, *κύριος*.

Όμως κάποια στιγμή ο Αντώνης έπρεπε να προχωρήσει. Να ανέλθει στις τάξεις της ιεραρχίας. Να αναλάβει πιο επικίνδυνες αποστολές. Και το έκανε χωρίς να το πολυσκεφτεί. Όπως καταλαβαίνετε ήταν μία από αυτές τις αποφάσεις που μπορούν να αλλάξουν απρόβλεπτα την πορεία σου στον κόσμο.

Ξεκίνησε να σφυρίζει στις χαμηλές κατηγορίες των τοπικών πρωταθλημάτων και από χωριό σε χωριό. Στην αρχή ήταν όλα ρόδινα. Ένα μικρό χαρτζιλίκι έβγαине, οι αγώνες είχαν χαβαλέ, στους θεατές συχνά-πυκνά συγκαταλέγονταν και οι αδερφές των 17χρονων (και ενίοτε 16χρονων) ποδοσφαιριστών. Ο Αντώνης άρχισε να ξύνει τη λίγη δόξα που του αναλογούσε, στα καφενεία πού και πού τον κερνούσαν κάνα τσίπουρο.

Όσπου ήρθε η ανώμαλη προσγείωση.

Τον όρισαν να σφυρίζει στο τοπικό ντέρμπι Κάτω Πεδινών - Λεπτοκαρυάς, έναν αγώνα για τον οποίο οι δεκαπέντε από τους δεκαέξι διαιτητές του συνδέσμου, είχαν δηλώσει κώλυμα. Ο Αντώνης νόμισε ότι κάποια επιδημία γρίπης είχε πλήξει την περιοχή και αφού ευχήθηκε εγκάρδια σε όλους περαστικά, πήρε το αυτοκίνητό του και πήγε στο

γήπεδο-χωράφι των Κάτω Πεδινών.

Κόσμος και κοσμάκης ήταν μαζεμένος εκεί, ευγενείς φιλαθλοι, μικρά παιδιά στους λόφους, πλανόδιοι πουλούσαν κασκόλ και μαλλί της γριάς, ένα καρουζέλ στριφογύριζε ανέμελο στο πέταλο των οργανωμένων· μια καθ' όλα χαρούμενη και ποδοσφαιρική ατμόσφαιρα. Τίποτα δεν προμήνυε την καταιγίδα που θα επακολουθούσε.

Ήταν μόλις στο πεντηκοστό δευτερόλεπτο της αναμέτρησης, όταν το δεξί εξτρέμ της Λεπτοκαρυάς εισήλθε καθέτως στην περιοχή των Κάτω Πεδινών, πέρασε τον τερματοφύλακα με κάτι που έμοιαζε με ντρίμπλα και ετοιμάστηκε να πλασάρει στην κενή εστία. Τότε, το βαρύ λίμπερο των Κ. Πεδινών άπλωσε δύο πόδια και δύο χέρια για να σταματήσει παντί τρόπο το εξτρέμ. Το δεξί εξτρέμ, πιστό στους νόμους της φυσικής, κατέπεσε μες στην περιοχή. Ο Αντώνης εν μέσω θυελλωδών διαμαρτυριών έδειξε κατευθείαν το σημείο του πέναλτυ και ένωσε για μια στιγμή σαν τον Αριστείδη το δίκαιο. Το επόμενο πράγμα που ένωσε ήταν ένα παπούτσι με καρφιά στο πίσω μέρος του κεφαλιού του. Μετά ένωσε πολλά και διάφορα.

Λίγες ώρες αργότερα ξύπνησε στο πανεπιστημιακό νοσοκομείο της πόλης και η Βιβή, μια νοστιμούλα νοσοκόμα, του δήλωσε με θαυμασμό ότι πρώτη φορά είχαν στην κλινική ασθενή που είχε δεχτεί δεκαεννέα πλήγματα από συνδυασμό πετρών, τούβλων, σφεντόνων, αεροβόλων, πλαστικών σφαιρών και σκαγιών. Επίσης τον πληροφόρησε ότι το αυτοκίνητό του είχε βρεθεί στην κοίτη του ποταμού Άραχθου, ολοσχερώς καμένο. Λίγο αργότερα ο πρόεδρος συνδέσμου διαιτητών του νομού έδωσε στον Αντώνη μια τιμητική πλακέτα από κόντρα πλακέ και πολλά συγχαρητήρια για την ακεραιότητά του. Επίσης τόνισε ότι το σφύριγμά του είχε καταχωρηθεί στα βιβλία ως το γρηγορότερο –με διαφορά– πέναλτυ υπέρ φιλοξενούμενου στην ιστορία των τοπικών πρωταθλημάτων όλης της χώρας. Τέλος του είπε ότι ο αγώνας είχε διακοπεί –παραδόξως– υπέρ της γηπεδούχου ομάδας.

Ο Αντώνης θεώρησε ότι κάπου εκεί είχε ξεμπλέξει με τη διαιτησία και ότι θα έπρεπε να βρει ένα λιγότερο επικίνδυνο χόμπι, όπως το να εκτρέφει αλιγάτορες. Είχε από παλιά μία άκρη, ένας γνωστός του, ο

Μίνως Μασσούκας του Ιωάννη και της Αικατερίνης, Αγ. Διονυσίου 29, 45444, Πάτρα, το κουδούνι γράφει Βεντούρας, εισήγαγε λαθραία ερπετά από το Μεξικό.

Αλλά όλοι οι συνάδελφοι στον σύνδεσμο διαιτητών παρότρυναν τον Αντώνη να μείνει στο κουρμπέτι, γιατί «από εδώ και πέρα έρχονται τα καλύτερα» και «μην μασάς» και «εσύ είσαι καλός ρε τρελέ, μέχρι τσαμπιολίκ θα φτάσεις». Ο Αντώνης αποφάσισε να ξαναδοκιμάσει την τύχη του και λίγους μήνες αργότερα έγραψε ξανά ιστορία.

Η Λαψίστα υποδεχόταν τον Π.Α.Ο. Κουτσελίου σε έναν αγώνα ζωής και θανάτου. Όταν η γηπεδούχος Λαψίστα άνοιξε το σκορ στο 90', στους πανηγυρισμούς του γκολ οι ντόπιοι τιφόζι πάτησαν κάποια πράγματα που έμοιαζαν με σκανδάλες τα οποία ήταν προσαρτημένα σε κάποια άλλα πράγματα που έμοιαζαν πολύ με καλάσνικοφ και παρήγαγαν επαναλαμβανόμενους κροταλιστούς ήχους στον αέρα. Όμως στο 94' ο Αντώνης σφύριξε πεντακάθαρο πέναλτυ υπέρ του Κουτσελίου. Γαία πυρί μειχθήτω. Εκείνη τη φορά ο Αντώνης έμεινε έξι εβδομάδες στο νοσοκομείο και απέκτησε το παρατσούκλι «αλεξίσφαιρος». Η ομοσπονδία τον τιμνήσε με νέα πλακέτα (αυτή τη φορά επίχρυση), κατοχυρώνοντας παράλληλα τον αγώνα με σκορ 3-0 στους γηπεδούχους έπειτα από "επιστάμενη μελέτη του βίντεο".

Περασμένα ξεχασμένα. Το απόγειο της καριέρας του Αντώνη έφτασε τον Ιούνιο του 2006 στο θρυλικό γήπεδο Αλκαζάρ. Ο θεσσαλικός κάμπος έβραζε, αλλά όχι μόνο εξαιτίας της ζέστης. Σε μπαράζ του Α1 τοπικού για άνοδο στη Δ' ερασιτεχνική, ο Κεραυνός Λάρισας αντιμετώπιζε τον Αήττητο Καρδίτσας. Ο νικητής θα κέρδιζε το πολυπόθητο εισιτήριο για την άνοδο στα μεγάλα σαλόνια. Τον χαμένο θα τον κατάπινε η λήθη του χρόνου.

Τις προηγούμενες μέρες και οι δύο πρόεδροι των ομάδων είχαν τηλεφωνήσει διαδοχικά και επανελημμένως στον Αντώνη. Την πρώτη φορά για να του ευχηθούν καλή τύχη, τη δεύτερη για να του ζητήσουν να σφυρίξει 50-50, μετά για να τον παρακαλέσουν –αν γίνεται– να τους ευνοήσει ελάχιστα, μετά για να τον δωροδοκήσουν ώστε να τους δώσει αμφισβητούμενα μπέναλτυ και τέλος για να τον απειλή-

σουν με σπάσιμο αμφοτέρων των ποδιών του. Ο αλεξίσφαιρος Αντώνης υπέμενε στωικά απειλές, προπηλακισμούς και παρακάλια, έχοντας αποφασίσει να σφυρίξει μόνο ό,τι έβλεπε (και για όσο μπορούσε να βλέπει). Ήταν καλό παιδί ο Αντώνης. Ήταν ιδεολόγος. Όταν οι παράγοντες έλεγαν για «στημένα», νόμιζε ότι μιλούσαν για πορτοκάλια.

Τη μέρα του αγώνα από νωρίς το πρωί είχαν προηγηθεί επεισόδια σε όλη την πόλη μεταξύ χούλιγκανς, χούλιγκανς και ματ. Οι οδομαχίες μεταφέρθηκαν και στις εξέδρες του γηπέδου, όπου η κατάσταση ήταν σχετικά έκρυθμη. Τελικώς, η μοιραία απόφαση που εξόργισε τους οπαδούς του γηπεδούχου Κεραυνού, συνέβη στο 57'. Ένας μαύρος παίκτης του Αήττητου Καρδίτσης σούταρε σχεδόν απ' το κέντρο και απλώς η μπάλα πήρε παράξενη τροχιά, άλλαξε κατεύθυνση στον αέρα, αναπήδησε σε τυχαίες λακκούβες και κατέληξε στα δίκτυα των γηπεδούχων. Ο Αντώνης έδειξε τη σέντρα, αλλά η γνώμη των εξαγριωμένων φιλάθλων ήταν ότι θα έπρεπε να ακυρώσει το γκολ για κάποιο λόγο που έπρεπε να εφευρεθεί, πχ ότι ο σκόρερ ήτο έγχρωμος.

Δεν χρειάζεται να περιγράψουμε τι επακολούθησε. Όλοι έχουμε δει σκηνές από την επίθεση του Αρταξέρξη στα Κούναξα το 401 π.Χ. και την απόβαση στη Νορμανδία στο Medal of Honor 2.

Το σημαντικό –και αυτό που σχετίζεται άμεσα με την ιστορία μας– είναι το ότι ο Αντώνης κατάφερε τελικά να ξεφύγει από το μένος των βαρβάρων που επιζητούσε τον ανασκολοπισμό του.

Πρώτα έσκισε τον άνεμο σαν τσιτάχ μέχρι τη φυσούνα. Εκεί κρύφτηκε προσωρινά σαν σκαντζόχοιρος πίσω από το ανάχωμα δύο διμοιριών των ΜΑΤ. Κατέβηκε στα αποδυτήρια σαν φίδι και κλειδώθηκε σε ένα δωμάτιο επιστάτη, το οποίο δεν είχε άλλη έξοδο ή παράθυρα. Το δωμάτιο πολιορκήθηκε επί τρεις μέρες και νύχτες από τους αφιονισμένους φιλάθλους του Κεραυνού Λάρισας. Όταν την τέταρτη μέρα έριξαν την πόρτα με έναν αυτοσχέδιο πολιορκητικό κριό, μέσα στο δωμάτιο δεν βρήκαν απολύτως τίποτα, εκτός από ένα μαύρο σορτσάκι και μία σφυρίχτρα! Ο Αντώνης εξαφανισμένος, λες και είχε αναληφθεί στους ουρανούς. Η μεταφυσική αυτή απόδραση διαδόθηκε από στόμα σε στόμα σε όλα τα fm και ο Αντώνης απέκτησε διαστάσεις ενός

ζωντανού θρύλου, ενός ισαποστόλου των γηπέδων.

Ντριν... Ντριν... Ντριν...

Το τηλέφωνο χτυπούσε απότομα, στρυφνά. Ο Αντώνης κοίταξε αναστατωμένος την πράσινη συσκευή. *Ποιος διέκοπτε το flash back του;* Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Ο Αντώνης σηκώθηκε αργά από την πολυθρόνα του. Το κουδούνισμα επίμονο. Ο Αντώνης άπλωσε το χέρι του σε αργή κίνηση. Τα ακροδάχτυλά του άγγιξαν τα άκρα της συσκευής. Το κουδούνισμα συνέχισε. Ο Αντώνης άδραξε αποφασιστικά το ακουστικό. Το κουδούνισμα πέθανε βίαια.

«Εμπρός», είπε. Βραχνά.

Από την άλλη άκρη της γραμμής άκουσε μια βαριά ανάσα. Και αμέσως μετά μια γνώριμη φωνή από τα παλιά:

«Ρεφ; Εγώ είμαι, ρεφ. Εγώ. Πού είσαι; Σε χρειαζόμαστε για μια αποστολή αυτοκτονίας». Ο Αντώνης έσφιξε το ακουστικό στην ιδρωμένη παλάμη του.

Κατάρα.

Και πάλι κατάρα.

Ήταν εκείνος.

25

Επαφίεται στον πατριωτισμό μας

Τετράγωνο. Χι. Τετράγωνο. Τρίγωνο. Χι. Χι. Κύκλος. Κύκλος. Τετράγωνο. R2. Τρίγωνο. Τρίγωνο. Χι. Κύκλος. Κύκλος. Τρίγωνο. L1 και μετά γρήγορα δύο φορές τετράγωνο.

Μόλις είχε αρχίσει να ξημερώνει. Από το προηγούμενο βράδυ ο Μάγος συνέχιζε ασταμάτητα. Μία φορά μόνο είχε σηκωθεί απ' τον καναπέ για να πάει στην τουαλέτα, να φτιάξει καφέ και να φέρει καινούργιο πακέτο με χαρτάκια. Όμως η σκέψη του ταξίδευε αλλού. Για αλλού.

Η τελική φάση του σχεδίου Β έμπαινε σε εφαρμογή εκείνο το πρωί. Άτομα έπρεπε να συγκεντρωθούν από κάθε γωνιά της πόλης, χαρτακίτρες έπρεπε να ατσαλωθούν και ρολόγια να συγχρονιστούν. Μέχρι την επόμενη χαραυγή τα πάντα θα είχαν τελειώσει. Τόσες ευθύνες, τόσα ενδεχόμενα που έπρεπε να ληφθούν υπόψη... Εκείνη τη στιγμή αυτό που έδειξε η οθόνη μπροστά του, τον άφησε να στέκεται σαν στήλη άλατος. *Ε, ρε πούστη Ρονάλντο, έλεος! Πώς μπορεί να περνάει τρεις αμυντικούς ΚΑΙ τον τερματοφύλακα με μία ντρίμπλα; Ηλίθιο παιχνίδι...*

Ήταν πρωί και έκανε ήδη ζέστη, από αυτή τη ζέστη που σε κάνει να μισείς τον –κατά τα άλλα αξιοσέβαστο– Θεό Ήλιο. Εδώ και ώρα ήμουν στο κέντρο της πόλης, κολλημένος στην κίνηση. Οι συμπολίτες μας πήγαιναν αμέριμνοι για μερικά ακόμα μπάνια του Αυγούστου. Θα ήθελα κι εγώ να ήμουν σε μια παραλία, να χαζεύω φοιτήτριες και να έπινα φραπέ, αλλά το όνειρο έπρεπε να αναβληθεί για λίγο ακόμα. *Αχ, Λίζα...* Αν είχα χρόνο θα σου έγραφα ένα ποίημα για τον έρωτα και θα το πόσταρα στο wall σου.

Είχα περιμαζέψει το lada, αλλά με την επισκευή της μίζας είχε προκύψει μια σειρά αλυσιδωτών αντιδράσεων που είχε σαν αποτέλεσμα το ψυγείο να ανεβάζει συνέχεια θερμοκρασία. Το ανταλλακτικό δεν υπήρχε πουθενά και έπρεπε ή να ανεχτώ το πρόβλημα ή να περιμένω να κηρυχτεί πραξικόπημα σε κάποια πρώην σοβιετική δημοκρατία. Ο έμπειρος μαστρο-Τάσος είχε προτείνει να οδηγή με ανοικτό το καλο-

ριφέρ, γιατί έτσι θα ρούφαγε θερμότητα από τη μηχανή. Του ήταν σχετικά αδιάφορο ότι αυτό ισοδυναμούσε με τις διαταγές του Αυτοκράτορα Χιροχίτο προς τους πιλότους καμικάζι. Μου έδειξε σε ένα κομμάτι λαδόκολλα τον λογαριασμό, μου είπε ένα ανέκδοτο για Αλβανούς και με ξαπόστειλε στην ευχή της Παναγίας.

Είχα αναλάβει μια κρίσιμη αποστολή, καθώς τα κομμάτια του παζλ έπαιρναν τη θέση τους στον πύργο με τα τραπουλόχαρτα. Μπορεί να είχαμε στη διάθεσή μας την ωμή δύναμη τουρμπίνας του κ. Ελευθεριάδη και να είχαμε εξασφαλίσει τη συμμετοχή του ειδικού στις αποδράσεις Αντώνη, αλλά κανείς μας δεν ήξερε τι θηρία μας περίμεναν στα μπουντρούμια της εταιρείας χαλιών στα Καρδαμήτσια. Χρειάζομασταν κάτι παραπάνω. Και αυτό ήταν το όπλο-θαύμα που είχε υποσχεθεί ο Μάγος. Ένα μικρό όπλο που ήταν ικανό να ανατρέψει τις ισορροπίες.

Επιτέλους είχα φτάσει στη διασταύρωση που έστριβε για την παλιά πόλη. Έστριψα, αγνόησα ένα βλοσυρό απαγορευτικό και πέρασα κάτω από την πύλη του Κάστρου, που κάποτε ο σοφός Αλή Πασάς είχε μερμνήσει να χτίσει για την άμυνα της πόλης μας. Ξαφνικά, πσυχία απλώθηκε παντού γύρω μας, ήταν σαν να είχαμε περάσει μέσω χρονοδίνης σε μία άλλη εποχή. Έκανα πατ-πατ στο τιμόνι του γερο-lada: «Άντε, πάλι έβγαλες το μεροκάματο σου γερό-παράξενο».

Ο Μάγος είχε αρχίσει να πεινάει. Και να νυστάζει. Και να ζεσταίνεται. Ήπие πολλές γουλιές φραπέ και κόλλησε το πρόσωπό του στον ανεμιστήρα. Από ένα ραδιόφωνο έπαιζε για δωδέκατη φορά σε repeat το The wall. Για τον Μάγο οι Pink Floyd αντιπροσώπευαν ό,τι αντιπροσώπευε για εμάς τους κοινούς θνητούς ο Θεός Ήλιος.

Τράβηξα απότομα χειρόφρενο, πριν σταματήσει ακόμα το lada και σχεδόν κόλλησα στο παρμπρίζ. Είχα φτάσει σε μια στενή, στραβή διασταύρωση, κάπου μέσα σε παλιά σοκάκια. Όλοι οι δρόμοι έμοιαζαν

ίδιοι, οι μηχανικοί του Αλή Πασά δεν ήξεραν και πολλά από ρυμοτομία φαίνεται. Αν και σε ένα φόρουμ είχα διαβάσει ότι η παλιά πόλη είχε χτιστεί σαν λαβύρινθος για να μπερδεύονται όσοι θα έψαχναν το θησαυρό του μεγάλου ηγεμόνα. Μερικές φορές στα φόρουμ διαβάζεις μεγάλες αλήθειες.

Από το ντουλαπάκι του συνοδηγού ξέθαψα έναν χάρτη του νομού Ιωαννίνων. Τον γύρισα ανάποδα γιατί ήμουν σίγουρος ότι θα είχε το πολεοδομικό συγκρότημα των Ιωαννίνων, αλλά το μόνο που αντίκρισα ήταν ο νομός Πρεβέζης. Αγανακτισμένος τον ξαναγύρισα ανάποδα και ξαναείδα τον νομό Ιωαννίνων. *Γαμώτο*. Τον πέταξα στο πίσω κάθισμα, όπου ήδη αναπαυόταν ένας παρόμοιος πτυσσόμενος χάρτης Άρτης - Ηγουμενίτσας. Μία ακόμα αναποδιά.

Η αποστολή μου ήταν να πάω σε μία άκυρη οδό όπου έμενε το όπλο-θαύμα και να το πείσω για κάποιον λόγο να μας βοηθήσει στην αποστολή. Ήμουν καλός στους αυτοσχεδιασμούς. Πρακτικά όμως είχα χαθεί στα στενά, και έτσι αποφάσισα να πάρω τηλέφωνο τον Μάγο. Έσβησα τη μηχανή και μαζί κάπως κόπασε το μαρτύριο του καλοριφέρ. Τζιτζίκια ακούγονταν.

Ο Μάγος σηκώθηκε από τον καναπέ κακοδιάθετος. Ο τετράκις ανηγεννημένος φραπές στο ποτήρι του είχε πλέον φτάσει στον πάτο και η Ρεάλ Μαδρίτης επέμενε να τον κερδίζει στον τελικό του champions league. Κοίταξε το ρολόι τοίχου που ήταν μονίμως κολλημένο στις 12 και 10. Κούνησε ικανοποιημένος το κεφάλι του και πήγε προς το τραπεζάκι του σταθερού τηλεφώνου.

Σήκωσε το ακουστικό και σχημάτισε μια κωδικοποιημένη αλληλουχία αριθμών. Καθώς περίμενε απάντηση από την άλλη άκρη της γραμμής, προς μεγάλη του έκπληξη είδε ότι δίπλα ακριβώς από την πράσινη συσκευή υπήρχε ένας μισοτελειωμένος, ξεχασμένος φραπές. Με αγαλλίαση ρούφηξε μια γουλιά. Κάτω από τον φραπέ κείτονταν διπλωμένη μια εφημερίδα που οι πηχυαίοι τίτλοι της διαλαλούσαν: «Από σήμερα σε ισχύ οι νέες αυξήσεις στον ΦΠΑ». Και με πολύ

ψιλά γράμματα από κάτω: «Προς νέα-νέα αύξηση του ΦΠΑ προσανατολίζεται η κυβέρνηση».

«Παρακαλώ;» μία βραχνή φωνή διέκοψε τις αυτομολιστικές σκέψεις του.

«Έλα, Μπάμπη; Εσύ είσαι Μπάμπη μου;»

«Ναι, ο ίδιος. Μπάμπης».

«Ο Μάγος είμαι Μπάμπη μου. Καλημέρα. Για πες εσύ που είσαι ειδικός και σωστός επαγγελματίας, τι να βάλω στην κρέπα Μπάμπη μου;»

«Χμ, μισό λεπτό να το συζητήσουμε Μάγε. Είναι ώρα περιέργη για κρέπα. Κλίνεις περισσότερο προς αλμυρή ή γλυκιά Μάγε μου;»

Ο Μάγος ρούφηξε λίγο ακόμα παλαιωμένο φραπέ. Τόσες κρίσιμες αποφάσεις, τόσο άγχος. *Γιατί στους ώμους του έπεφταν τα πάντα;*

Το σταθερό του Μάγου μιλούσε. Εκσφενδόνισα το κινητό τηλέφωνο στο πίσω κάθισμα. Σε ένα πεζοδρόμιο αριστερά μου, φάνηκε να πλησιάζει ένας πεζός. Αν και υπήρχε το ενδεχόμενο να ήταν αντικατοπτρισμός και αν και γνώριζα τον κίνδυνο να μείνει σφηνωμένο κάτω το τζάμι, στριφογύρισα αγκομαχώντας τη μανιβέλα στα αριστερά μου.

«Συγγνώμη, με συγχωρείτε, μια πληροφορία θα ήθελα. Μήπως γνωρίζετε πού είναι η οδός Σουλιώτη Οπλαρχηγού Φώτου Τζαβέλα;»

Ο περαστικός απλώς με προσπέρασε χωρίς να δώσει σημασία. Φευγαλέα αναρωτήθηκα αν ήμουν –spoiler alert– νεκρός σαν τον Μπρους Γουίλις στην Έκτη Αίσθηση. Προσπάθησα με αντίθετες κινήσεις να ανεβάσω το τζάμι, αλλά η μανιβέλα αρνήθηκε πεισματικά να υπακούσει. Οι νόμοι της τριβής ολίσθησης για μία ακόμα φορά με είχαν καταδικάσει. Ήλπιζα τουλάχιστον από το ανοιχτό τζάμι και το ανοιχτό καλοριφέρ να δημιουργούνταν κάποιας μορφής ρεύμα.

Πεινούσα. Θα έδινα ακόμα και μισό κάθισμα Iada για το συνηθισμένο τοστάκι μου με γαλοπούλα-ζαμπόν-τυρί-ντομάτα-μαγιονέζα (κάνω διατροφή, εξ ου και η γαλοπούλα η οποία αλληλοεξουδετερώνεται με το ζαμπόν). Έβγαλα από το ντουλαπάκι του συνοδηγού ένα μισογεμάτο μπουκάλι νερό. Μπορεί η ημερομηνία λήξης του να είχε παρέλθει,

αλλά όχι κι αν τη γύριζες ανάποδα. Ικανοποιημένος που για ακόμα μια φορά είχα ξεγελάσει το σύμπαν, βγήκα από το Iada. Έριξα λίγο νεράκι στο πρόσωπό μου, ήπια μια γουλιά. Έριξα το υπόλοιπο νερό στο ψυγείο της μηχανής που κόχλαζε σαν τα καζάνια της Μόρντορ. Μπήκα πάλι μέσα. Πέταξα το άδειο μπουκάλι στο πίσω κάθισμα. Προσπάθησα να σκεφτώ. Τα μηδέν μποφόρ που φυσούσαν, δεν βοήθησαν.

Πήρα πάλι το κινητό και προσπάθησα να ξανακαλέσω τον Μάγο.

«Και που λες Μπάμπη, της βάζω ένα σφηνάκι, και τι της λέω;»

«Τι της είπες ρε Μάγε αστεϊρευτε;»

«Μπορεί αυτό το σφηνάκι να μην είναι γεμάτο ως το χείλος του, αλλά θα ήθελα πολύ η “αγάπη” μου να γεμίσει το δικό σου χείλος».

«Αχαχαχα, είσαι απίστευτος ρε Μάγε! Σε θαυμάζω ειλικρινά!»

«Άκου, άκου Μπάμπη, τώρα έρχεται το καλύτερο. Και αφού κοιτάζει κάτω κοκκινισμένη, ντροπαλή σαν ανέγγιχτο άνθος, της λέω: Όπως είπε και ο Ουκρανός οραματιστής Γενάντι Λιτόφτσενκο: It's not who I am underneath, but what I do that defines me».

Τζίφος. Ακόμα μιλούσε. Προφανώς καθόριζε με τον Βρύζα τις τελευταίες, κρίσιμες λεπτομέρειες της επίθεσης. Έβαλα επιφυλακτικά μπρος, γιατί ο μαστρο-Τάσος με είχε προειδοποιήσει ότι υπήρχε πιθανότητα 16,73% η μηχανή να εκραγεί σε κάθε γύρισμα της μίζας. Δεν αναρωτήθηκα ποτέ πώς είχε υπολογίσει με τόση ακρίβεια την πιθανότητα, αλλά δέχτηκα να μου γράψει μια προσωρινή εγγύηση καλής λειτουργίας, στην άκρη της λαδόκολλας που είχε περισσέψει.

Ξεκίνησα. Προφανώς δεν θα έπεφτα στην παγίδα της ζώνης, που παραδοκούσε να με εγκλωβίσει ξανά. Άλλωστε λογικά ήμουν το μοναδικό μη ζωήλατο τροχοφόρο που κυκλοφορούσε στα καλντερίμια του κάστρου. Με το θερμό αεράκι του καλοριφέρ να με μαστιγώνει στο πρόσωπο, έκανα μερικούς κύκλους στην τύχη. Όλα τα στενά έμοιαζαν μεταξύ τους και εκείνο το πρωινό ούτε ψυχή δεν κυκλοφορούσε στους

δρόμους του Κάστρου. Ιδρώτας. Λίβας. Τζιτζίκια. Ήταν όντως ανίκητος ο λαβύρινθος του Αλή Πασά.

Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα που να μην λύνεται με μια γουλιά φραπέ, σκέφτηκα τότε και ήπια την τελευταία γουλιά φραπέ απ' το πλαστικό μου ποτήρι, πάνω στο οποίο ο πάντα σχολαστικός Μάγος είχε βάλει tick στο τετραγωνάκι που έγραφε: «ΣΚΕΤΟΣ». Πέταξα το ποτήρι στο πίσω κάθισμα και συγκεντρώθηκα στο δρόμο, γεγονός δύσκολο λόγω της σκόνης που είχε συσσωρευτεί στο παρμπρίζ τα τελευταία μεταπολιτευτικά έτη.

Έβαλα μπρος τους υαλοκαθαριστήρες (εννοείται χωρίς να σπαταλήσω πολύτιμο νερό), μπας και καθαρίσει λίγο η κατάσταση, αλλά μάταια. Έριξα όλες τις ελπίδες μου στην περίοδο των βροχών το Φθινόπωρο– όταν γυρνούσα σπίτι να θυμόμουν να κοιτάξω στη Wikipedia πότε περίπου ξεκινάνε. Έβγαλα κάπως πλάγια το κεφάλι από το ανοικτό παράθυρο και συνέχισα να προχωρώ με μικρή ταχύτητα για να εξετάζω τα ονόματα των δρόμων που αχνοφαίνονταν στις γωνίες. Μάλλον εξαιτίας κάποιος ποιητικής, τραγικής ειρωνείας, τα περισσότερα ονόματα δρόμων ανήκαν σε Σουλιώτες οπλαρχηγούς.

Τότε, από ένα αναπάντεχο γύρισμα της τύχης, οξύς ήχος κλαρίνου έφτασε στ' αυτιά μου. Τράβηξα απότομα χειρόφρενο και πολλά από τα πράγματα στο πίσω κάθισμα εκτινάχθηκαν στο παρμπρίζ, ανάμεσά τους και ένα ζευγάρι καρό κάλτσες που νόμιζα ότι είχα χάσει σε κάποια στιγμή της ιστορίας. Επίσης χτύπησα το κεφάλι μου στο τιμόνι, που κάποτε οι κομισάριοι ενός κολχόζ, είχαν αποφασίσει να φτιάχνεται από το σκληρότερο πλαστικό του Νοβοσιβιρίνσκ. Τράβηξα το μοχλό της πόρτας και προσπάθησα να πεταχτώ έξω από το lada, αλλά το μόνο που κατάφερα ήταν να χτυπήσω το κεφάλι μου με δύναμη στην πόρτα. Ξανατράβηξα το μοχλό, χωρίς να γίνει τίποτα. Ετοιμάστηκα να γρονθοκοπήσω το τιμόνι, αλλά συγκρατήθηκα.

Ελίχθηκα σαν κόμπρα και βγήκα από το ανοικτό παράθυρο, ευγνωμονώντας τους θεούς που το αυτοκινητάκι μου δεν είχε από εκείνα τα γιαπωνέζικα, ηλεκτρονικά μαραφέτια που κλείνουν αυτόματα τα παράθυρα. Πάτησα το πεζοδρόμιο, πρώτα με τα χέρια και μετά με τα γό-

νατα. Ορθώθηκα. Οι στάλες από το μωλωπιασμένο μέτωπό μου, εξατμίζονταν μόλις άγγιζαν το κράσπεδο. Ο ήχος απ' το κλαρίνο είχε δυναμώσει. Άνοιξα το πορτ-μπαγκάζ που δεν έκλεινε ποτέ και πήρα ένα μάτσο συρραμμένα χαρτιά. Είπα στο Iada να μείνει στη θέση του σε επιφυλακή.

Πλησίασα μια μονοκατοικία που πρέπει να ήταν χτισμένη επί τουρκοκρατίας. Κοίταξα το όνομα δίπλα απ' την είσοδο. Έβγαλα ένα χαρτί απ' την τσέπη μου. Ναι. «Χριστίνα Μικρή, ασιδός». Εκεί ήταν. Πάνω στην ξύλινη πόρτα είχε ένα παράξενο κρεμαστό ρόπτρο, σκαλισμένο σε σχήμα μικροφώνου.

Κοίταξα πίσω από τους ώμους μου. Μόνο ένας ξεραμένος θάμνος διέσχισε τον πλακόστρωτο δρόμο. Ανασήκωσα το μικρόφωνο και χτύπησα την πόρτα.

«Και που λες Μπάμπη, της λέω, της “έτσι”: Άκου εδώ. Αν θες να είσαι μαζί μου, να ξες ότι ο Μάγος είναι μοναχικός καβαλάρης. Ο Μάγος είναι ροκάς. Και θέλει σαν Μάγος κι αυτός να ακούει πού και πού τα δικά του».

«Τι λες, ρε Μάγε! Της τα είπες απ' την καλή, ε; Μπράβο ρε! Λίγοι είναι οι άνδρες στις μέρες μας. Καλά της είπες. Έχουμε γεμίσει φλού-φληδες που τους κάνουν οι γκόμενες γιο-γιο. Τα βλέπω εγώ κάθε μέρα εδώ στο μαγαζί, μην νομίζεις».

«Εμ, τι; Θα την άφηνα; Εγώ, με ξέρεις Μπάμπη, και σε παρακαλώ να με συγχωρέσεις που τα λέω έτσι χύμα. Είμαι της λογικής τα σύκα-σύκα και η σκάφη-σκάφη. Ή παπάς ή ζευγάς. Ο καλός ο λύκος στη φουρτούνα φαίνεται».

«Καλά της έκανες της σάφλας».

«Εμ, τι. Νομίζει ότι θα τη φοβηθούμε; Α, να σου πω ρε Μπάμπη, το άλλο με τον μισό άνθρωπο μισό πορτοκάλι σ' το είπα;»

Οι κουρτίνες ήταν κλειστές. Οι χοντροί, πέτρινοι τοίχοι αντιμάχονταν

με επιτυχία τον καύσωνα. Ο Αλή Πασάς είχε προβλέψει το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Παντού στο σαλόνι υπήρχαν κορνίζες με φωτογραφίες της Μικρής να τραγουδάει. Η Μικρή να σφίγγει το χέρι του Νομάρχη. Η Μικρή να χαιρετάει το Δήμαρχο. Η Μικρή να τσουγκρίζει αυγά με τον Βασιλέα. Η Μικρή να χορεύει με τον πρόεδρο της τοπικής ομάδας όταν ανεβήκαμε κατηγορία. Η Μικρή να χορεύει με το δεξί μπακ όταν ανεβήκαμε κι άλλη κατηγορία. Η Μικρή στο στούντιο με τον Βαλεντίνο Γούση. Η Μικρή, η Μικρή, η Μικρή.

Κάθισα σε μια βελούδινη πολυθρόνα. Η Μικρή κάθισε απέναντί μου, έχοντας στην πλάτη της μια τεράστια, βαρυφορτωμένη βιβλιοθήκη. Φορούσε διακριτικό μακιγιάζ, είχε τα μαλλιά κομμένα καρέ. Ανάμεσά μας υπήρχε ένα τραπεζάκι και πάνω του μια κούπα με αχνιστό γάλα και το παραμύθι της Κοκκινোসκουφίτσας. Για να μου ανοίξει η Μικρή, είχα προσποιηθεί ότι ήμουν αφοσιωμένος θαυμαστής της, που ήθελα να της χαρίσω ένα αντίγραφο από την τελευταία ποιητική συλλογή μου.

«Είσαι ο δεύτερος άνθρωπος στη μικρή μου καριέρα, που μου χαρίζει βιβλίο», είπε χαρούμενη, ρίχνοντας κρυφές ματιές στον τίτλο της συλλογής. *Θάνατος, Θάνατος η Αγάπη*, ονομαζόταν. Ήταν ένα άτυπο sequel του *Αγάπη, Αγάπη ο Θάνατος*, που μόλις πριν λίγο καιρό είχε εξαντληθεί από τα ράφια του πορτ-μπαγκάζ μου.

«Ναι, ξέρετε Μικρή, είμαι μεγάλος θαυμαστής σας. Έχω αντιγράψει όλες τις κασέτες σας σε άλλες κασέτες. Μ' αρέσει πολύ η λαϊκή παράδοση του ελληνικού έθνους. Αλήθεια ποιος ήταν ο άλλος που σας χάρισε βιβλίο;»

«Μία φίλη και συνάδελφος. Η Νούλα Μπούγια. Τραγουδούσαμε μαζί στη γιορτή Πατάτας στον Παρακάλαμο. Μου χάρισε το Έγκλημα και Τιμωρία, ενός Ρώσου συγγραφέα. Είναι ένα τεράστιο βιβλίο, γύρω στις χίλιες σελίδες. Της το είχε ταχυδρομήσει πριν λίγο καιρό ο αδερφός της με κατεπείγον εξπρές, αλλά η Νούλα δεν κατάλαβε γιατί. Καλό παιδί ο αδερφός της, αλλά λίγο παράξενος. Έχει... εκτίσει κιόλας», συμπλήρωσε χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής της.

Χρειάστηκα λίγη ώρα για να συνειδητοποιήσω όλες τις προεκτά-

σεις όσων μόλις μου είχε πει. Για αρχή, προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου.

«Μήπως θα μπορούσα να ρίξω μια ματιά στο Έγκλημα και Τιμωρία; Ξέρετε, είμαι μεγάλος θαυμαστής του αυτουνού που το έχει γράψει».

«Ε, ναι, φυσικά. Άλλωστε εγώ δεν το έχω ανοίξει ποτέ. Ούτε η Νούλα, φαντάζομαι. Πού να βρεις χρόνο για διάβασμα στο πανηγύρι...»

Η Μικρή πήγε μέχρι τη βιβλιοθήκη και τράβηξε έναν παχύ τόμο. Μια φράση κλειδί ήρθε στο μυαλό μου: *κανένα βιβλίο που είναι πάνω από πεντακόσιες σελίδες δεν πρέπει να κατεβαίνει απ' τη βιβλιοθήκη εκτός αν είναι του Ντίκενς ή κάποιου νεκρού Ρώσου συγγραφέα.*

Πήρα στα τρεμάμενα χέρια μου το Έγκλημα και Τιμωρία. Πριν από εμένα το είχε κρατήσει η Μικρή. Πριν από τη Μικρή η Νούλα Μπούγια. Αννούλα έλεγαν την αδερφή του Χάκερ. Μπούγια ήταν το καλλιτεχνικό της. Ο Χάκερ είχε εκτίσει. Ο Χάκερ είχε πάρει μαζί του στη φυλακή αυτό το βιβλίο. Το βιβλίο που έλειπε από τη βιβλιοθήκη του σπιτιού του, στη Ναπολέοντος Ζέρβα 82. Ο Χάκερ πριν λίγο καιρό έστειλε το Έγκλημα και Τιμωρία κατεπειγόντως στην αδερφή του. Ήταν το στοιχείο που μας έλειπε.

Άνοιξα με τρεμάμενα χέρια την πρώτη σελίδα. Η Μικρή κοίταξε πάνω από τον ώμο μου. Μείναμε ενεοί.

Δηλαδή, μαλάκες.

26

Τα κανόνια του Ναβαρόνε

Είχε ζέστη και υγρασία, ήταν σκοτάδι παντού, σκοτάδι υπαινικτικό σαν αυτό που περιγράφει ο Βάρναλης στους στίχους του. Η πολιτεία βυθισμένη στη γλυκιά αποχαύνωσή της, συσώρευε παλιές αμαρτίες στη λάγνα ψυχή της και καλούσε τους μυθμοκάνθαρους πολίτες της να γίνουν μέρη της λύσης του προβλήματος και όχι να κοιτάξουν το δέντρο του δάσους. Άλλωστε μία εικόνα ίσον χίλιες λέξεις, είπε κάποτε, κάποιος. Κάπου.

Παρ' όλα αυτά η ενωμένη σαν γροθιά συντροφιά βρισκόταν λίγο πιο έξω από την πόλη, στο προάστιο Καρδαμήτσια, μια περιοχή όπου σταδιακά τα βοσκοτόπια και οι στάνες μετατρέπονταν σε πανάκριβες μεζονέτες. Από μακριά ακούγονταν σκυλιά που αντιμαχούσαν, έτσι, χωρίς λόγο. Μυριζόμουν στον αέρα τη σήψη του συστήματος. Ακουγόταν κι ένας γκιώνης. Πάντα ακούγεται ένας γκιώνης.

«Τι είπαμε ήρθαμε να κάνουμε εδώ;» ρώτησε επιφυλακτικά, και ελαφρώς τρομαγμένος, ο Αντώνης ο ρέφερι, κοιτώντας την παράξενη ομάδα που τον πλαισίωνε.

Μαζί με τον Βρύζα είχαν κουβαληθεί ένας άκρως ύποπτος τύπος που έμοιαζε με τον Φρόντο από τον Άρχοντα των Δαχτυλιδιών αλλά τον φωνάζανε “μάγο”, ένας καλοθρεμμένος που αυτοσυστήθηκε ως ποιητής και μία τύπισσα που την είχε πάρει το μάτι του να διαφημίζει γιασούρτια σε τοπικό κανάλι. Επίσης για να φτάσουν ως εκεί είχαν στριμωχτεί σε ένα απαρχαιωμένο lada, μαζί με μία τηλεόραση που ο τύπος που έμοιαζε στον Φρόντο είχε νοικιάσει για να παίξει ργο, αλλά δεν πρόλαβε να την επιστρέψει γιατί είχαν κλείσει τα μαγαζιά. Παρόμοια εντύπωση θα έκαναν του Αντώνη και ο Τζόκερ με τους κλόουν του.

«Να απελευθερώσουμε κάποιον που έχουν απαγάγει», εξήγησε κατηγορηματικά ο Μάγος. Λίγα μέτρα μακριά μας υπήρχε ένας επίφοβος μαντρότοικος που περικούε το σκοτεινό κτήριο της εταιρείας χαλιών.

Ο Αντώνης άρχισε να φωνάζει ψιθυρίζοντας: «Μα είναι σοβαρά πράγματα αυτά; Δεν ξέρετε τίποτα σχεδόν για την υπόθεση. Μπορεί να είναι τρομοκράτες, μυστικές υπηρεσίες, η CIA, η NSA, η MMA, οι Πυρήνες του Ατόμου, ο Ρωάμης, ο Τζιμπούρ, οποιοσδήποτε. Αν όντως

έχουν απαγάγει κάποιον, γιατί δεν τηλεφωνούμε στην αστυνομία;»

Ο Μάγος έκανε τη φωνή του πιο μπάσα: «Άκουσέ με Αντώνη. Πλέον, αυτή η υπόθεση έχει ξεφύγει από τα χέρια της χωροφυλακής. Στη σκακιέρα είμαστε μόνο εμείς και αυτοί... Και εσύ».

«Μα πώς μπορώ να βοηθήσω εγώ; Τι σχέση έχω με απαγωγές και επιθέσεις σε μυστικά κρησφύγετα; Εγώ ένας φιλήσυχος ρέφερι είμαι».

Ο Μάγος τον κοίταξε στα μάτια, όπως θα κοίταζε έναν αρχάριο παίχτη πριν του κάνει ματ σε δεκατρείς κινήσεις. «Ξέρουμε πολύ καλά Αντώνη το παρελθόν σου, το ξέρουμε πολύ καλά. Αντώνη. Το παρελθόν σου».

Με εξαίρεση τον γκιώνη, σιγή απλώθηκε για λίγα, βασανιστικά, δευτερόλεπτα. Εμείς κρατούσαμε ακόμα και τις ανάσες μας μπροστά στη φοβερή αποκάλυψη του Μάγου. Το χτύπημα για τον Αντώνη ήταν καίριο. Κατέβασε το κεφάλι του, ένας προσκοπικός κόμπος έφραξε προσωρινά το λαιμό του.

«Νόμιζα... Νόμιζα, ότι είχα ξεφύγει... Αλλά φαίνεται οι δαίμονες του παρελθόντος με κυνηγάνε ακόμα κι εδώ...» ψέλλισε ο Αντώνης συντετριμμένος. «Ήταν τόσο παλιά όταν έγινε. Και ήμουν τόσο νέος, τόσο νέος ρε γαμώτο...» Ξαφνικά ο Αντώνης σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον Μάγο: «Εννοείς την Τασία έτσι; Την κόρη του παππά; Γι' αυτή δεν μιλάμε;»

Πολλές ματιές ανταλλάχτηκαν μαζί με αμήχανα ξεροβηχητά. Ο Μάγος ανέλαβε να ξεκαθαρίσει: «Ε, όχι Αντώνη. Εννοώ τη θρυλική απόδρασή σου απ' το Αλκαζάρ το '06».

Ο Αντώνης έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«Α, γι' αυτό με φέρατε; Είπα κι εγώ ρε παιδιά... Μα αυτή η απόδραση είναι αστικός μύθος. Δεν συνέβη ποτέ. Όχι τουλάχιστον όπως γράψανε οι αθλητικές εφημερίδες της εποχής και όπως το μετέδωσαν στις μεταμεσονύκτιες ραδιοφωνικές εκπομπές. Ήταν απλώς φήμη».

«Μα τότε, πώς γλίτωσες από το μένος των οπαδών, καταραμένε;»

«Δεν ξέρω ρε. Πεπρωμένο. Κισμέτ. Κωλοφορδία. Έτυχε να σταμπάρουν πρώτα τον δεξιό λάισμαν. Μέχρι να τον κάνουν καινούργιο στο

ξύλο, εγώ είχα φύγει κύριος από την κεντρική θύρα. Ωραίος τύπος ο λάισμαν, ποτέ δεν μάθαμε τι απέγινε. Μια μέρα τον έψαχνε κι η Νικολούλη».

Κοιταχτήκαμε ξανά μεταξύ μας. Τα σχέδιά μας ανατρέπονταν έτσι απλά, από ένα καπρίτσιο της μοίρας; Ένα μεγάλο πλεονέκτημα γινόνταν καπνός. Στραφήκαμε όλοι ταυτόχρονα προς την τραγουδίστρια λαϊκοποντιακών ασμάτων. Η Μικρή σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της και αντιγύρισε το βλέμμα μας αποφασιστικά. Είδα στα μάτια της μια φλόγα, τη φλόγα που έχουν οι ήρωες που μάχονται σαν λιοντάρια. Ναι, είχαμε ακόμα το πάνω χέρι. Αν η Μικρή τραγουδούσε όπως ήξερε, μπορούσαμε να τα καταφέρουμε.

Κρακ-κρακ.

Ήταν ο ξερός ήχος που κάνει το πιστόλι όταν οπλίζει και οι περισσότεροι της συντροφιάς αναπήδησαν τρομαγμένοι. Από κάποιο μπαούλο και κατακωνιασμένα κάτω από αποκριάτικα συμπράγκαλα και πάκους μπροσούρες που καλούσαν σε αντίσταση ενάντια στην πλουτοκρατία, ο Μάγος είχε ξεθάψει μία σφεντόνα, ένα αεροβόλο, ένα μάτσο κροτίδες, ένα μαχαίρι και ένα λούγκερ που οι Ναζί είχαν παρατήσει στο χωριό του. Εγώ δεν ανησύχησα με το κρακ-κρακ, γιατί ήξερα ότι το μόνο που λειτουργούσε από τα παραπάνω ήταν το μαχαίρι, και αυτό αμυδρά. Ο Μάγος πάντως είχε οπλίσει το λούγκερ και ας μην είχε σφαίρες. Στο άλλο χέρι βαστούσε μια χειροβομβίδα-αναπήρα. Ήταν μια καλή απομίμηση. Στο σκοτάδι όλο και κάποιον μύωπα θα μπορούσε να ξεγελάσει.

Ο Βρύζας ετοιμάστηκε να δραςκελίσει πρώτος τον εξωτερικό μαγνέτοικο. Οι σμιλεμένοι δικέφαλοί του ξεχείλιζαν από το κοντομάνικο που φορούσε. Ήταν ένα άγαλμα ωμής δύναμης, μία μηχανή πολέμου, εκατόν ενενήντα τέσσερα λίβρες συμπαγών μυών που μπορούσαν να κονιορτοποιήσουν ακόμα και γρανίτη ή να χαράξουν διαμάντια.

«Μια στιγμή, μια στιγμή», τον σταμάτησα.

«Τι είναι;» ρώτησε απορημένος.

«Θέλω κάτι να πω πριν πηδήσουμε τη μάντρα».

«Τώρα το θυμήθηκες ρε Γιάννη;» πετάχτηκε ο Μάγος. «Τι είναι; Άντε

πες το να τελειώνουμε».

Για ένα δευτερόλεπτο τους κοίταξα συγκινημένος έναν-έναν. Ήταν όλοι τους παλικάρια. Ήταν οι καρδιακοί φίλοι μου. Οι σύντροφοι στη ζωή και στο θάνατο. Καθάρισα τη φωνή μου και συγκινημένος έκρυσσα το κεφάλι μου στα χέρια. Άρχισα να απαγγέλω: «Ω ξεϊν, αγγέλειν Λακεδαιμονίοις, ότι τήδε κείμεθα, τοις κείνων ρήμασι πειθόμε...»

«Πού κολλάει αυτό ρε μαλάκα;» με διέκοψε –αγενώς– ο Μάγος.

Δεν απάντησα. Κοίταξα τον ουρανό. Τα αστέρια. Το σύμπαν. Τα χέρια μου. Για να μην μου την πει κανένας εξυπνάκας, είχα γράψει το ρητό στις παλάμες μου. Το ξανακοίταξα. *Εντάξει, σωστά το είχα πει.*

«Τέρμα τα ψέματα. Πηγαίνω μέσα», είπε ο Βρύζας και άρπαξε το μαντρότοικο. Προς στιγμή νόμισα ότι απλώς θα τον γκρεμίσει. Μετά έκανε ένα άλμα και βρέθηκε στην κορυφή. Άπλωσε τα χέρια του που έμοιαζαν με κουπιά.

«Ελάτε», είπε. «Σε λίγο θα πίνουμε καφέ στο σαλόνι τους».

Λίγη ώρα αργότερα είχαμε εισέλθει στο μυστικό αρχηγείο, παραβιάζοντας διά λοστού μία πλαϊνή είσοδο. Αφού κατεβήκαμε μερικές σκάλες, βρεθήκαμε στην αρχή ενός στενού, μουχλιασμένου, σκοτεινού διαδρόμου. Έβγαλα από την τσέπη της βερμούδας μου έναν φακό, που είχα αγοράσει απ' το ebay για ένα δολάριο, χωρίς ταχυδρομικά. Ήμασταν έτοιμοι. Μπροστά θα πήγαινε ο Βρύζας οπλισμένος με τα γυμνά του χέρια. Πίσω ο Μάγος με το άδαιο λούγκερ. Θα ακολουθούσε ο Αντώνης και μετά η Μικρή. Στην οπισθοφυλακή βρισκόμουν εγώ για να τους εμψυχώσω, αν χρειαζόταν, με έναν αυτοσχέδιο παιάνα των elf (που είχα χωρέσει στην ανάποδη των χεριών μου).

Ενώ προχωρούσαμε στις μύτες των ποδιών μας, ξαφνικά ένα εκκωφαντικό ΓΚΟΥΠ αντήχησε στους ατελείωτους διαδρόμους. Σαν κάποιος να είχε πάρει φόρα και να έχει χτυπήσει το κεφάλι του σε μια σιδερένια πόρτα. Για μερικές στιγμές παγώσαμε στις θέσεις μας. Γίναμε πιο αθόρυβοι κι από τσιτάχ. Μετά η ησυχία απλώθηκε και πάλι όπως το πολύ βούτυρο απλώνεται στο ψωμί. Ή όπως η πολλή μου-

στάρδα απλώνεται στο ψωμί. Ή όπως η πολλή κέτσαπ. Το οπλοστάσιο των παρομοιώσεών μου είναι ανεξάντλητο, ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί απορρίπτει τα ποιήματά μου το καρτέλ των μεγαλοεκδοτών. Αλλά αυτή τη φορά είμαι σίγουρος. Πριν ξεκινήσουμε για την αποστολή, είχα φροντίσει να ταχυδρομήσω στον Καστανιώτη μία συγκλονιστική συλλογή δεκαπεντασύλλαβων σονέτων. Δεν ήξερα αν θα επέστρεφα ζωντανός ή νεκρός, αλλά τουλάχιστον τα μεστά λόγια μου θα ταξίδευαν στην αιωνιότητα.

Στο θέμα μας. Συνεχίσαμε δυο φορές πιο προσεκτικοί. Λίγο παρακάτω ο διάδρομος διακλαδιζόταν. Ο Μάγος έδειξε στην τύχη προς τα αριστερά, προφανώς εξαιτίας κάποιου υποσυνείδητου τροτσικιστικού αντανakλαστικού. Είναι εντυπωσιακό αν αναλογιστείς ότι ο ορθογράφος του word αναγνωρίζει το «τροτσικιστικού».

Προχωρήσαμε για περίπου τριάντα μέτρα. Φτάσαμε έξω από μια κλειστή πόρτα, πιθανώς επτασφράγιστη. Από τη χαραμάδα δραπετεύε φως και από μέσα έρχονταν μυρωδιές και ακούγονταν συγκεχυμένα μουρμουρητά. Δύο ή τρεις άνθρωποι συζητούσαν. Σίγουρα αναμόχλευαν τα υποχθόνια σχέδιά τους.

Ο Βρύζας έδωσε το σύνθημα και φορέσαμε ταυτόχρονα τις ωτοασπίδες μας. Ο Μάγος όπλισε ξανά, αθόρυβα, το λούγκερ του. Η Μικρή καθάρισε τη φωνή της. Ο Βρύζας πήρε μισό βήμα φόρα. Με μια απότομη κίνηση έπεσε πάνω στην πόρτα σαν οδοστρωτήρας. Οι μεντεσέδες σχίστηκαν και η πόρτα κατέρρευσε μέσα σε ήχους σπασίματος και ένα σύννεφο σκόνης. Ανοίχτηκε ένα ευρύχωρο δωμάτιο, όπου γύρω από ένα τραπέζι κάθονταν τρεις κουστουμαρισμένοι τύποι, που έμοιαζαν μοχθηροί. Στα δεξιά υπήρχαν στοίβες με χαλιά, στα αριστερά στοίβες από ξύλινα κιβώτια και στο βάθος μία ακόμα πόρτα. Πάνω στο τραπέζι μια τηλεόραση έπαιζε τα Κανόνια του Ναβαρόνε.

Οι έκπληκτοι απαγωγείς δεν είχαν χρόνο να αντιδράσουν. Ενώ στη μικρή οθόνη ο Άντονι Κουίν εξουδετέρωνε πισώπλατα έναν Ναζί, εισβάλαμε στο δωμάτιο και η Μικρή άρχισε να τραγουδάει το πρώτο κουπλέ της Άνοιξης:

«Καλέ μου, χρυσέ μου / γιατί μ' αφήνεις στ' αγιάζι
είναι χειμώνας έξω / είναι αδειανή κι η πλάζη».

Και οι τρεις κακοί έπεσαν ακαριαία στο πάτωμα προσπαθώντας να καλύψουν τα αυτιά τους, αλλά μάταια. Οι ξώφαλτσες νότες εξερράγησαν μες στους νευρώνες του εγκεφάλου τους, μπλοκάροντας οποιαδήποτε λογική αντίδραση. Ο Βρύζας βρέθηκε με ένα σάλτο από πάνω τους και με μία γροθιά τους άφησε αναίσθητους, και τους τρεις. Οι απαγωγείς είχαν πληρωθεί με το ίδιο νόμισμα.

Εγώ κι ο Μάγος κινηθήκαμε προς τα κιβώτια, αλλά εκείνη τη στιγμή άνοιξε η δεύτερη πόρτα του δωματίου και εμφανίστηκε ένας ψηλόλιγνος τύπος που κρατούσε ένα στιλέτο. Η Μικρή άνοιξε ξανά τους κρουνοί του λαρυγγιού της, αλλά παραδόξως το τραγούδι δεν είχε καμιά απολύτως επίδραση πάνω του. Μέχρι να ανασυνταχθούμε, ο κακός ύψωσε το χέρι του και εκτόξευσε με μανία το στιλέτο προς την καρδιά του Αντώνη. Δυστυχώς ο ρέφερι έμοιαζε καταδικασμένος και ήδη είχα αρχίσει να πλέκω στο μυαλό μου την ωδή προς τον άγνωστο διαιτητή.

Αλλά ο κακός δεν είχε υπολογίσει ότι ο Αντώνης μετρούσε εφτά χρόνια καριέρας σε γήπεδα όλων των κατηγοριών των τοπικών πρωταθλημάτων και είχε εκπαιδευτεί ειδικά στο να αποφεύγει κάθε είδους ιπτάμενα αντικείμενα που εκτοξεύονταν ανά τακτά και τυχαία διαστήματα από τις εξέδρες. Αναπήρες, μπουκάλια, φραπέδες, κέρματα, παπούτσια, κινητά τηλέφωνα, μπαταρίες, φωτοβολίδες, τίποτα από αυτά δεν μπορούσαν να τον αγγίξουν. Ο Αντώνης σαν αϊλουρος έσκυψε και το στιλέτο καρφώθηκε σε ένα κασόνι ακριβώς από πίσω του με τόση δύναμη, που το ξύλο έσπασε. Προς μεγάλη μας έκπληξη από το κασόνι ξεχύθηκαν γυαλιστερά χαρτονομίσματα των είκοσι ευρώ και των χιλίων δραχμών.

Ο κακός έτριξε τα δόντια του, όμως εξακολουθούσε να είναι επικίνδυνος. Από τα μανίκια του τράβηξε ακόμα δύο κοφτερά στιλέτα και ετοιμάστηκε να τα εκτοξεύσει ενάντια στην ανυπεράσπιστη Μικρή. Μπορεί το τραγούδι της να δημιουργούσε ηχητικά κύματα που ξεφτί-

λίζαν το φαινόμενο Ντόπλερ, αλλά εκείνη τη στιγμή έμοιαζε καταδικασμένη. Όλα είχαν χαθεί. Είχα αρχίσει να προσαρμόζω την ωδή στον άγνωστο ρέφερι, σε ωδή στην άγνωστη τραγουδίστρια. Ο κακός ύψωσε τα χέρια του και ετοιμάστηκε να εκτοξεύσει τα δύο στιλέτα.

Κρακ-κρακ.

Τα χέρια του κακού κοκάλωσαν στον αέρα. Ακριβώς από πίσω του ο Μάγος είχε οπλίσει το πιστόλι λούγκερ που κρατούσε. Ο τελικός κακός ξεροκατάπιε τρομοκρατημένος. Δεν μπορούσε να ξέρει ότι το πιστόλι είχε να χρησιμοποιηθεί από τον Καπετάν-Μανούσο στην ένδοξη μάχη του Γράμμου. Ο τελικός κακός άφησε τα στιλέτα να πέσουν στο πάτωμα. Το παιχνίδι ήταν χαμένο για εκείνον. Ο Βρύζας με την ορμή από την προηγούμενη γροθιά τον χτύπησε και τον έριξε αναίσθητο.

Ήμασταν νικητές. Μία ακόμα δύσκολη υπόθεση είχε διαλευκανθεί με απόλυτη επιτυχία.

Κοιτάξαμε τα χαρτονομίσματα που είχαν βγει απ' το κασόνι και είχαν φτιάξει μια μικρή λιμνούλα στο πάτωμα. Ο Μάγος σήκωσε ένα εικοσάευρω και το έτριψε. Το χαρτί είχε την υφή κανονικού χαρτονομίσματος, αλλά λίγη μπογιά έμεινε στα δάχτυλά του. Το αναποδογύρισε. Στην πίσω όψη το εικοσάευρω ήταν χιλιάρικο. Κάποιος είχε εκτυπώσει χαρτονομίσματα που ήταν από τη μία πλευρά σε ευρώ και από την άλλη σε δραχμές. Και όλα τα υπόλοιπα ήταν έτσι.

Ο Μάγος γύρισε προς το μέρος μας απορημένος. Κοιτάξαμε το χώρο γύρω μας, περικυκλωνόμασταν από εκατοντάδες ξύλινα κασόνια. Μερικά από τα κασόνια έγραφαν με μεγάλα μαύρα γράμματα: «Λεφτά για τον λαό!» Όλα αυτά περιείχαν χαρτονομίσματα; Ήταν αστείο.

Τις σκέψεις μας διέκοψε μια εκκωφαντική έκρηξη. Στη μικρή οθόνη πολλά κιλά δυναμίτη που είχαν τοποθετήσει οι ατρόμητοι κομάντο, ισοπέδωναν τα σχέδια των Γερμανών για επικράτηση στο Αιγαίο και αι ημέτεροι συμμαχικές δυνάμεις είχαν κάνει ένα ακόμα βήμα για την απελευθέρωση της Ελλαδίτσας μας.

κεφάλαιο τελευταίο

Το γλέντι των τρελών Γαλατών

Ουσιαστικά είχα σταματήσει να μετρώ τα κεφάλαια της ζωής μου. Μετά τα γεγονότα στα Καρδαμήτσια και την εισβολή στο άντρο των απαγωγέων, όλα συνέβησαν πολύ γρήγορα. Φέραμε τα πάνω-κάτω στο υπόγειο της εταιρείας χαλιών και σε ένα μουχλιασμένο κελί βρήκαμε τον Χάκερ ξαπλωμένο στο πάτωμα, φορώντας κουκούλα και με διάσειση δευτέρου βαθμού. Τα καθάρματα τον είχαν βασανίσει, αλλά δεν άξιζε και ν' ασχοληθούμε περισσότερο μαζί τους. Όπως είχε πει κάποτε και ο Λάο Τσε: «Δεν έχει σημασία πόσο δυνατά μπορείς να χτυπήσεις. Σημασία έχει πόσο δυνατά μπορούν να σε χτυπήσουν και να συνεχίσεις να προχωράς». *Η μήπως δεν το είχε πει ο Λάο Τσε;*

Στην επόμενη σκηνή βρισκόμασταν όλοι στο παρηκμασμένο ροκάδικο, να γιορτάσουμε την πύρρειο νίκη μας. Ήταν όλοι εκεί στο πρώτο «γειά μας». Εγώ, με μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια και με ανένταχτους στίχους να στριφογυρίζουν στο μυαλό μου. Ο Χάκερ, στραπατσαρισμένος εν γένει, αλλά χαμογελαστός. Ο Μάγος πλημμυρίζοντας σφηνοπότηρα. Ο Βρύζας φορώντας ένα εφαρμοστό μπλουζάκι, στα όρια της θραύσης. Η Μικρή διστάζοντας να πιει, γιατί δεν ήξερε αν την έπιανε το όριο των δεκαεπτά ετών. Ο Αντώνης να αναρωτιέται αν η ζωή του έχει βγει οφσάιντ. Η Νούλα Μπούγια έχοντας μαζί της το «Έγκλημα και Τιμωρία», έτοιμη να ξεκινήσει νέα καριέρα ως αναγνώστρια του «Έγκλημα και Τιμωρία». Η Ολυμπία να προσπαθεί να εξηγήσει στο μαστρο-Τάσο τις πτυχές της φιλοσοφίας του Καντ και ο μαστρο-Τάσος να προσπαθεί να της εξηγήσει τη φιλοσοφία των πεντάλ του Λαντ. Το πνεύμα του Γκάρι Κασπάροφ να πλανιέται στο χώρο. Είχα τηλεφωνήσει και στον χειρουργό, αλλά μου είπε ότι απουσίαζε στο ακρωτήριο Κανάβεραλ· είχε βάλει σκοπό της ζωής του να γίνει αστροναύτης. Μόρφασα γιατί θα χρεωνόμουν κλήση περιαγωγής και τον έκλεισα βιαστικά με πολλές ευχές για τη νέα καριέρα του.

Ανατάραξα την τεκίλα στο ποτήρι μου. Είδα στο βάθος του μπαρ μια γνωστή μου, τη Ματίνα, που είναι πολύ καλή στη δουλειά της, όμορφη και ξέρει καλό τίσσο. Αναστέναξα.

Για μένα, ένας μόνο έλειπε. Ένα κορίτσι που είχα συναντήσει τυχαία πριν πολλά βράδια στο ίδιο μέρος, μπορεί να καθόμουν και στο ίδιο

σκαμπό. Ένα κορίτσι που από σύμπτωση μας είχε βοηθήσει να διαλευκάνουμε την υπόθεση της απαγωγής. Η Λίζα. Νωρίτερα της είχα πει χαρούμενος ότι θα μαζετούμε να γιορτάσουμε στο μπαράκι, αλλά είπε ότι μάλλον δεν θα προλάβαινε να περάσει γιατί είχε κάτι δουλειές.

Έγειρα προς το μέρος του Χάκερ που κοιτούσε επίμονα το μηχανισμό κάνουλα της μπίρας. Διάφορες χακιές θα περνούσαν απ' το μυαλό του, ποιος ξέρει με ποιον τρόπο θα μπορούσε να μετατρέψει την κάνουλα σε σέρβερ για απομακρυσμένους υπολογιστές. Τον σκούνηξα ελαφρά για να επανέλθει.

«Και τελικά ρε συ Χάκερ. Τι διάολο έγινε;»

Με κοίταξε απορημένα.

«Τι εννοείς; Τι έγινε με τι;»

«Με την απαγωγή ντε. Γιατί διάολο σε αφήγααν; Και ποιοι ήταν όλοι αυτοί που τους πλακώσαμε; Και όλα αυτά τα χαρτονομίσματα;»

«Α, αυτοί; Χμ... Δεν ξέρω. Θα μπορούσε να είναι ο οποιοσδήποτε».

«Ναι, αλλά για κάποιο λόγο δεν φοβόσουν πριν σε απαγάγουν; Κάπου θα 'χες μπλέξει. Κάτι είχες υποψιαστεί».

Ο Χάκερ έβγαλε από ένα πακέτο το τελευταίο τσιγάρο, τσαλάκωσε το πακέτο και το έβαλε στην τσέπη του. Έτριψε για λίγο τα μούσια του. Έξυσε το κεφάλι του.

«Μπορεί τελικά να ήταν οι Γεωργιανοί με τα άλογα». Παύση αβέβαιη. «Μπορεί και να μην ήταν».

Ετοιμάστηκα να σχολιάσω, αλλά έκλεισα το στόμα μου. *Οι Γεωργιανοί; Ήταν τόσο απλό;*

Μπιη, μπιη. Μπιη, μπιη. Ηλεκτρονικό μήνυμα.

Η Λίζα. Η Λίζα ήταν!

Έβγαλα το κινητό και ο Χάκερ διακριτικά επέστρεψε το βλέμμα του στην κάνουλα. Άρχισα να διαβάζω. Μόλις τελείωσα τα ξαναδιάβασα να βεβαιωθώ. Και μετά μια τρίτη φορά. Η έκφρασή μου μάλλον άλλαξε απότομα. Σοβάρεψα, στραβουτσούνισα. Θα έβγαινε με το φίλο της που είχε έρθει εκτάκτως από την Ισπανία. *Καταραμένη Ισπανία, έπρεπε να σε είχε αφανίσει ο Ναπολέοντας.* Μελαγχόλησα. Δεν μου

είχε πει τίποτα για “το φίλο της”. *Πφ... Φίλος... Ισπανία...* Κουραφέ-
ξαλα. Πάω στοίχημα ότι του κάνω ματ όποτε θέλει σε εννιά κινήσεις,
το πολύ δέκα.

«Έλα αρχηγέ, τι λέει; Όλα καλά;» ρώτησε ο Μάγος τείνοντας προς το
μέρος μου ένα σφηνοπότηρο με τεκίλα.

Τον κοίταξα. Ήταν φίλος. Πραγματικός.

Όλα καλά; Όλα καλά... Γιατί όχι; Στεναχωριόμαστε από αύριο. Τσου-
γκρίσαμε και ήπιαμε ταυτόχρονα μονορούφι.

«Ξέρεις κάτι ρε Μάγε», είπα, κοιτώντας αφηρημένα τη φαρέτρα με
τα ινδιάνικα βέλη στον τοίχο, «μπορεί να προσποιούμαι τον χαρούμε-
νο, αλλά δεν είμαι αληθινά χαρούμενος. Είμαι ένα χώμα. Και μόνο τα
μαθήματα υποκριτικής με βοηθούν στο να δείχνω χαρούμενος».

Ο Μάγος με κοίταξε με μισό βλέμμα.

«Ποια μαθήματα υποκριτικής ρε μαλάκα; Αφού έφυγες την πρώτη
μέρα επειδή δεν είχε πάει το γκομενάκι να παρακολουθήσει».

Κρέμασα το κεφάλι ανάμεσα στους ώμους παραιτημένος. Ακόμα και
οι αετοί λυγίζουν κάποια στιγμή σαν δοκοί από ανοξείδωτο κράμα σι-
δήρου-άνθρακα-χρωμίου. Ετοιμάστηκα κάτι να πω, αλλά τότε ακρι-
βώς το οπτικό μου πεδίο έπιασε ένα αγνώστου ταυτότητας θηλυκό, να
κάθεται στη μέση μιας μεγάλης παρέας. Αλλά όπως το στάχυ στέκεται
απολύτως μόνο του μέσα σε ένα απέραντο χωράφι από στάχια, έτσι κι
εκείνη φαινόταν να είναι τόσο μόνη. Ευάλωτη. Εύθραυστη. Ραγισμένη
εσωτερικά. Μία μούσα πολύτροπη. Ένας ξανθός άγγελος του μεσονυ-
κτίου. Μία πρωτιέρα της ηδονής. Μία ντροπαλή δασκάλα του σεξ.
Μία κάποια τέλος πάντων.

Ανέκτησα λίγο από το θάρρος μου. Είπα στον Μάγο να βάλει ακό-
μα δύο σφηνάκια, *περιποιημένα*. Μόλις μου τα έφερε περπάτησα
προς το μέρος της. Ακριβώς πριν φτάσω στην παρέα της, τη γράπω-
σε ένα τεράστιο, τριχωτό ανδρικό χέρι. Στραβοκατάπια. Έκανα απότο-
μα στροφή ενενήντα μοιρών και βρέθηκα να κοιτάζω μία άλλη κοπέ-
λα που δεν είχα παρατηρήσει νωρίτερα. Έπινε τεκίλα μόνη της. Όμορ-
φη. Με στυλ. Με άποψη. Μελαχρινή. Πάντα μελαχρινά είναι τα καλύ-
τερα κορίτσια. Οι ξανθιές δεν φτουράνε. Η απόστασή μας ήταν λίγα

εκατοστά μονάχα.

«Δέσποινα», είπε κατευθείαν.

«Εεε, Γιάννης».

«Έβγαλες βόλτα τα σφηνάκια;»

«Για την ακρίβεια ετοιμαζόμουν να τα δώσω. Αλλά το μετάνιωσα».

«Και; Θα συνεχίσεις να τα περιφέρεις;»

«Εεε, όχι για πολύ. Το ένα είναι δικό σου. Εεε, αν το θες φυσικά».

«Φέρ' το Γιάννη. Να πιούμε λίγο ακόμα».

Η Δέσποινα το πήρε και το κατέβασε με τη μία. Ακολούθησα το παράδειγμά της. Στο αμέσως επόμενο δευτερόλεπτο, στα χέρια μου είχαν τηλεμεταφερθεί δύο ακόμα σφηνάκια. Ο Μάγος ήταν καλός σε αυτά.

Ήπιαμε και το δεύτερο σφηνάκι και μετά ακόμα δύο. Η Δέσποινα έμοιαζε σκληρό καρύδι. Από τα ηχεία έπαιζε πάλι ένα απαίσιο ροκ κομμάτι που δεν ήξερα. Ετοιμάστηκα να πω ότι η Αμελί είναι η αγαπημένη μου ταινία, όταν ευτυχώς είδα πίσω απ' την μπάρα τον Μάγο να μου κάνει απεγνωσμένα παντομίμα. Έδειχνε ότι φοράει μάσκα και χαράσσει τον αέρα με το σπαθί του. Επίσης ότι κάποιος προσπαθούσε να βάλει ένα καλάθι, αλλά έτρωγε τάπα. Μετά έκανε ότι σκέφτεται και ότι τελικά κουνάει ένα πιόνι. Του έγνεψα με ευγνωμοσύνη. Στράφηκα στη Δέσποινα που προσπαθούσε να ανάψει τσιγάρο.

«Μ' αρέσει πολύ ο Φρανκ Ζάπα», είπα. «Η μουσική του μου θυμίζει κινήσεις στο σκάκι», πρόσθεσα σάλτσα.

Η Δέσποινα σήκωσε τους ώμους. Αν και ήταν η δική μου κίνηση αυτή, το προσπέρασα. Έκανε μισό βήμα και έγειρε ελάχιστα προς το μέρος μου.

«Και; Τι κάνεις στη ζωή σου Γιάννη;»

Χμ. Ήταν μια καλή ερώτηση.

«Εεε... τίποτα μάλλον. Λίγη ποίηση. Λίγη πάλη των τάξεων. Λίγες απαγωγές. Λίγο lada. Ξέρεις. Τα κλασικά».

Στην προσπάθειά μου να το παίξω άνετος πέταγα βλακείες, αλλά η Δέσποινα δεν πτοήθηκε.

«Ναι, ok. Ποίηση και πάλη των τάξεων και απαγωγές και lada είναι

η δουλειά σου. Αλλά τι είναι αυτό που σε χαρακτηρίζει Γιάννη; Με μία πρόταση. Ποιος αληθινά είσαι;»

Ήταν βαθύ ερώτημα, αλλά αναπάντεχα η απάντηση ήρθε αυθόρμητα:

«Εγώ... Εγώ είμαι ο Μπρους Γουένι του υποσυνείδητού μου». Παύση. Παύση. Παύση. «Κι εσύ Δέσποινα; Τι;»

«Χημικός. Δουλεύω σ' ένα εργοστάσιο. Πατατάκια φτιάχνουμε. Βάζουμε ρίγανη. Βάζουμε τυρί. Βάζουμε πάπρικα. Παρεμπιπτόντως, αν σε έχει απασχολήσει ποτέ Γιάννη, τα πατατάκια με μπέικον *είναι* νηστίσιμα». Η συνοχή της μου θύμισε αμυδρά τον χειρουργό· καλός άνθρωπος. Μπορεί μια μέρα να κατάφερνε να πετάξει με το Κολούμπια κι εγώ θα ήμουν στην πλατφόρμα εκτόξευσης να τον βλέπω να μας χαιρετά απ' το φινιστρίνι.

«Ναι, ok. Αλλά πέρα από αυτό; Τι σε χαρακτηρίζει Δέσποινα;»

«Γιάννη, άκου. Κάπου διάβασα έναν στίχο: “Ξαπλώνω στο ντιβάνι/ κρύο έχει βάνει”. Αυτός ο στίχος μ' έχει σημαδέψει. Δεν ξέρω ποιος το έχει γράψει, ούτε γιατί σ' το λέω. Είμαι εγώ αυτός ο στίχος και θα είμαι εγώ για πάντα».

Άρπησα να αφομοιώσω όσα είπε. Όπως όταν σου πετάνε έναν κουβά με παγωμένο νερό στα μούτρα. Ή όταν σε χτυπάει πύραυλος κατιούσα. Όχι, όχι. Αυτό είναι άκυρο. Κανείς δεν ξέρει πώς είναι να σε χτυπάει πύραυλος κατιούσα. Πρέπει να δουλέψω λίγο τις παρομοιώσεις μου. Είναι βέβαια σε υψηλό επίπεδο, αλλά έχω ακόμα λίγο δρόμο μέχρι να φτάσω τον Καραγάτσιο. Πριν προλάβω να αντιδράσω, η Δέσποινα ξεαναμίλησε, μαζεύοντας παράλληλα τα πράγματά της:

«Καλά ήταν όσο κράτησε. Ευχαριστώ για την παρέα και τα αφηνάκια». Φόρεσε το παλτό της. Δυσκολευόταν να κρατήσει ισορροπία. Στηρίχθηκε στον ώμο μου. Με κοίταξε στα μάτια. «Αυτά που λες. Σε αφήνω. Πάω σπίτι, δουλειά αύριο. Στο εργοστάσιο, θυμάσαι. Να 'σαι καλά ρε Γιάννη και καλή τύχη σ' ό,τι και να κάνεις στη ζωή σου».

Δεν απάντησα. Έμεινα στη θέση μου αποσβολωμένος. Προχώρησε προς την πόρτα. Αφού μπερδεύτηκε με το αν ανοίγει προς τα μέσα ή προς τα έξω, τελικά την έσπρωξε και βγήκε. Έφυγε.

Εγώ έμεινα. Τέλος.

τίτλοι τέλους

Ο Χάκερ, γνωστός και ως «Τίτο» ή «Φρικάκις», έμεινε στην ιστορία ως ο μόνος χάκερ που κατάφερε να παραβιάσει κάθε γνωστό και άγνωστο σύστημα ασφαλείας. Επίσης έσπασε κάθε ρεκόρ κατεβάζοντας όλες τις ταινίες του Χόλυγουντ. Τελικά το FBI έκανε έφοδο στη Ναπολέοντος Ζέρβα 82, μιας και οι εκτιμώμενες ζημιές της βιομηχανίας του θεάματος έφταναν τα πολλά εκατομμύρια δολάρια. Ο Χάκερ είχε προλάβει να διαφύγει, αφήνοντας στη θέση του ένα σκιάχτρο και στο λαιμό του σκιάχτρου καρφितσώμενο ένα σημείωμα: «So long, suckers». Αυτή τη στιγμή εκκρεμεί διεθνές ένταλμα σύλληψής του. Οι ΗΠΑ ζήτησαν την έκδοση του σκιάχτρου απ' τις ελληνικές αρχές. Η τύχη του Χάκερ παραμένει άγνωστη.

Ο Μάγος έφυγε για την Ιρλανδία, για να καταταχθεί εθελοντικά στις τάξεις του IRA και να εκπαιδευθεί σε επιχειρήσεις κομάντο. Τελικά, μετά από ένα μπέρδεμα στις βαλίτσες, κατέληξε στη Νέα Ζηλανδία και μετά από καστ προσελήφθη ως κομπάρσος στην ταινία «Χόμπιτ». Λέγεται ότι σε ένα διάλειμμα ανάμεσα στα γυρίσματα, φόρεσε για μερικά δευτερόλεπτα τη στολή του Γκάνταλφ και το μυτερό του καπέλο. Σήμερα βρίσκεται στο παρηκμασμένο ροκάδικο και σερβίρει ιστορίες από την Παραγουάη και την Τασμανία, μαζί με λευκή τεκίλα.

Ο Βρύζας, γνωστός και ως κύριος Ελευθεριάδης, επέστρεψε στην γη για έναν και μοναδικό αγώνα ενάντια σε έναν σωσία του πρώην παγκόσμιου πρωταθλητή Χαλκ Χόγκαν. Ο αγώνας έγινε στην Κρανούλα και συγκέντρωσε πλήθος κόσμου από όλα τα γειτονικά κεφαλοχώρια. Αφού ο Βρύζας κέρδισε τίμια στο δέκατο πέμπτο γύρο, εξιλεωμένος αναχώρησε για μία μικρή, απομονωμένη καλύβα, δύο στενά από το γήπεδο της Τούμπας. Έκτοτε εφευρίσκει ανοίγματα στο σκάκι και παρακολουθεί αγώνες του ΠΑΟΚ.

Η Μικρή με τη βοήθεια του Βαλεντίνου Γούση, έγινε ξανά μεγάλο αστέρι για τα πανηγύρια. Μελοποιώντας ανέκδοτες ποιητικές συλλογές του Γιάννη Πλιώτα άγγιξε το απόγειο της δόξης της, φτάνοντας να κάνει opening στον Σώτη Βολάνη και στον Γιώργο Μάγκα. «Αγάπη ο

θάνατος, κλαρίνο και μπάσο / θάνατος η αγάπη, στο φουλ χάους πάω πάσο». Οι κασέτες της έγιναν χρυσοί και πλατινένιοι δίσκοι, ενώ έκανε και διεθνή καριέρα (σε Αλβανία, Πόντο και Βουλγαρία).

Ο Αντώνης ο Αλεξίσφαιρος αποφάσισε ότι είχε έρθει καιρός να σταματήσει να κρύβεται από το παρελθόν του. Φόρεσε ξανά τη μαύρη φανέλα και το μαύρο κοντό παντελονάκι και επέστρεψε στα γήπεδα, έχοντας βάλει νερό στο κρασί του. Μπήκε στο βιβλίο Γκίνες δίνοντας πέναλτυ υπέρ των γηπεδούχων στη φυσούνα, πριν ακόμα βγουν οι ομάδες στον αγωνιστικό χώρο. Το εναρκτήριο λάκτισμα δόθηκε από την άσηρη Βούλα. Ο Αντώνης έφτασε να σφυρίξει αγώνες της Football League 2, νότιος όμιλος.

Ο Μάικ αποφάσισε να ξαναρχίσει την καποέρα και η φήμη του εκτινάχθηκε επειδή ένταξε ρυθμικές κλωτσιές στην αρχιτεκτονική των κτηρίων. Παράλληλα έγραψε την αυτοβιογραφία του που έμεινε στη λίστα των best seller για εκατόν δώδεκα εβδομάδες και μεταφράστηκε σε δεκαεφτά γλώσσες, τουλάχιστον. Το βιβλίο είχε τίτλο «Γίνε καλός καποερίστας με τη μέθοδο του αστακού», ενώ συνοδευόταν και από dvd με το γκολ Σκούφαλη-Σιαλμά.

Ο Ρήγας Φεραίος πέθανε το 1818. Έκτοτε δεν έκανε πολλά πράγματα.

Ο Ναπολέον Ζέρβας είναι ένας από τους κεντρικούς δρόμους των Ιωαννίνων.

Ο Γενάντι Λιτόφτσενκο ήταν σοβιετικός στοχαστής που έζησε τα πρώτα χρόνια της επανάστασης. Πολλοί τον θεωρούν πνευματικό ηγέτη του ίδιου του Λένιν, ενώ έχει αναγνωριστεί η επιρροή του σε... Εντάξει, εντάξει. Ο Λιτόφτσενκο ήταν Ουκρανός χαφ που έπαιξε στον Ολυμπιακό από το '91 έως το '93. Καλή ντρίμπλα, λίγο αργός, αλλά μπαλιά διαβήτης.

Ο μαστρο-Τάσος συνεχίζει να φτιάχνει αυτοκίνητα και να βγάζει ανέκδοτα. Ήταν ένας τύπος και μπαίνει σ' ένα μπαρ. Πάει να παραγγείλει ένα ουίσκι και βλέπει ότι ο μπάρμαν είναι μισός άνθρωπος μισός πορτοκάλι. Για λίγο κοιτιούνται και δεν μιλάει κανείς.

Η Ολυμπία πήγε στην Αφρική και άνοιξε ένα νετ καφέ για πεινασμένα παιδάκια.

Το Iada συνεχίζει να οργώνει ένδοξα τους δρόμους.

Το Κάρμα.

Το παρηκμασμένο ροκάδικο.

Ο φραπές.

Ο Γιάννης.

τα συγγρικά ψάρια

επίλογος

Home sweet home (;)

Νωρίς το πρωί, χαράματα... Είναι μερικές μέρες που αισθάνεσαι κουρασμένος. Θέλεις μόνο να πέσεις στο κρεβάτι, να κλείσεις τα μάτια και όταν τα ξανανοίξεις να έχει ξημερώσει η επόμενη μέρα. Ή και η επόμενη εβδομάδα...

Γυρνώντας το κλειδί στην πόρτα του σπιτιού μου μετά από τόσες μέρες, άφησα πολύ αέρα να βγει από τα πνευμόνια μου. Ένα μεγάλο βάρος είχε φύγει από πάνω μου. *Another job well done*, μονολόγησα, παρακάμπτοντας το γεγονός ότι είχα ξεχάσει να κλειδώσω.

Μπήκα στο μισοφωτισμένο σαλόνι. Πάτησα το διακόπτη δεξιά μου. Καμία ενέργεια δεν έγινε. Τα ηλεκτρόνια δεν κινήθηκαν αντίθετα από τη φορά του ηλεκτρικού ρεύματος. Θα μου το είχαν κόψει. Αναμενόμενο. Οι κακεντρεχείς υπάλληλοι της ΔΕΗ караδοκούν πότε κάποιος κακόμοιρος αιώνιος φοιτητής θα αμελήσει να πληρώσει τρεις λογαριασμούς στη σειρά, για να πάρουν την εκδίκησή τους.

Έβγαλα από την τσέπη τον –ενός δολαρίου άνευ ταχυδρομικών– φακό και πάτησα το κουμπί να ανάψει, αλλά επίσης δεν έγινε τίποτα. Ο μύθος της φτηνής, ανίκητης κινεζικής τεχνολογίας καταρριπτόταν μέσα μου. Ίσως στα ντουλάπια της κουζίνας είχα κάτι πιο πρωτόγονο, πλην αποτελεσματικό, τίποτα ξεχασμένες πασχαλιάτικες λαμπάδες. Πολλοί αστόχαστοι νεαροί στην εποχή μας το παίζουν άθρησκοι, αλλά δεν αντιλαμβάνονται τα παράπλευρα οφέλη των μυστηρίων.

Έκανα ένα βήμα και αμέσως πάγωσα.

Υπήρχε ήδη κάποιος στο σαλόνι και με περίμενε. Καθόταν στην πολυθρόνα μου, αυτή που κοίταζε στην πόρτα. Έπινε από το ουίσκι μου. Έριχνε τις στάχτες από το πούρο του στο τασάκι μου. Είχε φορέσει το πλατύγυρο καπέλο που μου είχε φέρει ο Μάικ από τα duty free, επιστρέφοντας απ' τη Βραζιλία, αλλά στις κοπέλες έλεγα ότι το είχα αγοράσει με κίνδυνο της ζωής μου από τη μεγαλύτερη φαβέλα του Ρίο.

Αλλά υπήρχε και κάτι ακόμα. Η άγνωστη φιγούρα κρατούσε στο χέρι της μερικές σελίδες από τα ποιήματά μου. *Τα ποιήματά μου! Κατάρα! Διάολε! Ποιος δαίμονας ήταν;*

Ο άγνωστος δεν έδειξε να εκπλήσσεται από την επιστροφή μου. Κα-

τέβασε στο λαρύγγι του μια γουλιά ουίσκι. Τράβηξε μια αργή τζούρα από το πούρο του. Άφησε τον καπνό να πλανηθεί στην ατμόσφαιρα. *Και εδώ που τα λέμε, για κάτσε ρε κύριος, το κάπνισμα έχει απαγορευτεί, τι το παίζεις ιστορία μες στο σαλόνι μου;* Ατάραχος, γύρισε μια σελίδα.

Εγώ είχα μείνει ακίνητος. Δεν είχα τρομάξει ακριβώς. Απλώς δεν μπορούσα να κατανοήσω τι ακριβώς συνέβαινε, ποιος μου την είχε στημένη τώρα που είχαμε βάλει οριστικά τέλος στην υπόθεση. Ή μήπως δεν είχε τελειώσει τίποτα και όλα αυτά προετοίμαζαν το έδαφος για τη μεγάλη ανατροπή; Έτσι δεν είχε γίνει και στο Inception;

«Άργησες», είπε ο άγνωστος. Η φωνή του αυστηρή και ένρινη. Γλιστερή κατά κάποιον τρόπο. «Άργησες Γιάννη. Και σε περίμενα».

«Δεν ήξερα ότι με περίμενε κάποιος. Και σε τελική ανάλυση ποιος στο καλό είσαι; Με ποιο δικαίωμα μπήκες στο σπίτι μου και κάθεται στην πολυθρόνα μου που κοιτάει προς την πόρτα; Κανείς δεν τηρεί πια τους νόμους σ' αυτή τη χώρα; Ούτε στην Ουγκάντα δεν γίνονται αυτά».

«Ηρέμησε, ηρέμησε. Δεν χρειάζεται να θυμώνεις κι ούτε να μπλέκεις του νόμους στα πόδια μας. Άλλωστε γνωριζόμαστε καλά εμείς οι δύο Γιάννη. Για αρκετό καιρό συγκατοικούσαμε στο ίδιο διαμέρισμα. Γιάννη», τόνισε ρουφώντας καπνό μέσα του.

Δεν καταλάβαινα πού το πήγαινε. Δεν τον ήξερα κι ούτε μου θύμιζε κάτι. Ήμουν τόσο εξαντλημένος που μάλλον θα ανακουφιζόμουν αν με πυροβολούσε εκεί, χωρίς άλλες περιστροφές. *Γλυκιά κι αγαπημένη λύτρωση ο θάνατος*, είχα γράψει κάποτε σε ένα ποίημα και ίσως αυτοεπαληθευόμουν.

Όμως ο πυροβολισμός δεν συνέβη. Αν και ο άγνωστος δεν έκανε τον κόπο να σηκωθεί, μπορούσα να καταλάβω ότι το σώμα του είχε κάποια απροσδιόριστη δυσπλασία. Αλλά χωρίς το φως, δεν μπορούσα να διακρίνω λεπτομέρειες. Γύρισε ακόμα μία σελίδα με τα ποιήματά μου. Μου πέρασε απ' το μυαλό ότι ο μοναδικός αναγνώστης μου θα ήταν και ο δολοφόνος μου. Πολύ ποιητικό. Βρισκόμουν λίγα βήματα πριν την αιώνια δόξα. Ή την αιώνια λήθη.

«Δεν πρόκειται να σου κάνω κακό Γιάννη, μην ανησυχείς». Τον άκου-
γα να παίρνει κοφτές ανάσες στον αέρα σαν να του έλειπε οξυγόνο,
σαν να είχε έναν ρόγχο στο λαιμό του. Καθώς γύριζε τις σελίδες, σκη-
νές από τη ζωή μου άρχισαν να περνούν μπροστά απ' τα μάτια μου:
εγώ μικρός στην παιδική χαρά, εγώ στους προσκόπους, εγώ να συρ-
ράπτω την πρώτη μου ποιντική συλλογή, εγώ να σκοράρω στον τελι-
κό του champions league, εγώ να πίνω στο παρηκμασμένο ροκάδικο.

Ο άγνωστος εισβολέας έσβησε με αργές κινήσεις το μισοτελειωμέ-
νο πούρο του. Με κάποια προσπάθεια, και στρέφοντας αφύσικα τον
κορμό του, έβγαλε έναν αναπτήρα απ' την τσέπη. Έβαλε ένα καινούρ-
γιο πούρο στα πλαδαρά, σαρκώδη χείλη του. Μάζεψε από το τραπε-
ζάκι ένα μάτσο άχρηστες μετοχές της εταιρείας ιχθυόσκαλας και τους
έβαλε φωτιά με τον αναπτήρα. Σήκωσε τα χαρτιά προς το πούρο και το
πρόσωπό του στιγμιαία φωτίστηκε.

Και τότε όλη η αλήθεια παρουσιάστηκε μπροστά μου.

Δεν ήταν ένας γνωστός από τα παλιά ή κάποιος ιδιόρρυθμος κριτι-
κός τέχνης.

Δεν ήταν άνθρωπος καν.

Ήταν μια άλλη οντότητα. Τρομακτική.

Μια αποτρόπαιη Νέμεσις.

Στον καναπέ μου άραζε ένα γιγαντιαίο πιράνχα.

Τώρα την πατήσαμε, σκέφτηκα.

Το ανθρωπόμορφο πιράνχα μίλησε ξανά, αφού ρούφηξε λίγο καπνό
ηγεμονικά.

«Δεν περίμενες ότι θα ήμουν εγώ, έτσι δεν είναι Γιάννη;» Είχα μεί-
νει άφωνος. Το πιράνχα συνέχισε: «Μην ανησυχείς. Όλα καλά είναι.
Χαίρομαι που γνωριζόμαστε επιτέλους και επίσημα. Έλα, κάτσε εδώ
δίπλα μου, βολέψου. Βάλε λίγο από αυτό το υπέροχο ούισκι. Θα μπο-
ρούσα να ζήσω για μια ολόκληρη ζωή σε ένα ενοδρείο με ούισκι. Εσύ,
όμως, πρέπει να είσαι κουρασμένος, θα σε ζάλισα και με τη φλυα-
ρία μου».

Σήκωσα τους ώμους. Όλα καλά ήταν. Γέμισα ένα ποτήρι ούισκι, έβα-
λα πάγο και άραξα στον καναπέ δίπλα από το πιράνχα. Πλέον κοιτού-

σαμε και οι δύο προς την πόρτα. Τελικά μια χαρά ήταν τοποθετημένα τα έπιπλα. Μείναμε έτσι αμίλητοι για λίγη ώρα, μεμψίμοιροι ήρωες νουάρ μυθιστορήματος. Ένας από τους δύο μίλησε βραχνά:

«Ξέρεις ποιο είναι το παράξενο;»

«Όχι».

«Ούτε εγώ. Είπα, μήπως ήξερες εσύ».

Μετά από μερικά ποτήρια και όταν περίπου άδειαζε το μπουκάλι, βγήκαμε στο μπαλκόνι να αναπνεύσουμε λίγο καθαρό αέρα. Η πόλη ησύχαζε. Η πόλη έκανε φασαρία. Η πόλη συνέχιζε τη ζωή της. Κούνησα τον πάγο μέσα στο ποτήρι μου. Έκανε κρακ-κρακ. Αισθάνθηκα απελευθερωμένος.

Όλως παραδόξως οι κουρτίνες της φοιτήτριας απέναντι δεν ήταν κλεισμένες και η γκαρσονιέρα ήταν λουσμένη στο φως. Η ίδια η φοιτήτρια διάβαζε ένα περιοδικό φορώντας σορτσάκι.

Χμ... Αναρωτήθηκα αν το μαγαζί αστρονομίας δεχόταν ακυρώσεις επιστροφών.

-ΤΕΛΟΣ, οριστικό-

Το βιβλίο του Γιάννη Πλιώτα «Τα ουγγρικά ψάρια» διορθώθηκε και σελιδοποιήθηκε στα Γιάννενα. Τυπώθηκε σε χίλια αντίτυπα στο τυπογραφείο Δεκάλογος για λογαριασμό των Βορειοδυτικών εκδόσεων.

Το e-book του βιβλίου κυκλοφορεί ελεύθερα και δωρεάν, όπως όλα τα e-books των Βορειοδυτικών. Τα ουγγρικά ψάρια κυκλοφορούν κατευθείαν σε public domain.

Βορειο
δυτικές
εκδόσεις

<http://voreiodytikes.blogspot.com>